

Chiêu Tài

Contents

Chiêu Tài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3-4	7
4. Chương 5-6	10
5. Chương 7-8	14
6. Chương 9-10	17
7. Chương 11-12	21
8. Chương 13-14	26
9. Chương 15-16	30
10. Chương 17-18	35
11. Chương 19-20	38
12. Chương 21-22	43
13. Chương 23	47
14. Chương 24	51
15. Chương 25	53
16. Chương 26	56
17. Chương 27	58
18. Chương 28	61
19. Chương 29	63
20. Chương 30	66
21. Chương 31	69
22. Chương 32	72
23. Chương 33	74
24. Chương 34	76
25. Chương 35-36	78

Chiêu Tài

Giới thiệu

Chiêu Tài nằm sắp trên hàng rào giậu, cái đầu tròn vo kề sát nhánh cây, mặc kệ khuôn mặt bị ép đến mức biến dạng. C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-tai>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Chiêu Tài nằm sấp trên hàng rào giậu, cái đầu tròn vo kề sát nhánh cây, mặc kệ khuôn mặt bị ép đến mức biến dạng. Cái mũi xinh xắn của hắn giật giật, đôi mắt của kẻ trộm xuyên thấu qua khe hở của nhánh cây mà nhìn vào bên trong.

Bên trong một khu vườn nhỏ có đặt một cái thùng gỗ, có vài con cá đang thỏa thích bơi qua bơi lại.

Cá!

Đôi mắt của Chiêu Tài sáng rực, móng vuốt bé tẹo mồm mồm xoa xoa cái bụng dẹp lép.

Ta muốn ăn!

Trong vườn rất im ắng, không có một bóng người.

Chiêu Tài che miệng cười trộm vài tiếng, hạ thấp cái mông, hai chân sau mạnh mẽ nhún một cái, bốn chân bay vút qua hàng rào giậu, rớt cục lộn một vòng nhảy vào bên trong.

Chiêu Tài rơi một cái bịch xuống đất, sau đó tiểu tử kia nhe răng chạy đến trước thùng gỗ rồi giơ chân lên, móng vuốt xòe ra, nhanh nhẹn chụp vào bụng con cá, xiên qua con cá rồi đưa vào mồm.

Chỉ chốc lát sau, phụt phụt hai cái, hết thấy xương cá liền bị Chiêu Tài nhổ ra một cách ngăn nắp.

Ăn như hổ đói hết một con cá, không kịp nhắm nháp hương vị của nó. Dù sao trong thùng còn rất nhiều cá, Chiêu Tài thong thả xòe móng ra tiếp, tính bắt thêm một con để chậm rãi nhắm nháp.

Con vừa rồi là để lót dạ, hiện tại mới thực chất là ăn.

Chiêu Tài bất chấp đất cát, hấn quỳ rạp xuống đất, hai chân trước vớt lấy con cá vừa ngoi đầu lên, vui vẻ vờn đầu lưỡi màu hồng nhạt ra, nghiêng đầu liếm thân con cá.

Vừa liếm hai cái liền bị người nào đó túm lấy phần da lông trên cổ mà xách lên.

Trời, trời ơi! Người này đến đây từ bao giờ thế, vì sao hắn chẳng nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào vậy?

Chiêu Tài kinh ngạc tròn to mắt, hai chân trước bất động mà cứ khư khư ôm lấy con cá lớn.

Tiền Cơ câu cá trở về, thật sự rất khát nước, đem thùng cá đặt ở ngoài sân, định uống một miếng nước, sau khi lau mặt thì đem thùng cá vào nhà.

Con lớn thì đem ra chợ bán, con nhỏ thì lưu lại ăn. Tiền Cơ tính toán xong xuôi, vừa đẩy cửa ra thì liền nhìn thấy một con mèo tam thể nhỏ đang vui mừng ôm lấy con cá lớn nhất mà liếm láp, ở bên cạnh con mèo nhỏ có một bộ xương cá đã được xử lý gọn gàng.

Tên tiểu tặc đáng chết này, dám lén vào nhà hắn mà ăn trộm!

Tiền Cơ sải bước dài tiến đến, xem chuẩn vị trí, sau đó bắt được con tặc miêu này.

“Tiểu tặc từ đâu mà đến?”

Chiêu Tài vội đáp lại, “Ta không phải tiểu tặc!”

“Biết nói hử?” Tiền Cơ nheo mắt lại, “Chẳng lẽ là mèo yêu?”

Chiêu Tài luống cuống giơ hai chân trước bụm miệng lại, móng vuốt buông ra, cá lập tức rơi xuống đất.

“Cá của ta!”

Tiền Cơ nhanh tay lẹ mắt, lập tức bắt được con cá đang rơi xuống đất rồi ném vào thùng gỗ khiến vô số giọt nước bắn tung tóe, hắn sửa lời, “Là cá của ta.”

Con cá từ trên miệng của Chiêu Tài tìm được đường sống trong chỗ chết, sau khi bị ném vào thùng nước thì liền chui xuống dưới đáy để lẩn trốn.

Cá đến miệng lại để vuột mất, Chiêu Tài nổi giận đùng đùng, hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Cơ.

“Trừng mắt nhìn ta làm gì?” Tiền Cơ đá đá bộ xương cá dưới đất, “Người ăn cá của ta, ta còn chưa tính sổ với người đó.”

Chiêu Tài vặn vẹo thân thể, muốn nhảy xuống từ trên tay của Tiễn Cơ, cố sức một lúc lâu cũng không làm nên chuyện gì, đành phải dùng tư thế mất tự nhiên, ngửa đầu nói, “Biết ta là ai hay không? Người dám tính sổ với ta nữa hử!”

“Ta mặc kệ người là ai, trộm cá của ta thì phải đền tiền.”

“Nhân loại ngu xuẩn, người có nhìn thấy miêu đại tiên nào xài tiền hay không?”

Tiến Cơ hừ lạnh một tiếng, “Không có tiền? Lấy thịt ra đền!” Nói xong liền mang Chiêu Tài vọt vào trù phòng.

Con dao phay bóng loáng đặt trên thớt, Chiêu Tài run cầm cập nói, “Người...người đừng hù ta sợ nha!”

“Ta không có rảnh mà đi hù dọa người!” Tiễn Cơ cầm dao lên, khoa tay múa chân lên cổ của Chiêu Tài.

Chiêu Tài sợ đến mức bốn chân mềm nhũn, may mắn vẫn bị Tiễn Cơ nắm lấy cái gáy nên không bị ngã xuống đất, dù sao thì chuyện này cũng rất mất mặt.

Chiêu Tài liên tiếp rút lui cổ, con dao trên tay của Tiễn Cơ tiến lên một lóng tay thì Chiêu Tài liền lui ra hai lóng tay, cho đến khi lui đến mức tận cùng không còn đường thối lui thì hắn mới run rẩy cầu xin tha thứ, “Anh, anh hùng! Mọi chuyện có thể thương lượng mà!”

Một tiếng anh hùng làm cho Tiễn Cơ rất là hưởng thụ, cầm lấy con dao lui ra một chút, “Không có tiền, lại không chịu lấy thịt bồi thường, vậy làm đầy tớ đền bù.”

Mặc kệ người này muốn nói cái gì cũng được, chỉ cần buông hắn ra thì hắn sẽ lập tức co giò bỏ trốn mất dạng.

Đôi mắt của Chiêu Tài lăm la lăm lét, ánh mắt xảo quyệt hơi lướt qua, lập tức đồng ý.

Nhân loại ngu xuẩn, meo meo ha ha ha.

Tiến Cơ thấy Chiêu Tài đồng ý thì liền đặt dao xuống thớt.

Chiêu Tài kích động thầm kêu ngao ngao trong bụng: Mau buông tay ra!

Ai ngờ Tiễn Cơ đột nhiên nhắc Chiêu Tài lên, một người một mèo cùng nhìn nhau, Tiễn Cơ cất lên một câu nghi ngờ, “Ta dựa vào cái gì để tin tưởng người?”

Chiêu Tài luống cuống kêu meo meo hai tiếng, ngụ ý nói, người này cũng không phải ngu xuẩn, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Tiến Cơ đợi một hồi lâu mà vẫn không thấy Chiêu Tài đáp lời, hắn chăm chú nhìn Chiêu Tài, thấy ánh mắt của đối phương trốn tránh thì liền nói, “Cái tên tiểu tặc này, mới vừa rồi là ngươi định lừa gạt ta đúng không!”

Chiêu Tài kháng nghị một cách thiếu tự tin, “Ta...không có a!”

Tiến Cơ hoàn toàn không tin Chiêu Tài, hắn lấy một sợi dây thừng mỏng màu đỏ quấn vài vòng lên cổ của Chiêu Tài.

Chiêu Tài kinh hoàng nói, “Người muốn siết cổ ta hử!”

Tiến Cơ liếc mắt một cách khinh thường, “Siết cổ người thì ai làm đầy tớ cho ta?”

Chiêu Tài gật gật đầu, “Ừ, cũng đúng.”

Tiến Cơ thắt dây lại rồi chậm rãi nói, “Sợi dây này là mấy hôm trước có một thầy tướng số tặng cho ta, nói là vài bữa nữa sẽ dùng để đối phó với một con yêu quái không nghe lời, lúc ấy ta còn buồn bực trong lòng, hiện tại xem ra thầy tướng số kia nói rất chính xác a.”

Chiêu Tài tức giận đến mức nhe cả hàm răng, thằng tướng số nào vậy? Nếu để cho miêu đại tiên ta mà biết thì sẽ cắn chết người luôn!

Tiến Cơ nhéo miệng của Chiêu Tài, làm cho hắn phát ra vài tiếng trách móc, “Mau thề đi.”

Chiêu Tài hoang mang kêu meo meo vài tiếng, “Thề cái gì?”

“Nói là từ hôm nay trở đi người chính là đầy tớ của Tiễn Cơ ta.” Tiễn Cơ đột nhiên nhớ đến cái gì đó cho nên liền hỏi, “Người có tên không?”

“Ta là miêu đại tiên, không phải miêu trần gian, đương nhiên là có tên.”

“Đừng nói nhảm nữa, tên gọi là gì?”

Chiêu Tài cũng không phải một con miêu thuần sắc. Trên đầu của hắn là màu trắng như tuyết, lỗ tai màu da cam, đỉnh đầu có một nhúm lông vàng, tựa như đội mũ quả dưa lên đầu, lông trên người phần lớn màu trắng, có vài đốm màu vàng, phần đuôi chủ yếu là màu vàng, có vài vòng màu trắng xen kẽ.

“Chiêu Tài!” Chiêu Tài dương dương tự đắc nhếch cái đầu tròn vo lên, khoe ra cái mũ màu vàng trên đỉnh đang rung rung, rất là khả ái.

“Nghe cái tên cũng có vẻ may mắn.” Tiễn Cơ xoa xoa cái mũ màu vàng trên đầu của Chiêu Tài rồi tiếp tục nói, “Từ hôm nay trở đi, người Chiêu Tài chính là đầy tớ của Tiễn Cơ ta, chỉ khi nào được sự đồng ý của ta thì người mới có thể rời đi, nếu tự tiện bỏ trốn thì cả đời không có cá ăn!”

“Như vậy thì độc ác quá đi!”

“Không độc thì người sẽ chơi xấu.”

Chiêu Tài uất ức mà hít hít cái mũi, tức giận nhưng lại không dám nói gì, ngoan ngoãn lặp lại lời của Tiễn Cơ, “Từ hôm nay trở đi, người Chiêu Tài chính là đầy tớ của Tiễn Cơ ta, chỉ khi nào được sự đồng ý của ta thì người mới có thể rời đi, nếu tự tiện bỏ trốn thì cả đời không có cá ăn!”

Tiến Cơ cốc vào đầu của hắn một cái, “Sửa lại xưng hô cho ta.”

Chiêu tài kêu đau vài tiếng meo meo, rầm rì một chút, không cam lòng mà lên tiếng, “Từ hôm nay trở đi, ta Chiêu Tài chính là đầy tớ của Tiễn Cơ người, chỉ khi nào được sự đồng ý của người thì ta mới có thể rời đi, nếu tự tiện bỏ trốn thì cả đời không có cá ăn!”

Nói xong lời cuối cùng, Chiêu Tài cực kỳ bi thương, trong khi Tiễn Cơ lại không ngừng cười trộm.

Kỳ thật căn bản không có chuyện thầy tướng số này nọ, đều là hắn tự biên tự diễn, lừa gạt con mèo yêu đầu óc thơ ngây này.

Một lời nói dối lừa được một tên đầy tớ, vụ buôn bán này thật sự đáng giá!

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Đã buộc dây đỏ, cũng đã lập lời thề, Tiễn Cơ không sợ Chiêu Tài chơi xấu mà bỏ trốn, hai tay ném một phát, quăng Chiêu Tài xuống đất.

Chiêu Tài vững vàng đáp bốn chân trên mặt đất, nâng lên móng vuốt để gãi gãi cần cổ, hắn vẫn không quen trên cổ vô duyên vô cớ lòi ra thêm một cái gì đó.

Tiến Cơ đi ra khỏi trù phòng, nhắc thùng gỗ đặt lên chiếc bàn tròn bằng đá ở bên dưới giàn hoa trong vườn.

Chiêu Tài đi theo hắn, nhảy lên bàn tròn, đặt mõng ngồi bên cạnh thùng nước, thò đầu nhìn vào bên trong.

Tiến Cơ đẩy đầu mèo ra, “Hút nước miếng của người vào mồm đi.”

Chiêu Tài buồn bực vươn đầu lưỡi, liếm một vòng quanh môi, chỉ còn sót lại một chút mùi cá.

Tiến Cơ lấy một cái chậu lớn đem lại đây, đem tất cả cá trong thùng gỗ đổ ra chậu. Sau đó múc một nửa thùng nước đặt kế bên, hắn chọn lấy một con cá lớn bỏ lại vào thùng gỗ.

Chiêu Tài ở một bên thèm ăn muốn chết nhưng không dám ăn vụng cũng không dám chảy nước miếng.

Hôm nay Tiễn Cơ câu được nhiều cá nhưng đều là cá nhỏ, cá lớn không nhiều lắm, lại bị Chiêu Tài ăn mất một con, còn một con vẫn lưu lại dấu răng của Chiêu Tài ở trên thân, Tiễn Cơ cẩn thận đếm đếm, chỉ còn lại ba con cá lớn.

Tiến Cơ cầm lấy con cá đã bị Chiêu Tài cắn, do dự một lúc lâu, rốt cục cũng không bỏ vào thùng gỗ.

Tầm mắt của Chiêu Tài vẫn dán chặt lên người của con cá có dấu răng của hắn, hiện tại lại thấy Tiễn Cơ không bỏ cá vào thùng gỗ thì hai mắt của hắn liền sáng ngời, vươn ra tiểu móng vuốt trắng nõn mà nói, “Con cá này cho ta đi.”

Tiến Cơ mỉm cười với hắn, Chiêu Tài dựng thẳng cái đuôi lên, lắc qua lắc lại để lấy lòng.

Tiến Cơ nói, “Nằm mơ hả!”

Cái đuôi bé nhỏ lập tức cụp xuống, ỉu xiu đặt trên bàn.

“Con lớn nhất đã bị người ăn mất, còn muốn cái gì nữa?”

Chiêu Tài uất ức nói, “Ta chưa ăn no mà.”

Tiến Cơ xách thùng gỗ đặt vào trong trù phòng rồi lại đi ra, trong tay cầm theo một con dao, “Ta thấy người cũng không lớn thế mà ăn nhiều vậy.”

Chiêu Tài nhìn thấy con dao thì lông trên người đều dựng thẳng cả lên, “Đã ba ngày rồi ta chưa được ăn, nếu không thì cũng không đến nhà của người để trộm cá đâu.”

Tiến Cơ lấy cá ra khỏi chậu rồi đặt lên bàn, cầm lấy con dao cạo qua cạo lại trên bụng cá, “Vì sao ba ngày rồi mà chưa được ăn?”

Chiêu Tài thấy Tiễn Cơ không phải lấy dao để đối phó với mình thì bộ lông dựng đứng mới vừa rồi liền rũ xuống trở lại, hắn thở dài một hơi, “Nói đến thì rất dài.”

“Vây chậm rãi mà nói.” Dù sao đánh vẩy cá cũng mất rất nhiều thời gian, Tiễn Cơ vẫn rảnh rỗi để nghe Chiêu Tài nói.

Chiêu Tài ặc một tiếng rồi nói qua loa cho có lệ, “Việc này nói hai ba câu thì không thể nói rõ được đâu.”

Tiến Cơ cười nhạo hắn, “Người chỉ là một con mèo yêu, làm gì mà có nhiều chuyện để nói như vậy!?”

Chiêu Tài đứng thẳng người, gơ móng vuốt lên, sửa lời Tiễn Cơ một cách khoa trương, “Là miêu đại tiên!”

“Người đó hả? Ngay cả bụng cũng không được ăn no mà còn tự xưng là miêu đại tiên?” Tiễn Cơ chỉ vào mũi của Chiêu Tài rồi cười ha ha, “Đừng có bày đặt ta đây, làm cho miêu tộc của các người bị mất thể diện.”

Nói đến mất thể diện thì Chiêu Tài giống như bị cái gì đó đâm vào người mà nhói đau, hắn ngứa đầu tru lên meo meo meo meo meo cả buổi không ngừng.

Tiến Cơ nhìn thấy vẻ mặt bị phần cùng tiếng kêu thê thảm của Chiêu Tài thì liền tự mình kiểm điểm một chút, có phải vừa rồi quá nặng lời hay không, làm tổn thương đến tự tôn của con mèo con này.

Hắn còn chưa kịp mở miệng trấn an thì Chiêu Tài đã đình chỉ tiếng kêu trước, mềm nhũn nằm phịch xuống bàn, “Người nói đúng, từ nay về sau ta không thể làm cho miêu tộc bị mất thể diện được.”

Chiêu Tài làm Tiễn Cơ mờ mịt không biết chuyện gì vừa xảy ra, hắn lôi ruột cá ra khỏi bụng rồi vút xuống đất, nghĩ thầm trong lòng: Hú hết đến độ hết buồn luôn sao.

Chiêu Tài ngửi mùi cá trong không khí, nhìn vào chậu nước, lại nhìn xuống mặt đất. Đói bụng đến mức không còn sức lực, hắn suy nghĩ một chút, sau đó nhảy xuống bàn, định đi ăn ruột cá.

Hai tay của Tiễn Cơ rất bận, không tiện nhắc Chiêu Tài lên, vì vậy liền gơ chân ngăn cản, “Người muốn làm gì?”

“Ăn cái đó chứ làm gì nữa.” Chiêu Tài ngưỡng lên cái đầu tròn vo một cách tội nghiệp, “Không cho ta ăn cá, chẳng lẽ thứ mà người vớt bỏ cũng không thể cho ta hay sao?”

Rõ ràng là mặt mèo nhưng Tiễn Cơ lại có thể nhìn thấy bộ dáng muốn khóc của Chiêu Tài, nghĩ rằng con mèo con này cũng không dễ dàng, bị mình lừa mà cũng không phát hiện được, vì vậy liền giận dữ nói, “Nếu người đã làm đầy tớ cho ta thì đương nhiên ta sẽ phụ trách một ngày ba bữa cho người.”

Chiêu Tài lập tức lúng túng, “Vậy ta ăn cái gì?”

Tiến Cơ chỉ vào mấy con cá nhỏ đã được đánh vẩy sạch sẽ rồi nói, “Đêm nay ăn cá, chờ ta làm xong rồi người cùng ăn với ta.”

Chiêu Tài nhảy lên bàn, ung dung bước qua, lại gấp gáp đến độ vươn ra móng vuốt sáng bóng được giấu bên dưới lớp đệm thịt mềm mại, nước miếng chảy dài cả mồm, “Không cần phiền phức, ăn sống cũng được mà.”

“Muốn ăn sống thì ăn cái thứ ở dưới đất cho ta!”

Cá và ruột cá, so sánh hai thứ, Chiêu Tài lại là con mèo con kén cá chọn canh, thà rằng chờ thêm một chút chứ không muốn ăn ruột cá.

Tiến Cơ nói, “Nếu người đã đi theo ta thì phải tuân theo quy củ của con người.”

Chiêu Tài liếm móng vuốt của mình cho đỡ thèm rồi trả lời qua loa, “Ừ.”

“Người có thể nói, vậy có thể biến thành người hay không?”

Lỗ tai của Chiêu Tài giật giật, dáng điệu nghênh ngang, vốn định nói ta là miêu đại tiên thì đương nhiên có thể, nhưng vừa nghĩ đến chuyện mất thể diện thì liền rụt trở về, chỉ gật đầu nói, “Biết.”

“Vậy biến xem thử.”

Chiêu tài meo meo một tiếng rồi nhảy xuống bàn, biến thành một thiếu niên tuấn tú, bộ dáng của nhân loại khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi. Làn da trắng như tuyết, mái tóc dài dùng trăm cài tóc màu vàng để bó buộc, mặc hoa phục màu vàng, sợi tơ hồng như ẩn như hiện trên cổ, quả thật có tám chín phần tương tự hình thái của con mèo con.

Chiêu tài giật giật cổ, dùng tay nới lỏng sợi dây đỏ ra một chút.

“Bề ngoài không tệ.” Tiễn Cơ chỉ vào bãi rau ở góc vườn rồi nói, “Đi hái cho ta hai cây củ cải lại đây.”

Chiêu Tài nghe lời gật đầu, vui vẻ chạy đến vườn rau mà hái cây củ cải.

“Cẩn thận đừng giẫm nát đồ ăn của ta!”

Chờ Chiêu Tài hái xong củ cải, Tiễn Cơ lại chỉ hấn đi rửa sạch, những việc đơn giản như vậy thì Chiêu Tài đều làm được.

Chiêu Tài đi qua đi lại khu vườn nhỏ, mỗi lần đi ngang qua bàn đá lại nhịn không được mà nhìn vào trong chậu vài lần, sợ Tiễn Cơ thừa dịp lúc hấn không chú ý mà ăn vụng cá.

Tiến Cơ cầm lấy mấy con cá đã được rửa sạch sẽ đi vào trù phòng, Chiêu Tài một tay cầm củ cải trắng một tay cầm củ cải đỏ, đắc ý đi theo sau lưng Tiễn Cơ, “Tối nay ăn cái gì?”

“Cá kho củ cải.”

Không đợi Tiễn Cơ nói hết thì đã nghe Chiêu Tài hét lớn, “Ta thích ăn!”

“Người ăn rồi hả?”

Chiêu Tài lắc đầu.

Tiến Cơ buồn bực nói, “Vậy làm sao người biết là người thích ăn?”

Chiêu Tài nuốt nước miếng, cười nói một cách ngây ngô, “Cá làm gì cũng ngon hết.”

Tiến Cơ bị hấn chọc cho mỉm cười, “Đi ra ngoài, rẽ sang tay trái, gọi Phó Quyền ở nhà kế bên lại đây ăn cơm, nói với hấn đêm nay bên nhà của ta có nhiều đồ ăn, bảo hấn khỏi làm.”

Nhiều thế nào thì ta cũng ăn hết được mà!

Chiêu Tài lén lút nhìn trộm Tiễn Cơ một cái, nhìn Tiễn Cơ đang thái củ cải, hắn cảm thấy làm một đầy tớ thật sự là điều tuyệt vời nhất.

3. Chương 3-4

CHƯƠNG 3-4

Chiêu Tài đứng trước nhà của Phó Quyền, hai tay co lại rồi cào lên cánh cửa, âm thanh kén két làm cho người ta sởn gai ốc.

Phó Quyền bị tiếng gõ cửa đặc thù làm cho da đầu run rẩy, ngay cả sách cũng không kịp buồn mà đã vội vàng chạy đi mở cửa.

Chiêu Tài cào đến mệt mỏi, hắn buông một tay xuống, làm cho bàn tay còn lại tiếp tục quơ quào, đến khi cửa mở ra, tay của hắn vẫn còn duy trì ở tình trạng co lại, suýt nữa đã cào trúng mặt của Phó Quyền.

Sau khi Phó Quyền thấy rõ người đến thì liền ngậy người một chút, “Không biết các hạ tìm ai?”

“Tìm Phó Quyền.” Chiêu Tài nạy vụn gỗ ở trong móng tay ra, trả lời mà không hề ngẩng đầu lên.

“Ta chính là Phó Quyền.”

“Tiễn Cơ bảo đêm nay người đi qua dùng bữa tối.” Chiêu Tài nói xong liền xoay người rời đi, đi được hai bước thì lại lui về, cũng may Phó Quyền vẫn chưa đóng cửa lại. Chiêu Tài nhìn Phó Quyền một chút, vẻ mặt thần bí mà tiến đến trước mặt Phó Quyền, sau đó giơ lên một tay che miệng lại rồi nói thầm, “Người có ăn hay không?”

“Ý của huynh đài là sao?”

Dùng từ một cách nho nhã, Chiêu Tài nghe xong liền cảm thấy mất kiên nhẫn, “Ý là hỏi người có ăn nhiều hay không đó?”

Phó Quyền vội đáp, “Không nhiều lắm, không nhiều lắm.”

“Vậy là tốt rồi.” Chiêu Tài vừa lòng gật đầu, không thể nạy ra vụn gỗ, hắn liền dùng răng cắn bớt móng tay.

Tiến Cơ vừa kho cá xong, đổ nước dùng vào nồi, sau đó đem củ cải bỏ vào bên trong, Chiêu Tài vừa cắn móng tay vừa quay về.

“Gọi Phó Quyền hay chưa?”

Chiêu Tài thò đầu vào nồi để ngửi mùi cá, “Đã gọi.”

“Ừ.”

“Tiễn Cơ, cái tên Phó Quyền nói chuyện rất kỳ lạ.”

“Làm sao mà kỳ lạ?”

Chiêu Tài chà xát cánh tay, toàn thân ưỡn ẹo một cách mất tự nhiên, “Nghe hắn nói chuyện mà không hiểu sao cứ thấy lông tay lông chân dựng đứng cả lên.”

“Hắn là một người rất đức hạnh.” Tiễn Cơ mỉm cười rồi dậy nắp nồi lại, đem khăn nhét vào mặt của Chiêu Tài, “Đi ra ngoài dọn bàn cho ta, sau đó lấy ba đôi đũa và ba cái chén mang lên.”

Chiêu Tài cầm lấy cái khăn, “Vì sao người không làm?”

Tiến Cơ hung hăng nói, “Cái gì cũng bắt ta làm thì ta cần đầy tớ để làm gì?”

Chiêu Tài lưu luyến không chịu rời nồi cá, “Ta muốn ăn!”

Tiến Cơ cầm lấy cái giá gỗ đầu Chiêu Tài một chút, “Không làm thì sẽ không có ăn!”

“Ta đói bụng mà.”

“Chỉ có một mình người bị đói chắc?”

Chiêu Tài thấp giọng nói thầm, “Ai biết người có ăn vụng hay không.”

Tiền Cơ giơ dao lên rồi đập bẹp mấy tép tỏi đặt trên thớt, “Còn nói nữa hả?”

Chiêu Tài sợ đến mức hai chân muốn nhũn ra, không tình nguyện, miệng thì rầm rì, mặt thì nhăn nhó mà rời đi. Làm xong việc do Tiền Cơ phân phó, hắn chống cằm, nâng mặt, ngắm sao ngắm trăng, chờ đến giờ ăn cơm.

Cuối cùng Tiền Cơ cũng làm xong cơm, cá kho củ cải được múc ra tô lớn! Củ cải đỏ tươi lấp đầy trên mình cá, Chiêu Tài chỉ ngửi mùi thì nước miếng đã giàn giụa.

Tiền Cơ bưng tô cá kho đặt lên cái bàn đá ở trong vườn rồi nói với Chiêu Tài, “Bảo với Phó Quyền là cơm làm xong rồi, kêu hắn đến đây.”

Chiêu Tài nhìn chăm chăm vào tô cá kho, đôi mắt trong suốt sáng rực, hắn mắt hờn mắt vía mà nói, “Chờ, chờ một chút đã hắn đi.”

“Chờ cái gì mà chờ?” Tiền Cơ nhìn thấy bộ dáng không có tiền đồ của Chiêu Tài thì liền nổi giận, đẩy ra cái đầu của hắn, “Thức ăn sắp nguội rồi kìa.”

Bỗng nhiên vang lên một giọng nói, “Không cần kêu, Tiền Cơ huynh, làm phiền huynh rồi, tiểu đệ đã đến đây.”

Tiền Cơ hừ lạnh một tiếng, “Phía trước thì nhô ngực ra, phía sau thì chu mõng như con vịt! Phó Quyền, người mà còn gọi ta như vậy thì ta sẽ lập tức vọt vào nhà của người rồi xé hết sách của người cho xem!”

Phó Quyền khấn trương xua tay nói, “Trong sách có kho tàng, không thể xé, không thể xé.”

Còn tưởng người này yêu sách, không ngờ lại là hạng người tham tài. Ấn tượng của Chiêu Tài đối với Phó Quyền nhất thời bị sục đổ.

Phó Quyền ngồi xuống ghế, đối diện với Chiêu Tài, “Vị tiểu huynh đệ này là?”

Tiền Cơ tự múc cho mình một bát cơm lớn, miệng thì giành nói, “Hắn gọi là Chiêu Tài, là đầy tớ mà ta mới tìm về.”

Phó Quyền gạt đầu ra vẻ hiểu rõ, sau đó chấp tay nói, “Hóa ra là Chiêu Tài huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Chiêu Tài vừa mới bỏ củ cải vào miệng thì suýt chút nữa đã phun đầy mặt của Phó Quyền, hắn lau lau khóe miệng dính nước kho, “Ta không dám nhận, người cứ gọi ta là Chiêu Tài.”

Nói xong liền cầm một chiếc đũa vào tô cá, đến khi cầm lên thì mặt trên đều là củ cải.

Mới nấu xong cho nên củ cải rất nóng, lúc trước Chiêu Tài ăn vụng một miếng, ngoại trừ đầu lưỡi bị phỏng thì không có cảm giác gì khác. Hiện tại gió đêm thổi hiu hiu, thức ăn đã nguội đi không ít, chỉ còn ấm ấm, thật sự thích hợp với nhiệt độ mà hắn có thể ăn được.

Chiêu Tài vui vẻ cười rộ lên, tuy rằng không gấp được thịt cá nhưng củ cải thấm nước cá cho nên không hề thua kém thịt cá.

Chiêu Tài đã phải dùng hết sức để nhở lên củ cải cắm chặt dưới đất, cứ tưởng là rất khó nuốt, không ngờ chỉ trong chốc lát lại được Tiền Cơ làm ra một tô cá mềm ngọt như thế. Hắn căn bản không cần dùng răng để cắn, chiếc đũa chỉ cần nhẹ nhàng ghim qua một cái, sau đó củ cải liền rơi vào miệng của mình.

Chiêu Tài tiếp tục đem chiếc đũa cắm vào tô cá, đang đưa cái đầu bé nhỏ, thỏa mãn lắc chiếc đũa sang trái lại sang phải, cũng không ngại chóng mặt.

Trong vườn chỉ nghe thấy tiếng rột rột phát ra từ miệng của hắn, không quá bao lâu thì củ cải ở mặt trên tô cá đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Tiền Cơ vốn định nhắc nhở hắn hai ba câu nhưng sau đó lại nhớ đến Chiêu Tài đã ba ngày chưa ăn cơm, vì vậy tạm thời không làm khó hắn.

Con cá được kho chín cho nên thân mình có màu nâu vàng, Chiêu Tài chưa từng ăn cá chín, mềm như bọ họ đều là bắt xong thì ăn liền, đâu có phiền phức như nhân loại. Nay trước mặt bày ra một con cá xa lạ khiến cho đôi đũa của Chiêu Tài bỗng nhiên trở nên do dự.

Tiền Cơ đã ăn xong một con cá nhỏ, thấy Chiêu Tài chậm chạp không động đậy đôi đũa, “Sao vậy, không thích ăn cá kho à?”

Chiêu Tài ngơ ngác hỏi, “Cá kho là gì?”

“Dùng nước tương để nấu gọi là kho, nước kho chính là nước hầm, còn có cách khác là hấp, như thế nào, người chưa ăn bao giờ à?”

Chiêu Tài lắc đầu, “Có nhiều cách làm như vậy sao?”

Tiền Cơ hỏi ngược lại, “Người tưởng thế nào?”

“Ta chỉ biết ăn sống.”

“Ăn sống?” Phó Quyền kinh ngạc nói, “Chiêu Tài...”

Từ huynh chưa kịp phát ra đã bị Chiêu Tài trừng mắt, Phó Quyền liền im bật, sau đó nói tiếp, “Làm sao có thể ăn?”

Tiền Cơ gấp một con cá nhỏ vào bát của Chiêu Tài rồi nói, “Hắn là mèo yêu, tất nhiên là ăn được rồi.”

Phó Quyền tròn to mắt, ngạc nhiên nói, “Cái gì? Mèo yêu!”

Chiêu Tài lập tức biến ra một đôi tai mèo và một cái đuôi đầy lông mềm mại, sau đó nhe răng trợn mắt, nhưng răng người thì làm sao có răng nanh như mèo, “Sao? Sợ hãi?”

Chiêu Tài gương nanh múa vuốt, ra vẻ hung dữ.

Phó Quyền lại nhin không được mà cười ha ha, “Không sợ không sợ, trong sách còn có kho tàng, ở mấy nơi sơn dã có yêu quái là chuyện không hề kỳ quái.”

Đôi tai mèo thất vọng sụp xuống, Chiêu Tài bưng bát lên, nghiêng đầu dùng răng cọ cọ vào con cá kho.

Cho dù là lần đầu tiên nếm được hương vị này nhưng cũng đủ đã làm cho Chiêu Tài cả đời khó quên.

Mùi tanh của cá bị vị ngọt lạnh của củ cải và nước tương đánh tan hơn phân nửa, thịt cá càng thêm mềm mại, chỉ cần dùng răng chạm nhẹ đã có được một miếng thịt, ăn vào thì vừa mềm vừa chắc thịt, hoàn toàn khác hẳn với khi ăn sống.

Khi Tiền Cơ kho cá đã cho vào vài quả ớt được phơi nắng, vị cay nhẹ nhẹ khiến người ta càng thêm thêm ăn.

Chiêu Tài chưa bao giờ nhắm nháp cao lương mỹ vị như vậy, hân hưng phấn lúc lắc cái đuôi, hai tay ôm bát, cho nguyên con cá vào trong miệng.

Phó Quyền kinh ngạc nhìn hắn ăn như chết đói, Tiền Cơ nhìn thấy nhưng không thể trách cứ, chỉ biết ngồi nhìn Chiêu Tài dùng đầu lưỡi động động vào cái rồi phun ra tất cả xương cá lên bàn.

Phó Quyền trừng mắt nói, “Chiêu Tài thật sự lợi hại.”

Tiền Cơ nhớ đến xương cá hồi chiều, trong lòng thầm nghĩ: Con cá to hơn con này gấp ba mà Chiêu Tài còn có thể ăn một phát hết sạch nữa mà.

Con mèo nhỏ kiêu ngạo không dương dương tự đắc vì được khen ngợi mà chỉ tập trung ăn, hắn ăn còn không kịp nữa là, làm sao có thời gian để nói chuyện.

Khi ở nhà, tuy rằng phụ thân thường xuyên bắt bọn họ dùng hình người để ăn cơm, nhưng dù sao đôi đũa không tiện sử dụng như móng vuốt. Chiêu Tài càng ăn càng cảm thấy đôi đũa vướng víu, ba người ăn hai tô cá kho, hai người còn lại là nhân loại rất am hiểu việc sử dụng đũa, Chiêu Tài phát hiện nếu như vậy thì hắn sẽ mất lợi thế, vì vậy lập tức ném đũa, biến ra móng vuốt rồi vung tay vào tô cá.

Tiền Cơ nâng lên đôi đũa, không để ý nặng nhẹ mà cứ đánh lên móng vuốt của Chiêu Tài.

“Meo meo!”

Chiêu Tài kêu đau một tiếng, liền rút móng vuốt vào, uất ức nhìn Tiễn Cơ.

Tiến Cơ nói, “Ngoan ngoan ăn cơm.”

Chiêu Tài nói, “Mau mau ăn cơm.”

Tiến Cơ giơ đũa lên, giả vờ muốn đánh Chiêu Tài đang lén lút kiểm tra móng vuốt, Chiêu Tài nhanh chóng rút móng vuốt vào, uất ức liếm móng vuốt, móng vuốt lại biến thành tay. Hắn nhặt lên đôi đũa, lau lau đầu đũa lên y phục một chút.

4. Chương 5-6

CHƯƠNG 5-6

Cơm nước xong xuôi, không cần phải nói, bát đũa là do Chiêu Tài đi rửa.

Giữa đường làm vỡ hết một cái bát, làm cho Tiễn Cơ tức giận đến mức nhéo cái lỗ tai mèo của Chiêu Tài rồi mắng hắn, “Ngốc nghếch.”

Chiêu Tài với vẻ mặt cầu xin nói, “Ta chưa bao giờ rửa bát.”

Tiến Cơ cả giận, “Không chịu làm việc mà còn nói này nói nọ nữa hử?”

Chiêu Tài cắn môi, trong mắt lấp lánh giọt nước mỏng manh. Hối hận chính mình nhất thời xúc động đã chạy xuống núi, tuy rằng hắn phạm phải một chút lỗi, bị phụ thân hung tợn mắng cho một trận, nhưng tốt xấu gì ở trong nhà không cần lo cơm ăn áo mặc, a cha cũng không trách tội hắn, nhiều lắm thì bị mọi người cười nhạo một thời gian ngắn, dù sao cũng sẽ không tệ hơn hoàn cảnh hiện tại a.

Chiêu Tài rất muốn về nhà, nhưng trên cổ còn cột sợi dây màu đỏ, thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn không dễ dàng bỏ trốn như vậy. Cậy mạnh chuồn êm thì đôi lấy kết cục chính là cả đời không có cá ăn.

Chiêu Tài liếc nhìn Tiễn Cơ, thầm nghĩ không biết phải làm đầy tớ đến bao giờ mới đủ. Vừa rồi làm vỡ một cái bát, hắn không dám nhiều lời, vì thế đành ngậm miệng lại, tiếp tục cẩn thận rửa bát.

Tiến Cơ chờ đến khi hết giận, tinh tế suy nghĩ một chút, nếu Chiêu Tài không ngốc thì làm sao lại bị mình lừa? Nhìn Chiêu Tài mặc cẩm y hoa phục, có lẽ lúc trước ở trong đàn yêu quái thì hắn cũng là kẻ đã quen được hầu hạ, mình cần gì phải nổi nóng với hắn cơ chứ.

Nghĩ đến đều là vì vụ đánh cược làm hại, mặc dù kiếm tiền rất quan trọng nhưng một cái bát cũng chẳng tiết kiệm được bao nhiêu tiền.

Tiến Cơ đi đến trước mặt Chiêu Tài, cầm lấy cái khăn sạch để giúp hắn lau khô bát, xem như giải thích với hắn.

Nước mắt của Chiêu Tài nhiều giọt xuống chậu rồi hòa tan vào nước.

Tiến Cơ nói, “Khóc cái gì?”

Chiêu Tài đỏ mắt nhìn hắn, “Meo meo...”

Tiến Cơ cau mày lại, “Nói tiếng người.”

Chiêu Tài chu miệng nói, “Còn một con cá lớn đâu?”

Bàn tay của Tiễn Cơ run lên, thiếu chút nữa đã ném vỡ cái bát, còn tưởng rằng Chiêu Tài tử thân vì bị mình quở trách, không ngờ Chiêu Tài lại nhớ thương con cá lớn đã bị hắn cắn lúc trước, thật sự là uống công lo lắng cho hắn.

Tiến Cơ cầm bát đũa đặt vào trong tủ chén ở nhà bếp, Chiêu Tài giống một cái đuôi nhỏ bám sát theo hắn, “Cá lớn! Cá lớn!” Không ngừng kêu to.

Tiến Cơ bị hắn kêu la đến nhức cả đầu, cả giận nói, “Đừng kêu om sòm nữa, tắm rửa xong rồi đi ngủ!”

Nhà của nông dân ít phòng, nhà của Tiễn Cơ chỉ có hai gian phòng thô sơ, một gian phòng nhỏ để làm nhà bếp, còn gian phòng lớn thì Chiêu Tài chưa tiến vào.

Tiến Cơ đẩy ra cửa phòng, Chiêu Tài thò đầu nhìn vào bên trong, bên ngoài là phòng khách nhỏ, ở giữa có đặt một cái bàn vuông, bên trong là giường đất, lớn gấp vài lần so với cái bàn vuông.

Chiêu Tài chạy vào rồi nhảy lên chiếc giường, sau đó biến thành con mèo con, hưng phấn lăn qua lăn lại, rốt cục có thể nằm xuống!

“Bắn quá, mau xuống cho ta!” Tiễn Cơ nắm lấy cái đuôi của Chiêu Tài rồi đặt hẳn vào một cái chậu.

Chiêu Tài ở trong chậu trở mình ngồi dậy, “Sạch sẽ, không cần tẩy.”

Tiến Cơ nhổ một sợi lông ở dưới miệng của Chiêu Tài, đau đến mức hẳn phải kêu meo meo meo meo.

Tiến Cơ đưa sợi lông đến trước mặt Chiêu Tài, “Còn dính nước cá kho nè, không biết xấu hổ mà còn bảo là mình sạch sẽ.”

Chiêu Tài lập tức liếm liếm móng vuốt rồi lau lên mặt vài ba cái, nháy mắt liền nói, “Đã rửa xong!”

“Như thế này mới là rửa xong.” Tiễn Cơ nhắc lên thùng nước vừa mới múc, từ trên đầu của Chiêu Tài mà đổ xuống toàn thân.

Mèo con sợ nước, đột nhiên bị xối ướt khiến Chiêu Tài sợ tới mức run rẩy, ngã lăn ra trong chậu nước, cái trán đập vào thành chậu, đau đến mức hẳn liên tục kêu la.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Chiêu Tài, Tiễn Cơ cũng nháy mắt quên cả buồn bực, hẳn mang theo tâm tình vui vẻ mà tắm rửa cho Chiêu Tài, sau đó bế ra khỏi chậu nước, dùng khăn bọc kín người rồi lau khô, sau đó đặt lên bàn.

Chiêu Tài bị hẳn xoa tới xoa lui đến mức choáng váng đầu óc, không biết trời trăng mây gió gì cả.

Tiến Cơ lại múc một thùng nước, ban đêm vào mùa hè trời rất nóng, hẳn đứng trong vườn thoát y phục, sau đó đổ thùng nước lên người, thật sự là mát mẻ.

Cơ thể rắn chắc mạnh mẽ, ánh trăng màu vàng nhạt từ trên cao chiếu xuống làm cho những giọt nước trên người của Tiễn Cơ cũng trở nên lấp lánh, từng giọt nước theo cơ bắp trượt xuống. Chiêu Tài vừa lấy lại tinh thần liền nhìn thấy cảnh sắc mê người này, hẳn nuốt nuốt miếng rồi nâng lên móng vuốt, muốn sờ thử để kiểm tra.

Tiến Cơ tắm xong, quay đầu lại liền nhìn thấy Chiêu Tài đang vươn móng vuốt về phía mình, hẳn đem khăn ném vào trong chậu rồi nhắc con mèo đang vươn móng vuốt lên, sau đó đi vào trong phòng rồi tùy ý vút xuống đất.

Chiêu Tài thất vọng mà meo meo một tiếng, thấy Tiễn Cơ đặt cái chậu lên giá rồi leo lên giường, hẳn cũng nhảy lên theo.

Lông mèo mềm mại dán sát vào làn da xích lửa rất ngứa, Tiễn Cơ đẩy Chiêu Tài ra, “Giường của ta mà ngươi cũng leo lên ngủ sao?”

“Vậy ta ngủ ở chỗ nào?”

Tiến Cơ bế Chiêu Tài đặt lên tấm vải bố ở dưới giường, “Ngươi ngủ ở đây.”

Chiêu Tài giận tím mặt, lập tức giơ móng vuốt muốn cào Tiễn Cơ.

“Dám cáo ta, ngày mai phạt ngươi nhịn đói!”

Chiêu Tài ôm hờn dỗi mắc nghẹn ở trong lòng, vì cá, hẳn đành ôm cái đuôi mà cuộn tròn trong tấm vải bố.

Qua một lúc sau, cơn buồn ngủ bắt đầu tấn công, ý thức của Tiễn Cơ trở nên mờ mịt, bỗng nhiên giật mình nghe thấy Chiêu Tài hỏi hẳn, “Tiễn Cơ, cá lớn đâu?”

Đến giờ mà hẳn còn nhớ thương con cá nữa sao?

Tiền Cơ nằm úp sấp trên giường, cánh tay buông xuống thuận tiện sờ sờ bộ lông trên đỉnh đầu của Chiêu Tài, “Sáng mai sẽ biết.”

Chiêu Tài há mồm ngáp một cái, ngẩng đầu lên rồi cọ cọ vài cái trong lòng bàn tay của Tiền Cơ, sau đó xoay người ôm lấy tay của Tiền Cơ đưa vào trong lòng, nghĩ đến việc không chừng sáng mai vừa mở mắt thì có thể ăn cá, khoe miệng của Chiêu Tài mang theo ý cười, hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Tiền Cơ ngủ được một lúc thì cánh tay trở nên tê rần, hần giật giật cánh tay thì mới phát hiện Chiêu Tài đang ôm chặt tay hần.

Tiền Cơ rút tay ra, Chiêu Tài mất tự nhiên mà kêu meo meo một tiếng, sau đó một người một mèo lại tiếp tục ngủ.

Buổi sáng, Tiền Cơ mơ mơ màng màng ngồi dậy, vẫn chưa tỉnh hẳn, đôi chân sờ soạng tìm hài. Bất ngờ một chân dẫm lên một vật mềm mại, trong khoảnh khắc liền nghe thấy một tiếng hét thảm, tiếng kêu kia tê tâm liệt phế như thể chấn thiên động địa. Tiền Cơ giật mình, cuối cùng cũng thanh tỉnh.

Vừa cúi đầu thì liền nhìn thấy Chiêu Tài đang ôm cái đuôi, trừng mắt nhìn hần với vẻ mặt đầy ai oán.

Hóa ra là giẫm phải đuôi của Chiêu Tài, Tiền Cơ ngáp một cái rồi nói với Chiêu Tài, “Thật xin lỗi.”

Chiêu Tài rưng rưng khoe mắt, giọng nói nhẹ nhàng đầy cả giận, “Một tiếng xin lỗi là đủ rồi sao? Cái đuôi rất đau.”

Tiền Cơ nói, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Chiêu Tài liếm liếm cái đuôi, nói một cách nghiêm túc, “Cần phải ăn cá để tắm bổ.”

Tiền Cơ đưa hai ngón tay ra rồi nâng đuôi mèo lên, hai ngón tay đặt ngay chỗ tiếp xúc giữa cái mông và cái đuôi, hần giả vờ khoa tay múa chân nói, “Nếu đau thì cứ cắt đi là xong.”

Chiêu Tài nhe răng uy hiếp, “Ngươi dám!”

Tiền Cơ giả vờ đứng dậy, “Ngươi nói xem, ta có dám hay không?”

Chiêu Tài lắc mông, kéo lại cái đuôi của mình, kẹp chặt vào trong người rồi bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu nói, “Tiền Cơ, ta ghét ngươi!”

Vừa dứt lời, Tiền Cơ lại nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, hóa ra con mèo kia đang quay đầu đe dọa mình cho nên không thấy đường, cái đầu đụng vào cánh cửa, té chống vó, bốn chân chĩa thẳng lên trời.

Tiền Cơ ngửa mặt cười to rồi mở cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm mùa hè cũng không gắt nắng như buổi trưa, Tiền Cơ đứng trong vườn dùng nước muối súc miệng rồi đổ nước rửa mặt.

Chiêu Tài ngồi xổm bên cạnh hần, trong miệng cứ lặp đi lặp lại, “Điểm tâm! Điểm tâm!”

“Rửa sạch mặt cho ta.”

Chiêu Tài vươn móng nhúng vào nước rồi chà qua chà lại hai vòng.

So với tối hôm qua thì kỹ hơn một chút, dù sao cũng không phải dùng nước miếng lau mặt, Tiền Cơ lười nói nhiều với Chiêu Tài, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì hần đi thẳng vào nhà bếp.

Chiêu Tài bám sát theo sau, “Cá lớn đâu?”

Tiền Cơ không trả lời Chiêu Tài mà chỉ đi đến bên bếp, mở cái nồi rồi cầm ra một cái đĩa.

Hai mắt của Chiêu Tài lập tức tỏa sáng, con mắt trở nên lấp lánh: Cá!

Con cá kia tối hôm qua Tiền Cơ đã đánh vảy xong, mặt trên còn có dấu răng của Chiêu Tài.

Chiêu Tài thấy thế, liền nhớ đến tối hôm qua hai người có nói chuyện, theo bản năng liền cảm thấy đó chính là điểm tâm của mình, hắn không ngừng dùng móng vuốt cào ống quần của Tiễn Cơ, thúc giục Tiễn Cơ nhanh đưa cá đến miệng của mình.

Tiến Cơ lắc lắc chân, giẫy ra móng vuốt của Chiêu Tài, sau đó đem cá đặt lên thớt, từ giữa cắt ra làm đôi, sau đó nạo thịt cá theo chiều xuôi.

Chiêu Tài chảy nước miếng nói, “Không cần phiền phức như vậy, để ta ăn trực tiếp là được rồi.”

Tiến Cơ cũng không thèm nhìn hắn mà chỉ tiếp tục nạo thịt cá, nạo xong một mặt thì lật mặt bên kia nạo tiếp, nạo đến phần xương thì cẩn thận một chút, giảm bớt lực nạo, sợ làm xương cá lẫn vào trong thịt.

Tiến Cơ nói, “Được rồi, người ăn đi.”

Chiêu Tài nhảy lên rồi chụp về phía tấm thớt.

Tiến Cơ lập tức nâng tấm thớt lên khiến Chiêu Tài chụp hụt, Chiêu Tài tức giận nói, “Lừa đảo, chẳng phải nói là để cho ta ăn hay sao?”

Tiến Cơ chìa vào cái đĩa nói, “Đó mới là người ăn, thịt cá ta để làm chuyện khác.”

“Làm gì?” Chiêu Tài hừ lạnh nói, “Người ăn hết phần ngon, để lại phần không thể ăn mà cho ta.”

Tiến Cơ xoa đầu của hắn, “Người nghĩ là ta xấu xa vậy sao?”

Chiêu Tài lắc lắc cổ nói, “Ừ.”

Tiến Cơ nhìn sợi dây đỏ trên cổ của hắn, thầm mắng trong lòng, “Đồ vô lương tâm.”

Chiêu Tài ngậm đầu cá rồi nói, “Vậy người lấy thịt cá làm gì?”

“Để làm cá viên.”

“Cá viên?” Chiêu Tài nhanh chóng ăn xong đầu cá, trong miệng còn ngậm xương cá, giọng nói trở nên không rõ, “Đó là cái gì?”

“Đương nhiên là để ăn.” Tiễn Cơ cho vào một nửa bát bột bắp, lại cho thêm một chút đường và muối, “Đem ra chợ bán, nếu không thì làm sao kiếm tiền?”

Sau khi trộn đều, Tiễn Cơ dùng đầu đũa chấm vào một chút thịt cá rồi bỏ vào miệng để nếm thử, cảm thấy vẫn còn thiếu hương vị, hắn liền cầm chai tiêu rồi rắc vào một ít.

Chiêu Tài theo mùi tiến đến, xương cá trong miệng nhất thời trở nên vô vị.

Tiến Cơ đặt xuống thịt cá đã được trộn đều, sau đó cắt hành lá thành đoạn ngắn rồi thái lát củ gừng, đổ một chén nước sôi, ném hành và gừng vào đó. Vì nước sôi cho nên hương vị liền tỏa ra, Tiễn Cơ cảm thấy đã đến lúc, hắn dùng thìa ngăn cản, cẩn thận đổ nước hành gừng vào trong thịt cá.

Chiêu Tài hoàn toàn ăn không vô thứ ở trong miệng, hắn nhìn cái bát trong tay của Tiễn Cơ mà không chớp mắt, cái mũi nhỏ màu hồng nhạt khẽ nhúc nhích, hít lấy mùi cá trong không khí, chờ đợi thời cơ để ăn vụng.

Nguyên liệu chính và phụ đều đã có đầy đủ, Tiễn Cơ dùng sức quậy đều theo một chiều, cho đến khi thịt cá dính vào nhau, tạo thành một cục thịt lớn thì mới dừng lại. Hắn xắn y mẹ lên, xòe bàn tay trái ra, dùng thìa múc một chút thịt cá đặt vào lòng bàn tay rồi bắt đầu ve tròn, tiếp theo liền bỏ vào trong nồi nước sôi.

Chiêu Tài đặt đầu lên hủ muối, hoàn toàn quên cả chuyện ăn vụng. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy những gì mà Tiễn Cơ đang làm, cũng chưa từng được ăn.

Chỉ chốc lát sau, hết thấy thịt cá đều trở thành cá viên, nấu được một lúc thì Tiễn Cơ dùng cái thìa múc chúng nó ra rồi đặt vào trong bao để gói lại.

“Người muốn làm gì?” Chiêu Tài nâng lên cái đầu tròn vo, “Sao còn chưa ăn nữa?”

“Cái này để đem đi bán.”

Chiêu Tài lưu luyến không rời, “Vẫn chưa được ném thử mà...”

“Ném cái gì?” Tiễn Cơ đặt bao cá viên vào trong gánh hàng rong, lại đặt thêm vài thứ nữa, sau đó tắt lửa, nâng lên đèn gánh rồi nói với Chiêu Tài, “Biến thành người đi, cầm theo cái thùng ở trước cửa, theo ta đi kiếm tiền.”

5. Chương 7-8

CHƯƠNG 7-8

Chiêu Tài cầm theo thùng đựng cá, cùng Tiễn Cơ đi hết nửa canh giờ mới đến chợ.

Các quầy hàng trên đường đều đã quy định trước, Tiễn Cơ sớm nhìn trúng một vị trí, hắn đã bày bán ở nơi này khá lâu, người khác biết là chỗ của hắn nên không có ai tranh giành.

Kế bên là Trương Tam bán mì vằn thắn, nhìn thấy Tiễn Cơ tiến đến thì liền cười ha ha chào hỏi, phát hiện phía sau còn đi theo một người, cảm thấy bất ngờ liền nói, “Ấy da, mới sáng sớm mà đã có thiếu gia nhà ai đi theo vậy nè?”

Tiến Cơ nhìn lại, Chiêu Tài với khuôn mặt trắng nõn, cầm y hoa phục, tuy rằng cầm thùng gỗ nhưng chỉ cần liếc nhìn một cái cũng biết ngay hắn là thiếu gia con nhà giàu.

Chiêu Tài hì hục đặt thùng gỗ bên cạnh gánh hàng rong của Tiễn Cơ, hắn lắc lắc đôi tay đã tê dại, “Tôi là người của Tiễn gia.”

“Tiễn gia?” Trương Tam cười vui vẻ rồi nói với Tiễn Cơ, “Cùng họ với người à, là người trong nhà hả?”

Chiêu Tài gạt đầu mà giành nói, “Nhưng mà ta là đầy tớ của nhà hắn.”

Trương Tam hoàn toàn không tin lời nói của Chiêu Tài, “Vị công tử này thật biết nói đùa.”

Tiến Cơ pha trò, “Đúng vậy đúng vậy, Trương Tam, giúp ta xem quầy hàng một chút.” Nói xong liền lôi Chiêu Tài ra sau phố.

Bàn tay của Chiêu Tài vẫn còn đang đau nhức, chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị Tiễn Cơ lôi đi như vậy, cho nên lại càng đau.

Tiến Cơ nhìn thoáng ra bên ngoài, tứ phía không có người, hắn quay đầu trách Chiêu Tài, “Không có việc gì thì đừng trả lời bậy bạ, nghe hiểu được tiếng người hay sao?”

“Nghe hiểu được.”

Tiến Cơ gờ nắm đấm lên nói, “Còn cãi nữa?”

Chiêu Tài rụt lui cổ, khúm núm không dám mở miệng.

Tiến Cơ nắm lấy áo của hắn rồi nói, “Mau biến mất bộ trang phục này cho ta.”

Chưa nói xong nửa câu sau thì Chiêu Tài vì đang sợ hãi Tiễn Cơ lạm dụng uy quyền mà liền biến mất bộ trang phục.

Trần trụi, từ trên xuống dưới chỉ có một sợi dây màu đỏ trên cổ, sợ đến mức Tiễn Cơ liền ôm lấy Chiêu Tài mà nói, “Ta chưa nói xong mà, ngươi biến thành như vậy làm cái gì!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chiêu Tài nhú lại, rưng rưng nước mắt, “Ta sợ biến chậm thì ngươi sẽ đánh ta.”

Làn da mịn màng trơn nhẵn ngay dưới bàn tay, Tiễn Cơ ôm chặt Chiêu Tài vào lòng, một tay ôm vai một tay ôm thắt lưng, dùng y mẽ rộng thùng thình của mình che khuất tấm lưng trần cùng cái mông của Chiêu Tài, “Tổ tông ơi, ta chỉ muốn ngươi biến thành trang phục bình thường mà thôi.”

“Làm sao ta biết được.” Từ khi rời nhà đến nay, ba ngày nhịn đói, một ngày bị mắng bị dọa, Chiêu Tài nhớ lại, trong lòng cảm thấy khổ sở, nước mắt ào ào rơi xuống vài giọt, có xu thế càng rơi càng nhiều.

Giọt nước nhỏ nhỏ trong suốt dừng trên làn da của Tiễn Cơ, chất lỏng ẩm áp từ trên cổ lặn vào trong ngực, tâm tư của Tiễn Cơ mềm nhũn đến mức muốn tan chảy, vội vàng dỗ dành, “Hảo hảo, lần này là ta sai, người mau biến ra quần áo đi, cẩn thận coi chừng bị cảm lạnh.”

Đúng là gió thổi có một chút lạnh, Chiêu Tài hít hít cái mũi, biến ra một bộ trang phục bằng vải thô.

Cũng may là sáng sớm cho nên trên đường không có ai, ở sau phố có rất ít người, vì vậy không ai nhìn thấy. Tiễn Cơ thở phào nhẹ nhõm rồi buông Chiêu Tài ra.

Trên mặt của Chiêu Tài có hai hàng thanh lệ, Tiễn Cơ dùng y mẹ lau khô cho hắn.

Chiêu Tài ngoan ngoãn đứng im, ngưỡng mặt để Tiễn Cơ lau nước mắt.

Khuôn mặt sạch sẽ trắng như tuyết ở cách Tiễn Cơ chưa đến nửa tấc, Tiễn Cơ càng nhìn càng thấy Chiêu Tài thật đẹp mắt, khuôn mặt này đúng là bộ dáng của những vị công tử nhà giàu mới có, hoàn toàn không hợp với trang phục trên người.

Tiến Cơ suy đi nghĩ lại, rốt cục ngồi xổm xuống đất để hót lấy một chút đất cát rồi quẹt lên mặt của Chiêu Tài, cho đến khi nhìn không ra màu da ban đầu thì mới hài lòng dừng lại, sau đó hắn chỉ vào thùng gỗ rồi nói giá cả cho Chiêu Tài biết, phân phó Chiêu Tài phải bán cao giá hơn chứ không được bán giá thấp, “Đến con phố đối diện đi bán, bán xong rồi quay về quầy tìm ta.”

Chiêu Tài lau mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Tiến Cơ sờ đầu của Chiêu Tài, khi Chiêu Tài biến trang phục thì cũng biến mái tóc dài thành búi tóc cột trên đỉnh đầu, sờ vào không có cảm giác mềm mại như khi sờ lông mèo.

Tiến Cơ thu tay về, chùi tay vào góc y mẹ vài cái rồi nói, “Còn chưa chịu đi.”

Chiêu Tài nghe như vậy liền ôm thùng gỗ rồi vui vẻ chạy đi.

Cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh của Chiêu Tài thì Tiễn Cơ mới quay về quầy hàng của mình, mỗi ngày hắn bán một món khác nhau, bởi vì khẩu vị rất ngon cho nên hấp dẫn không ít người.

Nhiều khách quen đi ngang qua quầy hàng của Tiễn Cơ liền hỏi, “Hôm nay bán cái gì vậy?”

Tiến Cơ vừa cười vừa nói, “Mì sợi cá viên.” Thử hắn bỏ vào gánh hàng rong lúc buổi sáng là mì sợi mà hắn đã làm sẵn.

Người nọ nói, “Cho một tô.”

Tiến Cơ lên tiếng, “Có ngay.” Mở lò ra, chờ sau khi nước sôi thì đem mì sợi và cá viên đã trụng sơ vào trong nồi nước lèo, sau đó vớt ra rồi đưa đến trước mặt thực khách.

Thực khách ngồi trước bàn, chỉ một lát sau thì đã ăn xong, sau đó trả cho Tiễn Cơ vài đồng tiền. 810

Tiến Cơ vui vẻ tiễn khách.

Sáng nào Tiễn Cơ cũng lặp đi lặp lại chuyện này, thật ra cũng khá buồn tẻ.

Trước kia khi rảnh rỗi không có khách hàng thì Tiễn Cơ sẽ cùng vài người ở hai bên quầy kể bên nói chuyện phiếm, hôm nay lại không muốn tán gẫu, hắn nâng cằm lên rồi ngồi ngẩn người, đầu óc chu du phương trời nào, bất giác lại nghĩ đến Chiêu Tài.

Con mèo yêu ngu ngốc kia đứng xích lõa ở trước mặt mình, tuy rằng chỉ nhìn vài lần, nhưng cái gì nên xem cái gì không nên xem đều được Tiễn Cơ nhìn sạch sẽ. Sau đó lại ôm Chiêu Tài, lúc bắt cần còn sờ soạng vài cái.

Làn da của Chiêu Tài rất mềm mại, thất lưng lại nhỏ, trên người không có nhiều thịt, trước ngực có hai điểm hồng phấn non nớt. Xuống chút nữa chính là vật thể giống cái mầm đang cúi đầu, rũ xuống giữa hai chân. Như vậy xem ra rất là khả ái a.

Tiền Cơ không khỏi miệng khô lưỡi ráo, hắt uống một ngụm nước nóng rồi rửa mặt, vỗ vỗ lên mặt vài cái, không cho bản thân suy nghĩ miên man.

Liên tiếp bán hơn mười tô mì sợi cá viên, trong bát còn sót lại năm viên cá. Lúc này lại có người đến mua điểm tâm, Tiền Cơ nhớ đến bộ dáng chảy nước miếng nhưng lại không dám nói lúc hồi sáng của Chiêu Tài thì trong lòng liền mềm nhũn, hắt trả lời, “Cá viên hết rồi, chỉ còn mì thịt bò thôi.”

Mùa hè quán mì buôn bán không náo nhiệt bằng mùa đông, vì vậy Tiền Cơ cố ý mang ít mì, tính sớm bán xong rồi về nhà, buổi chiều hắt còn có dự tính khác.

Nay hắt đã bán xong mì mà vẫn chưa thấy Chiêu Tài trở về. Tiền Cơ nhịn không được mà suy nghĩ có phải con mèo con rất ngốc hay không, ngay cả cá mà cũng bán không được.

Thu dọn quầy hàng, Tiền Cơ tính đi tìm Chiêu Tài, vừa vác đòn gánh lên thì nhìn thấy một thân ảnh ở cách đó không xa đang chậm rì rì đi đến đây, càng đến gần Tiền Cơ thì cước bộ càng chậm.

Tiền Cơ buông đòn gánh, một tay kéo đối phương đến trước mặt mình, “Vì sao đến bây giờ mới trở về?”

Chiêu Tài nói một cách chậm rì, “Trên đường ít người.”

Hai tay của Chiêu Tài cầm cái thùng rỗng, cúi đầu nhìn đáy thùng rồi lắc qua lắc lại.

Tiền Cơ xoay người, lấy ra bát cá viên ở trong gánh hàng rồi nhét vào tay của Chiêu Tài, “Còn có vài viên bán không được, cho người ăn nè.”

Hai mắt của Chiêu Tài sáng ngời, buông thùng gỗ, đưa tay ôm bát.

Tiền Cơ lơ đãng nói, “Buôn bán lời bao nhiêu văn tiền?”

“Lời bao nhiêu hả?”

“Một văn...”

Âm điệu của Tiền Cơ đột nhiên cất cao, “Cái gì?”

“Cũng không có.”

Một văn...cũng không có?!

Tiền Cơ khiếp sợ nói không nên lời.

Chiêu Tài khúm núm nói, “Buổi sáng chưa ăn no, ta càng nhìn càng đói, càng nhìn càng muốn ăn.”

“Cho nên người ăn hết cá luôn?”

Chiêu Tài ngại ngùng mỉm cười rồi gật đầu, còn tỏ vẻ chưa đã mà liếm khóe môi, “Ăn ngon lắm.” Sau đó nước miếng giàn giụa mà nhìn thức ăn trong bát, “Không biết có được ăn cá viên hay không.”

Tiền Cơ phát tay đoạt lại bát, hắt đổ hết toàn bộ vào miệng của mình ngay trước mặt Chiêu Tài. Trong lòng thầm mắng: Ta thật sự là ngu ngốc, để cho một con mèo đi bán cá, có thể bán được mới là lạ!

Chiêu Tài lên tiếng với vẻ mặt đáng thương, “Không phải bảo là cho ta ăn hay sao?”

“Người ăn no rồi, còn ăn cái gì nữa? Coi chừng sinh bụng mà chết đó!”

“Ta không...”

Ầm một tiếng, Tiền Cơ cầm chén đặt mạnh vào trong gánh hàng, mở miệng như hung thần ác sát, “Nói thêm một tiếng nữa xem?”

Chiêu Tài giận mà không dám nói gì, Tiền Cơ càng nghĩ càng giận, cơm trưa, cơm chiều, hết thấy đều không cho Chiêu Tài ăn.

Chiêu Tài đói bụng, trong miệng làm bầm lẫu bẫu, đành phải chạy khắp vườn để bắt chuột ăn.

Mùi vị của con chuột không ngon, Chiêu Tài cắn hai miếng thì lập tức phun ra hết.

Tiền Cơ nhìn thấy Chiêu Tài ăn ba cái thứ ghê tởm liền ghét bỏ mà nhốt hần ở bên ngoài phòng, không cho hần vào trong ngủ.

Chiêu Tài tru lên ngao ngao, gõ cửa bùm bùm, Tiền Cơ bịt kín chắn, không muốn nghe.

Chiêu Tài biến thành con mèo con, dùng móng vuốt cào cửa, Tiền Cơ cầm chiếc hài ném vào cánh cửa, “Còn ồn ào nữa thì ta liền đem người đi thiến!”

Chiêu Tài sợ đến mức run rẩy, nhanh như chớp mà nhảy vào nhà bếp, cắn cái đuôi, che khuất trọng điểm rồi chui vào trong đồng rơm.

6. Chương 9-10

CHƯƠNG 9-10

Sau một tiếng tru tréo, ngoài phòng rốt cục trở nên yên tĩnh, nhưng Tiền Cơ nằm trên giường lăn qua lộn lại cả buổi mà vẫn không ngủ được.

Cũng không biết con mèo ngốc nghếch kia thế nào.

Tiếng ve mùa hạ vang lên từng đợt đứt quãng, Tiền Cơ đếm tiếng kêu, trong lòng lại lo lắng cho Chiêu Tài, cảm thấy càng lúc càng thanh tĩnh.

“A, phiền muốn chết.” Tiền Cơ ngồi dậy, hai tay ôm đầu gỡ tóc, sau đó xuống giường đi tìm Chiêu Tài.

Nhẹ nhàng bước ra mở cửa, trong viện trống rỗng, không thấy bóng dáng của Chiêu Tài đâu cả.

Chẳng lẽ đã bỏ đi?

Suy nghĩ này vừa toát ra trong đầu liền bị Tiền Cơ phủ định, con mèo yêu ngốc nghếch tham ăn mà không có cá ăn chẳng khác nào sống không bằng chết, nhất định sẽ không để cho lời thề cả đời không có cá ăn trở thành sự thật.

Chắc chắn là trốn vào góc nào để ngủ rồi.

Tiền Cơ xoay người trở về phòng, bỗng nhiên nhìn thấy cánh cửa nhà bếp bị gió thổi kêu ken két, hần lập tức đi qua để đóng cửa lại.

Ngón tay vừa chạm vào khung cửa thì liền nhìn thấy một thứ gì đó đầy lông đang nằm ở trong đồng rơm.

Tiền Cơ nhẹ nhàng bước vào, vừa đến gần thì thấy Chiêu Tài đang gặm đuôi của mình, hai mắt nhắm chặt, có vẻ đang ngủ. Chiêu Tài chui vào trong đó ngủ mà thân thể thì cứ run rẩy.

Ngay cả cửa cũng không chịu đóng kín, thật sự là con mèo ngốc!

Rơm cũng không phải chắn, cho dù có chui vào thì đến ban đêm vẫn rất lạnh.

Tiền Cơ trong lòng cười nhạo, hần nắm lấy cái cổ của Chiêu Tài rồi đem vào đặt ở trên giường của mình.

Chiêu Tài lăn ra giường, tứ chi banh ra bốn phía, ưỡn cái bụng lên mà ngủ say như chết.

“Ngốc nghếch!” Tiền Cơ vừa cười vừa mắng, sau đó nằm xuống giường. Hai tay gối dưới đầu, tầm mắt vừa vặn nhìn xuống Chiêu Tài, cho dù là mùa hè nhưng ban đêm cũng có cảm giác mát lạnh. Tiền Cơ ngồi dậy rồi nhặt lên y phục ở bên cạnh để đắp lên cái bụng của Chiêu Tài, cũng không biết mèo yêu có bị cảm lạnh hay không.

Tiểu tử kia ngủ dưới chân của mình, cuối cùng Tiền Cơ cũng an tâm, chỉ chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Chiêu Tài trợn mắt ngáp một cái, khi nhìn thấy lòng bàn chân của Tiền Cơ thì liền sững sốt trong nửa khắc, hần cảm thấy chính mình vẫn chưa tỉnh ngủ, vì vậy liền giang hai chân trước ôm lấy chân của Tiền Cơ rồi liếm mấy cái.

Chiêu Tài nghĩ: Dù sao cũng là thịt, lại là ở trong mộng, liếm cho đỡ thèm cũng tốt a.

Tiền Cơ đang nửa mê nửa tỉnh thì lòng bàn chân lại truyền đến cảm giác nhồn nhột, hần đá đá chân, cảm giác nhồn nhột liền biến mất.

Cục thịt ôm vào trong lòng ngực bị biến mất, Chiêu Tài duỗi móng vuốt sốt ruột đi tìm, sợ cục thịt chạy mất, vội vàng ôm lấy rồi há mồm cắn.

Răng nhọn đâm vào thịt khiến Tiền Cơ đau điếng, lớn tiếng hô đau rồi duỗi chân ra, theo sau là một tiếng meo meo cùng tiếng va chạm của một vật nào đó.

Tiền Cơ trợn mắt liền nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Chiêu Tài, giống một cục thịt bị dính trên ván cửa rồi từ từ trượt xuống.

“Đau quá...”

Tiền Cơ ôm chân mà xoa xoa, hung hăng nói, “Ai bảo người cắn chân của ta!”

“Làm sao ta biết được, tối hôm qua rõ ràng là ngủ trong nhà bếp mà.” Chiêu Tài nói xong thì liền ngáy ngẩn cả người, “Hả?”

Tiền Cơ mang hài vào rồi ngồi xổm trước mặt Chiêu Tài, khê cốc lên đầu của hắn, “Ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Chiêu Tài mở mắt nghiêng cái đầu nhỏ, hỏi một cách nghi hoặc, “Vì sao ta lại ở trên giường của người?”

Tiền Cơ cười thầm nhưng nét mặt vẫn nghiêm túc, còn tỏ vẻ tức giận, “Làm sao ta biết được?”

Chiêu Tài thông khổ nhăn mặt cau mày nhớ lại, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Tiền Cơ lại nói với hắn, “Đừng nhàn hạ nữa, ăn điểm tâm rồi theo ta ra chợ buôn bán!”

Chiêu Tài xoa đầu nói, “Ừ.”

Khi rửa mặt, Chiêu Tài biến thành bộ dáng thiếu niên, trên người vẫn mặc bộ đồ bằng vải thô giống hôm qua, khuôn mặt bần thủ, che đầy làn da tuyết trắng sẵn có.

Tiền Cơ bảo hắn mau rửa mặt, Chiêu Tài cầm lấy khăn mặt thấm nước rồi dùng sức lau vài vòng.

“Hiện tại là người không phải là mèo, chẳng lẽ không biết rửa mặt hay sao?” Tiền Cơ vừa mắng Chiêu Tài ngốc vừa đoạt khăn rồi ra lệnh, “Ngẩng đầu!”

Chiêu Tài ngẩng đầu lên, dưới ánh nắng, hắn nheo mắt lại, toàn thân cảm thấy lười biếng.

Tiền Cơ cẩn thận dùng khăn lau mặt cho Chiêu Tài, tựa như đang lau chùi một viên ngọc tinh xảo.

Tro bụi bị chùi sạch, khuôn mặt trắng trẻo lộ ra một chút ửng hồng, là bị Chiêu Tài dùng sức cọ rửa.

Tiền Cơ càng nhìn càng thích, rửa sạch khăn trong chậu nước rồi lại tiếp tục lau mặt cho Chiêu Tài.

Chiêu Tài cực kỳ hưởng thụ.

Tiền Cơ nắm lấy cằm của Chiêu Tài rồi ngẩng nhìn trong chốc lát, sau đó ném khăn mặt vào chậu, “Biến mặt đen xuống một chút cho ta xem.”

“Hả?”

“Mau biến.”

“À.” Chiêu Tài lắc lắc đầu, đến khi dừng lại thì màu da chỉ nhạt hơn so với than một chút.

Như thế này cũng không xấu, trong hơi khờ hơn một chút mà thôi, rất tương tự với tính cách của Chiêu Tài.

Làn da trắng mịn của Chiêu Tài chỉ có mình mới được nhìn thấy, không cho ai thưởng thức hết. Tiền Cơ vừa lòng gật đầu, sờ sờ mái tóc đen của Chiêu Tài rồi nói, “Đi, ăn điểm tâm thôi.”

Điểm tâm là cơm, không có cá, Chiêu Tài chỉ có thể tưởng tượng mà không dám hỏi.

Chờ ăn cơm xong thì liền đem đồ ra chợ bán.

Tiền Cơ bán mì, hẳn để Chiêu Tài ngồi kế bên phụ bán.

Thức ăn mà hắn bán có loại là do hắn tự làm ra, có khi là lên núi mang về.

Tuy rằng không biết Chiêu Tài ngoại trừ cá còn cảm thấy hứng thú với món nào nữa, nhưng trải qua kinh nghiệm ngày hôm qua thì Tiền Cơ tuyệt đối không dám tiếp tục mạo hiểm. Dù sao vẫn còn đang đánh cược, không thể không kiếm tiền a.

...

Mãi cho đến khi bán xong đồ ăn rồi về nhà mà Chiêu Tài vẫn chưa nghĩ ra rốt cục mình đã leo lên giường của Tiền Cơ bằng cách nào.

Tiền Cơ vác đòn gánh, trong túi nặng trĩu đồng tiền, đi đường làm vang lên tiếng đình đình đang đang rất vui tai. Sau khi về nhà thì Tiền Cơ vội vàng đem đòn gánh đưa cho Chiêu Tài để Chiêu Tài khiêng vào nhà bếp. Còn hắn tự chạy về phòng ngủ, lấy ra cái hũ được đậy kín nắp.

Chiêu Tài đặt gánh hàng xuống đất, sau đó quay về phòng xem Tiền Cơ đang làm cái gì. Hắn đẩy ra cánh cửa khép hờ thì chỉ thấy Tiền Cơ đang ngồi trên giường, cả hài mà cũng không kịp thoát ra, hai chân kẹp lấy một cái hũ cực to, mặt mày hớn hở ném đồng tiền vào bên trong, miệng phát ra âm thanh vui rạo rức, “Ba trăm hai mươi ba, ba trăm hai mươi bốn...”

Chiêu Tài thò đầu qua rồi nói một cách hiếu kỳ, “Tiền Cơ, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tiền Cơ đẩy đầu của hắn ra rồi nói, “Đừng nhiều chuyện.”

Chiêu Tài vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn biến thành mèo con rồi nhảy lên giường, dùng cái đầu tròn vo để chặn ngang miệng cái hũ, “Kiếm tiền để làm gì?”

Trên mặt của con mèo viết rõ mấy chữ: Ngươi không nói cho ta thì ta sẽ không tránh ra.

Tiền Cơ nhéo lỗ tai mèo thì Chiêu Tài vẫn nằm im bất động, lại khều khều chớp mũi phần hồng thì Chiêu Tài liền hắt xì một cái, phun nước miếng đầy mặt Tiền Cơ, chọc cho Tiền Cơ tức giận đến mức nhéo banh hai má của Chiêu Tài ra hai bên, “Đếm xem mình buôn bán lời bao nhiêu!”

“Vì sao phải đếm xem mình buôn bán lời bao nhiêu?”

“Đã trả lời một câu hỏi, ngươi đừng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước nữa.” Tiền Cơ bắt lấy hai chân trước của Chiêu Tài rồi ném con mèo sang một bên, sau đó đẩy nắp hũ lại rồi đặt trở về chỗ cũ.

Chiêu Tài không chịu buông tha, cứ đi theo Tiền Cơ ra khỏi phòng ngủ, đi vào nhà bếp, cầm theo vài thứ rồi lại đi ra vườn, sau đó tiến lên núi.

“Tiền Cơ, ngươi nói cho ta biết đi.”

Tiền Cơ đi bằng sơn đạo, phía sau có một con mèo, mà con mèo này còn có thể nói chuyện, ngộ nhờ bị người nào nhìn thấy thì nguy! Không phải ai cũng như Phó Quyền, nhìn thấy một con mèo yêu mà sắc mặt cứ tỉnh bơ như thường.

“Mau câm miệng!” Tiền Cơ hạ lệnh.

“Ngươi không nói cho ta biết thì ta sẽ không câm miệng!”

Hứ, còn học được cách uy hiếp nữa à? Ngươi biết uy hiếp chẳng lẽ ta lại không biết? Tiền Cơ cười lạnh, “Nếu không câm miệng thì đừng hòng ăn cá.”

Dù sao suốt từ trưa ngày hôm qua cho đến bây giờ vẫn chưa được ăn cá, Chiêu Tài bướng bỉnh nói, “Không ăn thì không ăn! Ăn mì cũng được!”

“Coi chừng ngay cả mì ta cũng không cho ngươi ăn.”

“Như vậy...ta đi ăn con chuột!” Nhắc đến con chuột, Chiêu Tài lộ ra vẻ mặt khó coi, phỏng chừng là đang nhớ đến mùi vị kỳ lạ kia.

Tiền Cơ khi dễ Chiêu Tài cho nên cảm thấy rất vui vẻ, liền từ bí nói cho Chiêu Tài biết, “Bởi vì ta cùng vài huynh đệ đánh cược.”

Chiêu Tài lập tức nhảy lên vai của Tiền Cơ, thò đầu hỏi, “Đánh cược cái gì?”

Tiền Cơ cân nhắc một chút, sau đó chọn ra trọng điểm để nói, “Đánh cược xem ai kiếm được nhiều tiền.”

“Các người thật nhàm chán.”

Tiền Cơ gật đầu nói, “Đúng vậy, cuộc sống vốn rất nhàm chán, nếu không tìm cái gì để làm thì cũng có ngày sẽ bị hóa đá.” Đôi mắt của hắn vô thần, nhìn về phương xa như có một chút đắm chiêu.

“Vậy Phó Quyền cũng đánh cược hả?”

“Đúng vậy.”

“Lần sau không gọi hắn lại ăn cơm nữa.” Chiêu Tài mềm nhũn nằm trên vai của Tiền Cơ, lời nói rất kiên định.

“Sao vậy?”

“Không thể để cho hắn kiếm lợi từ người được!”

Tiền Cơ bật cười thoải mái, con mèo con này lại tự xem mình là người của Tiền gia, đứng cùng phe với hắn.

Chiêu Tài bị tiếng cười của Tiền Cơ làm cho toàn thân cũng run theo bần bật, nhìn Tiền Cơ cầm một cây sậy dài và một cái thùng gỗ, hắn liền hỏi, “Chúng ta đi đâu vậy?” fynnz810

“Đi ra bờ sông.”

Chiêu Tài kích động ngẩng đầu, “Để làm gì?”

Tiền Cơ nhếch môi cười, “Câu cá.”

Hai mắt của Chiêu Tài trở nên lấp lánh, liếm miệng hỏi, “Cho ta ăn hả?”

Tiền Cơ thu hồi nụ cười, ra vẻ kỳ lạ mà liếc mắt nhìn hắn, “Làm gì có, ta câu để bán lấy tiền.” Nói xong liền trưng ra bộ mặt chờ xem kịch vui. Không biết vì sao chỉ cần đối mặt với Chiêu Tài thì hắn lại muốn bắt nạt con mèo này. Mà Chiêu Tài một khi bị bắt nạt cũng không tự biết mà cứ trơ mắt ở bên cạnh hắn, mặc cho hắn mắng hắn đánh, bộ dáng ngốc nghếch thật sự làm cho người ta vui vẻ, lần sau lại tiếp tục bắt nạt con mèo này mới được.

Chiêu Tài quả thật không làm cho Tiền Cơ thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn nhanh chóng cúi gằm xuống, uể oải liếm đệm thịt rồi hỏi một cách kinh ngạc, “Hả?”

“Muốn ăn thì tự mình câu đi.”

Chiêu Tài thở dài, “Ta không biết câu cá.”

Biết ngay là người sẽ nói như vậy mà! Nếu không thì cũng sẽ không đói bụng ba ngày như thế, cho dù đã đoán được nhưng Tiền Cơ vẫn nhìn không được mà khinh thường Chiêu Tài, “Thân là một con mèo mà ngay cả câu cá cũng không biết thì sống để làm gì?”

“Để ăn cá! Ô ô, Tiền Cơ, tại sao người lại đánh đầu ta?”

“Đánh vì người ngoại trừ ăn thì cái gì cũng không biết!”

Chiêu Tài uất ức bấu môi, “Trong nhà có kẻ hầu người hạ, bắt cá đưa đến tận miệng thì ta cần gì phải phí công đi học bắt cá.”

“Vậy người ra ngoài để làm gì?”

“Nếu không phải vì...” Chiêu Tài đột nhiên im bật

Tiền Cơ truy vấn, “Nếu không phải vì cái gì?”

“Ấy da...không thể nói, không thể nói.”

Lần trước cũng đến chỗ này thì liền im bật, Tiễn Cơ lập tức hỏi, “Người chỉ là một con mèo yêu mà cũng thần bí như vậy hay sao?”

Chiêu Tài lắc đầu, lộ ra bộ dáng của người từng trải, dùng móng vuốt mèo của hắn nắm lấy cổ của Tiễn Cơ rồi chậm rãi nói, “Người không hiểu đâu.”

“...”

“Ồ ô, Tiễn Cơ, người lại đánh ta nữa!”

7. Chương 11-12

CHƯƠNG 11-12

Vừa đi vừa nói chuyện, một người một mèo bắt tri bắt giác đi đến bờ sông.

Chiêu Tài từ trên vai của Tiễn Cơ nhảy xuống, hắn trốn dưới bóng râm ẩm áp, hai chân đào đào xuống đất.

Tiến Cơ chọn nơi ẩm ướt rồi cầm một cành cây nhỏ trong tay, không quá bao lâu thì đào được vài con giun, dùng cành cây khều lên rồi cất vào hộp nhỏ.

Chiêu Tài đi qua, không dám đến gần, cách Tiễn Cơ còn vài tấc thì dừng lại rồi vừa ngồi chồm hổm vừa hỏi, “Người lấy mấy cái con ghê tởm đó để làm gì vậy?”

Tiến Cơ trả lời chi tiết, “Làm mồi câu.”

Chiêu Tài hỏi một cách chán ghét, “Cá ăn mấy thứ ghê tởm đó sao?”

“Chuột còn ghê tởm hơn bọn nó nữa.”

Tiến Cơ nói một câu khiến Chiêu Tài cả buổi cũng không thể hé răng, há hốc mồm tìm không được câu trả lời nên đành ngậm miệng rồi ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất, xem Tiễn Cơ dùng móc câu xuyên qua thân con giun rồi ném vào trong nước.

Tiến Cơ dựa lưng vào gốc cây, Chiêu Tài thông thả bước qua cọ cọ rồi hỏi, “Như vậy là xong rồi hả?”

Tiến Cơ điều chỉnh tư thế ngồi, tìm một vị trí thoải mái để dựa vào thân cây, “Ừ.”

“Vậy bao giờ thì cá mắc câu?”

“Chờ.”

Tiến Cơ cực kỳ kiên trì, Chiêu Tài chỉ gạt đầu, nhìn chăm chăm mặt nước rồi trầm tư suy nghĩ, không nghĩ ra vì sao phải chờ như vậy thì cá sẽ mắc câu. Mấy hôm trước hắn hao hết sức lực để dùng móng vuốt bắt cá ở bờ sông, một muốn chết mà kết quả chẳng thu được gì, cho nên hắn nửa tin nửa ngờ đối với lời của Tiễn Cơ, đành ngồi xổm xuống chờ xem kết quả.

Ước chừng chưa đến nửa nén hương thì bỗng nhiên Tiễn Cơ đột nhiên đứng lên, cầm cần câu đi về phía trước, dây câu thoát khỏi mặt nước.

Chiêu Tài trừng to mắt không dám tin. Ở đầu sợi dây rõ ràng có một con cá đang cắn cần câu? Hắn kích động đến mức kêu meo meo meo meo mấy tiếng liền.

Tiến Cơ lấy cá ra rồi bỏ vào thùng gỗ, lại tiếp tục dùng móc câu xuyên thủng con giun.

Chiêu Tài đi dạo một vòng quanh thùng gỗ rồi chạy ba vòng ở trước mặt Tiễn Cơ, cuối cùng đặt mông ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tiễn Cơ đem cần câu ném trở lại vào nước.

Một lúc sau Chiêu Tài há mồm nói, “Còn cần câu không?”

Tiến Cơ liếc hắn một cái rồi hỏi, “Để làm gì?”

“Ta cũng muốn câu cá!”

“Chẳng phải người không biết câu cá hay sao?”

“Ta có thể học!”

“Một con mèo ngay cả bản năng sinh tồn mà cũng không có, còn muốn theo ta là một người phàm đi học câu cá, người không biết bẻ mặt hay sao?”

Chiêu Tài mặt không đỏ tim không loạn nói, “Ta là mèo yêu, không phải là người.”

Tiền Cơ nhéo mặt Chiêu Tài.

Chiêu Tài tỉnh bơ để mặc Tiền Cơ muốn làm gì thì làm, “Người cứ tùy tiện nhéo mặt của ta, chỉ cần đưa cho ta cần câu là được.”

Có đôi khi câu cá gặp phải cá lớn hoặc là xảy ra tình hình đột ngột, từng có dây câu bị đứt hoặc cần câu bị mất cho nên Tiền Cơ đã quen với việc chuẩn bị một ít dây câu đem theo.

Hiện tại Chiêu Tài chủ động trưng mặt ra để Tiền Cơ muốn nhéo muốn bẹo thế nào cũng được, như vậy hẳn cần gì phải từ chối yêu cầu của người ta?

Sau khi nhéo mặt Chiêu Tài đã đời thì Tiền Cơ mới đưa dây câu và móc câu cho Chiêu Tài rồi nói, “Cần câu chỉ có một cây ta đang xài, người muốn câu thì phải tự mình đi tìm.”

Chiêu Tài lắc đầu nói, “Không cần cần câu, ta tự có cách.”

“Cách gì?”

“Trước tiên giúp ta móc mỗi câu vào.”

“Còn cò kè mặc cả nữa hả?” Tiền Cơ nhìn Chiêu Tài bằng con mắt khác, mới ở với mình hai ngày mà đã trở nên thông minh rồi, thật sự cũng không có gì kỳ lạ.

Tiền Cơ đưa dây câu có đủ mỗi và móc câu cho Chiêu Tài, sau đó Chiêu Tài nằm rạp trên mặt đất, cái mông xoay xoay, xoay đến trước mặt Tiền Cơ rồi nhếch cái đuôi lên, “Giúp ta buộc vào.”

“Đây là cần câu của người hả?”

“Thế nào, ghen tị sao?” Trên mặt của Chiêu Tài tràn đầy khoa trương, “Vốn liếng tự có đó!”

Tiền Cơ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn xuống cái mông cùng với cái lỗ bé tí bên dưới cái đuôi của Chiêu Tài. Xung quanh lỗ nhỏ không có nhiều lông, nhìn thấy rất rõ ràng, màu hồng phấn, đang lộ ra ngoài.

Chiêu Tài đợi cả buổi mà cũng không thấy Tiền Cơ báo cho hẳn đã cột dây câu xong chưa, đến khi nhìn lại thì liền phát hiện Tiền Cơ đang nhìn chăm chăm vào cái mông của mình, hẳn ngưng ngừng buông đuôi xuống, mặt đỏ tai hồng mà quát to, “Người, người nhìn cái gì đó?”

Miêu tộc không giống người thường, mèo đực sống cùng mèo đực là chuyện rất bình thường. Đặc biệt là mèo tam thể, loại mèo này con đực nhiều hơn con cái, cho dù là mèo đực cũng có thể sinh con, mà a cha của Chiêu Tài chính là một con mèo tam thể. Cái lỗ nhỏ dưới mông dùng để làm gì thì hẳn biết rất rõ.

Tiền Cơ trêu đùa, “Người cho ta nhìn cái gì thì ta liền nhìn cái đó.”

“Phi! Vô lại!”

Tiền Cơ tiếp tục cười.

“Phi! Lưu manh!”

Tiền Cơ vẫn cười.

“Phi! Sắc lang!”

Tiền Cơ nhún vai, mặc kệ Chiêu Tài muốn kêu thế nào thì kêu.

Chiêu Tài liền thanh hừ hừ, trợn trắng mắt liếc Tiền Cơ rồi xoay người đi ra bờ sông.

Vì thế xuất hiện trước mặt Tiền Cơ là hình ảnh như sau. fynnz810

Một con mèo đội cái mũ quả dưa màu vàng lắc mông đi ra bờ sông, mông hướng ra phía nước sông rồi ngồi xuống, hai chân trước chống nửa thân trên, cái đuôi màu vàng của hân lọt tỏm xuống nước, mặt trên còn cột một sợi dây câu. Bộ dáng cực kỳ buồn cười khiến Tiễn Cơ nhìn thấy mà nhin cười không được.

Chiêu Tài không thèm để ý, đợi một lúc sau thì liền cảm thấy nhàm chán rồi nhìn khắp xung quanh.

Những cây đại thụ cao ngất mọc san sát trên sườn núi khiến nơi đây xanh ngắt một màu, lan tỏa cảm giác tươi mát, vài con bướm tung tăng múa lượn trong bụi hoa, hết thấy có vẻ bình thản lại sinh động.

Đôi mắt đen lúng liếng của Chiêu Tài dừng trên người một con bướm, con bướm bay về phía nào thì hân liền nhìn về phía đó, thỉnh thoảng còn lắc lư cái đầu tròn vo của mình.

Con bướm bay lung tung khắp nơi làm cho Chiêu Tài nhìn mà ngứa mắt, muốn nhào đến bắt bướm, cái đuôi ở trong nước cũng không chịu nằm im, cứ lắc qua lắc lại.

Nước bắn tung tóe ngay chỗ cái đuôi của Chiêu Tài, trong khi Tiễn Cơ lại nhấc cần câu lên, tiếp tục câu dính một con cá khác.

Chiêu Tài nhìn cá mà thèm thường, vì sao mình chẳng câu được con nào?

Chiêu Tài quay đầu lại, nhìn chằm chằm cái đuôi của mình.

Tiến Cơ vừa móc mồi câu vừa nói, “Cái đuôi ngộ nguây thì cá sẽ không chịu mắc câu đâu.”

Chiêu Tài suy nghĩ một chút, đúng là lúc Tiến Cơ câu cá cũng không hề nhúc nhích, hân liền tĩnh tâm im lặng, hết sức chăm chú câu cá.

Tiến Cơ ngồi im dựa vào thân cây, Chiêu Tài cũng nằm im dưới bờ sông, nhưng ngồi lâu cũng rất mệt mỏi. Hân len lén nhìn xem Tiến Cơ đang làm cái gì thì phát hiện người nọ đang nhắm mắt dựa vào thân cây, tựa hồ là đang ngủ.

Chiêu Tài ngáp một cái, chậm rãi nằm úp sấp xuống đất, động tác rất cẩn thận, sợ cái đuôi nhúc nhích sẽ dọa mấy con cá chạy mất.

Tiến Cơ khẽ hí mắt nhìn một chút, thấy Chiêu Tài đặt đầu lên hai chân trước, đôi mắt tròn xoe đang mở to rồi dần dần híp lại, cho đến khi nhắm hân.

Tiến Cơ còn chưa đếm từ một đến mười thì đã nghe thấy dưới bờ sông truyền đến tiếng ngáy của Chiêu Tài.

Quả nhiên là con mèo yêu hết ăn lại nằm! Tiến Cơ nói thầm trong lòng, e rằng không phải Chiêu Tài tự mình bỏ nhà ra đi mà là bị người nhà thật sự chịu không nổi mà đuổi hân xuống núi để tự trải nghiệm sự đời.

...

Tiến Cơ liên tiếp câu được vài con cá, trong khi Chiêu Tài đã sớm ngủ đến mức nước miếng chảy đầy cả móng vuốt, cần bản không biết đã xảy ra cái gì.

Tiến Cơ đem cần câu dựa vào thân cây rồi hân ngồi xổm xuống bên cạnh thùng gỗ để đếm cá, có năm con cá lớn, hai con cá nhỏ, thành quả cũng không tệ. Hân ưỡn thất lưng, cầm lấy cần câu tính câu tiếp.

Chiêu Tài ngủ với một tư thế nên rất mệt mỏi, hân đổi tư thế khác rồi tiếp tục ngủ, cái đuôi dài ngâm dưới nước cũng không chịu rút về.

Tiến Cơ dám khẳng định con mèo lười này đang nằm mơ câu được cá lớn, câu được cá lớn sẽ cạp lấy cạp để, nếu không vì sao Chiêu Tài lại há to miệng như thế, đem móng vuốt nhét vào miệng mà liếm láp liên tục?

Bộ dáng kia cực kỳ ngốc nghếch, Tiến Cơ cười nhạo, muốn nhìn xem Chiêu Tài còn có thể ngốc thành cái gì nữa.

Vài canh giờ trôi qua, thùng gỗ sắp chật kín cá, ánh mặt trời cũng dần dần đi về phía Tây nhưng Chiêu Tài vẫn chưa có vẻ muốn tỉnh dậy.

Tiến Cơ thu hồi cần câu, tính đánh thức Chiêu Tài để trở về nhà.

Tiền Cơ còn chưa đi đến trước mặt Chiêu Tài thì đã nghe thấy một tiếng hét thê thảm, con mèo con đang mở to hai mắt, tứ chi nhanh chóng quơ quào trên mặt đất nhưng cái mông lại cứ chìm xuống dưới sông.

Tiền Cơ lo lắng hỏi, “Sao vậy?”

Chiêu Tài đỏ ngầu mặt, một lúc sau mới nghẹn ra ba chữ, “Cứu mạng a!”

Cái mông của Chiêu Tài đã chìm trong nước, Tiền Cơ càng nhìn càng cảm thấy bất thường, hình như con mèo con bị cái gì đó kéo xuống nước, hấn liền tiến đến rồi kéo Chiêu Tài lên bờ.

Xác thực nặng hơn trước rất nhiều, Tiền Cơ càng không dám khinh thường, đến khi cái mông của Chiêu Tài dần dần rời khỏi mặt nước thì mới nhìn thấy cái đuôi màu vàng ngày thường cong veo lắc qua lắc lại rất khả ái thì hiện tại đã bị kéo giãn thành một đường thẳng tắp.

Suy đoán được chứng thực, Tiền Cơ hít vào một hơi, dùng sức thêm một chút, đem Chiêu Tài hoàn toàn kéo ra khỏi mặt nước.

Kế tiếp là một màn quỷ dị xuất hiện, ở ngay cái đuôi của Chiêu Tài là một con cá chép rất lớn!

Con cá chép kia cắn chặt cái đuôi của Chiêu Tài không chịu nhả ra, Chiêu Tài đau đến mức nhăn nhó, run rẩy nói, “Tiền Cơ, đau quá.”

Tiền Cơ nắm đầu cá rồi bóp miệng nó để buộc nó phải nhả đuôi của Chiêu Tài ra, thật vất vả mới làm cho con cá chép bỏ cuộc.

Cá chép há miệng, vừa vặn với kích cỡ của cái đuôi Chiêu Tài, xung quanh miệng của nó lúc này còn bám một vòng đầy lông màu vàng.

Tiền Cơ ngồi dưới đất, thở hổn hển nói, “Chúc mừng người câu được một con cá lớn.”

Chiêu Tài run run bờ môi, đôi mắt rưng rưng.

Tiền Cơ nhìn cái đuôi của Chiêu Tài, cất tiếng cười một cách cảm thán, “Quả thật là thiên sinh lệ chất a.” (vẻ đẹp bẩm sinh)

Chiêu Tài mặt mày rầu rĩ ôm cái đuôi trọc lóc, liên tiếp thổi phù phù, “Người chê cười ta.”

“Biết là tốt rồi.”

Tiền Cơ xách thùng gỗ lên rồi cầm lấy cần câu, “Đi thôi, về nhà.” Xoay người định thu thập con cá chép to một cách quá đáng kia.

Chiêu Tài ngay cả cái đuôi cũng không kịp xoa mà đã nhảy đến trước mặt con cá chép, biến thành bộ dáng thiếu niên rồi ôm lấy con cá, quẹt miệng lớn tiếng tuyên bố, “Đây là cá của ta!”

Tiền Cơ nghiêng đầu nhìn mông của Chiêu Tài.

Chiêu Tài một tay che mông, vì dùng sức quá mạnh mà làm cho mình phải kêu đau một tiếng ai u, đến khi giương mắt thì phát hiện Tiền Cơ càng nhìn càng gần, quần rách đến mức giận dữ hét lớn, “Nhìn cái gì vậy!”

Tiền Cơ đứng thẳng dậy rồi lắc đầu, “Chẳng thấy gì cả, ôm chắc con cá của người đi.”

Chiêu Tài hừ lạnh một tiếng, “Không cần người nhắc nhở.”

Tiền Cơ nhặt lấy một sợi lông mèo ở bên ngoài miệng con cá chép rồi nhẹ nhàng thổi một cái, sợi lông kia bay đi theo gió rồi biến mất trong không trung. Tiền Cơ vừa cười vừa nói, “Đúng vậy, không cần ta nhắc nhở.”

“Tiền Cơ! Ta ghét người!”

“Ha ha ha ha, ta biết.”

Khi hai người về nhà thì mặt trời đã xuống núi, lúc này Phó Quyền mới trở về từ trường học, trùng hợp gặp hai người bọn họ ở trước cửa.

Phó Quyền cầm cây quạt rồi lắc qua lắc lại, “Tiễn Cơ huynh, Chiêu Tài huynh, đi câu cá hả?”

Chiêu Tài sợ Phó Quyền lại đến ăn chực cho nên khập khiễng che trước mặt Tiễn Cơ, thúc giục Tiễn Cơ mau chóng mở cửa, hấn ngẩng đầu ưỡn ngực hung hăng nói với Phó Quyền, “Cho dù câu nhiều cá thế nào cũng không có phần của người!”

Phó Quyền nhìn Chiêu Tài ôm cá trong tay, dùng mõng đẩy Tiễn Cơ vào nhà, vừa kêu thảm một tiếng, “Ôi đau quá” vừa dùng chân đóng cửa lại, khập khiễng đẩy mạnh Tiễn Cơ đang xách một thùng đầy cá vào nhà bếp. fynnz810

Phó Quyền cảm thấy khó hiểu mà nhìn hai người đóng cửa vào nhà, sau đó hấn cũng tự mở cửa nhà của mình rồi lẩm bẩm nói, “Trong sách có kho tàng, ta còn phải đi đọc sách nữa.”

Chiêu Tài xác định Phó Quyền sẽ không đến đây, như vậy mới cảm thấy yên tâm, nhưng hấn vẫn ôm con cá trong tay, không chịu buông.

Tiến Cơ đứng trong nhà bếp, mặt nhẵn mày nhíu nói, “Tanh muốn chết, mau buông xuống đi.”

Chiêu Tài đề phòng cho nên càng siết chặt tay rồi lui vào góc tường.

Tiến Cơ cười khẩy, “Mèo ngốc, có ai lại chạy trốn vào góc chết hay không?”

Nói có lý! Chiêu Tài ôm cá, nhìn chằm chằm ra cửa, tính tìm đường đào tẩu.

Tiến Cơ chớp mắt, hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự ngốc nghếch của con mèo này, “Ta có giành cá của người đâu mà người chạy làm cái gì?”

“Ta sợ người giành!”

Tiến Cơ chỉ vào thùng gỗ nói, “Nhiều cá như vậy, ta giành của người để làm gì?”

“Người cùng người ta đánh cược, phải kiếm tiền.”

Cho nên hấn nghĩ rằng mình cũng sẽ đem cá của hấn đi bán luôn à?

Tiến Cơ bắt đắc dĩ, bình thường không thấy Chiêu Tài thông minh, hiếm khi lại sáng suốt như vậy, nhưng lúc này lại suy nghĩ trật lất. Con mèo này xem cá như mạng sống, hấn làm sao lại nhẫn tâm đoạt lấy thứ mà người ta yêu thương như vậy chứ?

Tiến Cơ nói, “Muốn kiếm tiền cũng không cần làm như vậy, vì thắng mà không từ thủ đoạn, như thế thì đánh cược còn ý nghĩa gì nữa.”

Chiêu Tài nghe mà không hiểu, dù sao vô luận như thế nào thì con cá chép đã làm cho hấn phải trả giá đắt cũng chỉ có thể là của hấn mà thôi, không ai có thể giành khỏi tay của hấn được.

“Còn không chịu buông ra?”

Chiêu Tài liên tiếp gạt đầu, há mồm cắn một ngụm, cắn trúng miếng vẩy, hấn phun phèo phèo rồi tiếp tục cắn. Cắn mấy miếng thì lại cảm thấy nhột nhèo vô vị, nhớ thương mấy món cá chín.

Hấn cuối đầu vuốt ve mình cá, từ đầu cá đến đuôi cá, không chừa một tắc nào.

Con cá này rất lớn, một mình hấn ăn hai bữa cũng không hết, trước kia mỗi khi ở trong nhà có cá lớn thì phụ thân, a cha cùng huynh đệ tỷ muội sẽ cùng nhau chia sẻ. Hiện tại là mùa hè, thời tiết rất nóng, nếu ăn không hết mà để lại thì sẽ bị hôi thiu rất lãng phí, không bằng...

Chiêu Tài nâng cằm nói với Tiễn Cơ, “Ta muốn người cùng ta ăn cá, người phụ trách nấu nướng.”

“Vì sao lại hào phóng như vậy?” Bộ dáng của Chiêu Tài không giống như đang luyến tiếc mà ngược lại rất phóng khoáng.

Chiêu Tài cố ý lấy lòng Tiễn Cơ, lược bớt nửa câu nói, “Cá lớn phải chia sẻ với người thân.”

Người thân sao?

Tiền Cơ lộ ra nụ cười rạng rỡ, nhìn con cá bị cắn mất vài miếng rồi suy nghĩ trong chốc lát, “Có, đêm nay làm cá tam bảo cho người ăn.”

“Hả?” Chiêu Tài hỏi một cách nghi hoặc, “Cá tam bảo là cái gì?”

“Đầu cá, trứng cá và bong bóng cá.”

“Trứng cá?” Con mèo con tham ăn hiếm khi chần chừ với cái ăn như vậy, hần cau mày lại, dường như cảm thấy rất kỳ lạ, “Không thể ăn trứng cá, chúng ta chưa bao giờ ăn cả.”

Hóa ra vẫn có thứ mà Chiêu Tài không thích ăn, Tiền Cơ cảm thấy thú vị liền hỏi hần, “Vì sao không thể ăn?”

Chiêu Tài liếm bong bóng cá, mùi vị tanh tanh nhộn nhạo trong miệng, cực kỳ thoải mái, “Rất mềm, ăn không ngon, nhỏ như vậy sẽ chui vào trong kẽ răng.”

“Đó là vì các người không biết ăn mà thôi.” Tiền Cơ ngoắc ngoắc Chiêu Tài rồi đi ra ngoài nhà bếp, “Mang theo dao và bát canh, đêm nay ta sẽ làm cho người thích ăn trứng cá.”

8. Chương 13-14

CHƯƠNG 13-14

Chiêu Tài mặc kệ thật giả, trong lòng đã tính kế sẵn sàng, nếu khó ăn thì sẽ đưa tất cả trứng cá cho Tiền Cơ ăn, hần đề lên bụng cá, nơi đó rất phình, khẳng định là có rất nhiều trứng cá, cũng đủ để Tiền Cơ no bụng. Mà hần thì có đầu cá lớn như vậy, nhớ đến chuyện này làm cho khoe miệng kéo thành một nụ cười tươi rói.

Tiền Cơ bảo Chiêu Tài đặt cá lên bàn đá, tiếp nhận con dao do Chiêu Tài truyền đến, sau đó giơ tay chém xuống, hai nhát dao liền chặt bỏ đầu cá, tiếp theo lưỡi dao rạch xuống phần bụng, lấy ra trứng cá và bong bóng cá đặt trong bát, cẩn thận lấy ra nội tạng rồi vứt bỏ.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Tiền Cơ đặt dao xuống rồi bắt chéo chân ngồi trên ghế đá để nghỉ ngơi.

Chiêu Tài sốt ruột lượn quanh hần một vòng, “Tiền Cơ Tiền Cơ, vì sao người lại dừng tay?” Hần thật sự rất tham ăn.

“Người không rửa đầu cá thì làm sao ta đi nấu ăn?”

Chiêu Tài đặt mông ngồi xuống ghế đá, đối mặt với Tiền Cơ mà hỏi, “Vì sao phải là ta đi rửa?”

Tiền Cơ cầm lấy sợi dây màu đỏ trên cổ của Chiêu Tài rồi giật giật, nói một cách đương nhiên, “Bởi vì người là đầy tớ của ta.”

Chiêu Tài dựng thẳng bốn ngón tay lên, đặt trước mắt Tiền Cơ, “Ta chỉ mới ăn của người bốn con cá!”

Tiền Cơ ngoáy ngoáy lỗ tai hỏi lại, “Thì sao?”

Bốn ngón biến thành ba ngón, ngón tay của Chiêu Tài sắp chạm vào mặt của Tiền Cơ, “Ta đã làm đầy tớ cho người ba ngày.”

Tiền Cơ cụp xuống một nửa ngón tay của hần, “Là hai ngày rưỡi.”

“Hảo, coi như là hai ngày rưỡi.” Chiêu Tài bấm ngón tay làm toán, “Một ngày phải ăn ba bữa cơm, hai ngày rưỡi hơn là tám bữa cơm, kết quả thì sao? Ta chỉ mới ăn được bốn con cá, có một ngày một đêm không được ăn, còn phải làm đầy tớ, nợ của người xem như thanh toán xong.”

“Chuyện này không phải tùy theo ý của người. Người ở nhà của ta thì phải trả tiền thuê nhà, đừng cho là ta không thấy buổi sáng người thừa dịp ta ở trong nhà bếp mà ăn vụng củ cải của ta nha.”

“Cái đó...cái đó...ăn chẳng ngon gì cả.” Bị người vạch trần, Chiêu Tài hoàn toàn quên mất việc phải lấy lại công bằng, chỉ lắp bắp nói, “Ta cần một miếng thì phải ới hết cả ra.”

Đúng là miệng mèo con rất nhỏ, củ cải trong vườn lại vừa thô vừa to, Chiêu Tài cắn một miếng thì miệng chỉ dính đầy bùn và vỏ củ cải.

Mèo con đúng là ăn vụng, đương nhiên chỉ lén lút không dám hỏi Tiễn Cơ, cũng sẽ không biết lựa chọn củ cải, cắn phải củ không chín cho nên cực kỳ lạt miệng.

Tiến Cơ còn không ăn nổi, huống chi là Chiêu Tài chỉ quen ăn thịt.

Tiến Cơ tiêu diêu tự tại rung đùi, “Ta mặc kệ, ăn vụng chính là ăn vụng, cho dù người liếm một cái thì cũng tính là ăn vụng!”

Chiêu Tài phẫn nộ lên án, “Làm sao mà người có thể nói như vậy cơ chứ!”

Tiến Cơ khoát tay nói, “Đây là quy củ làm người, người là một con mèo thì làm sao mà biết?”

Chiêu Tài tức giận muốn sùi bọt mép, suy sụp bả vai, ủ rũ bưng chậu, đem đầu cá ném vào rồi đi đến bên cạnh giếng để múc nước rửa sạch.

Tiến Cơ sai được tiểu đầy tớ nên cảm thấy rất hăng hái, nhìn Chiêu Tài bận rộn khiến hắn toác mồm ra cười thầm. Có Chiêu Tài nên hắn giảm bớt được một chút việc nhà, lại tăng thêm không ít chuyện vui. Con mèo con kia mặc dù có đôi khi giận dữ nhưng đều là vì chấp niệm đối với cá. Chỉ cần thỏa mãn cái miệng của đối phương thì hết thấy đều sẽ đầu vào đó.

Tiến Cơ hừ cười, rung đùi đắc ý mà tính toán, lặng lẽ cười trộm, hắn sẽ không ngốc đến mức để cho Chiêu Tài bỏ chạy. Ngoại trừ sợi dây đỏ trên cổ của Chiêu Tài thì hắn còn muốn tìm phương pháp khác để giữ Chiêu Tài ở lại bên mình! Hai người cùng nhau kiếm tiền, hắn không tin không thể thắng được sáu người kia!

Chiêu Tài ngồi xổm bên cạnh giếng, nghiêm túc rửa đầu cá, sau khi rửa xong thì đem chậu đến trước mặt Tiến Cơ, “Rửa xong rồi.”

Tiến Cơ sờ đầu Chiêu Tài rồi khen ngợi một câu, “Không tệ, rửa rất sạch, đi vào nhà bếp thôi.”

Nghe thấy hai chữ nhà bếp khiến ánh mắt của Chiêu Tài phụt ra ánh sáng trong suốt, nước miếng cũng theo phản xạ có điều kiện mà bắt đầu chảy ra.

Tiến Cơ đi đằng trước, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng nuốt nướng miếng ừng ực, hắn liền lặng lẽ cười thầm. Đối với con mèo yêu này thì phải sử dụng cả trừng phạt lẫn khích lệ, bình thường sẽ đối xử nghiêm khắc, thỉnh thoảng thì cho một chút ngon ngọt, Chiêu Tài sẽ vui vẻ vô cùng.

Con mèo con ngốc ơi là ngốc, nhưng tâm tư đơn thuần, cũng là một con yêu quái hiền lành.

Tiến Cơ đứng trước tấm thớt rồi xắn y mẹ lên, Chiêu Tài đặt cằm lên mặt bàn. Bất luận là người hay là mèo thì hắn luôn tìm một chỗ nào đó để đỡ lấy cái cằm của mình, giống như cái đầu của hắn nặng đến ngàn cân.

Tiến Cơ dùng dao chạm vào chóp mũi của Chiêu Tài khiến Chiêu Tài hết hồn lui ra sau, cuống quýt đến mức té một cái bịch xuống đất.

Tiến Cơ thoải mái cười to, Chiêu Tài tức giận kêu meo meo meo meo.

“Đừng la nữa, đêm nay cho người ngủ trên giường.”

Nghe có thể được ngủ trên giường thì Chiêu Tài mới ngậm miệng lại, trở nên ngoan ngoãn. Bất quá trong lòng vẫn còn sợ hãi, cho nên hắn đứng cách xa Tiến Cơ một chút, nâng cằm rồi nhìn đầu cá không chớp mắt. fynnz810

Sợ không cẩn thận thì đầu cá sẽ bay mất.

Tiến Cơ không chọc Chiêu Tài nữa, sau khi nhóm lửa xong thì cầm lấy mấy cọng hành rồi cắt thành từng đoạn nhỏ, tiếp theo là thái lát củ gừng, thái xong thì bỏ vào cái bát nhỏ, tiếp theo lại lấy ra vài trái ớt khô, vỏ quế và hạt tiêu, mỗi thứ một ít đặt vào bát.

Ngẫm lại vẫn không đủ, Tiễn Cơ lại bỏ thêm một ít ớt khô, đầu cá rất ngon nhưng cần phải thêm nhiều vị cay để át đi mùi tanh.

Sau khi hết thấy được chuẩn bị xong, lửa cũng đã cháy lớn, Tiễn Cơ cầm lấy cái chảo, đổ vào một ít dầu hạt cải.

Bếp lò bị lửa đun nóng nên Chiêu Tài không dám đặt mặt lên, nếu không cái cầm sẽ bị bỏng, bỏng thì rất là đau.

Tiến Cơ một tay cầm chảo một tay cầm xẻng xào dầu, làm cho dầu dính lên thành chảo, như vậy sẽ không bị khét chảo.

Chờ dầu nóng, hắn cầm bát gia vị đổ vào trong chảo, vài tiếng xèo xèo vang lên, ớt khô hạt tiêu gừng hành nhảy phốc phốc trong chảo.

Tiến Cơ nhanh tay đảo cái xẻng, thứ nhất là làm cho tất cả gia vị trộn lẫn vào nhau, thứ hai là làm cho chúng nó không bị dính vào đáy chảo.

Hương thơm tản ra, Chiêu Tài nhắm mắt hít vào một hơi, ngay cả hương vị cũng không muốn buông tha, hắn muốn hít tất cả vào trong cơ thể của mình.

Ớt khô xào lâu sẽ làm cho mùi cay bay ra, phần lớn đều bị Chiêu Tài hít vào. Nhiều ớt như vậy khiến Chiêu Tài bị sặc nên liên tục ho khan, ngay cả nước mắt nước mũi cũng chảy ra, nhưng luyến tiếc rời khỏi nơi này, vì tội ham ăn mà đành gạt lệ tiếp tục hít hà mùi thơm.

Cái mũi nhỏ nhắn từ màu hồng phấn chuyển sang đỏ chót, Chiêu Tài xoa xoa cái mũi rồi quệt miệng, “Hắt xì”, liên tục mấy cái, nước mắt nước mũi vẫn chảy ra, nhưng hắn cứ ngồi đó hít lấy hít để mùi ớt.

Tiến Cơ buồn cười nói, “Không có tiền đồ.”

Chiêu Tài vò đầu bứt tai giả vờ không nghe thấy.

Gia vị được xào xong thì bỏ vào bát, Chiêu Tài vội vàng hỏi, “Lấy ra để làm gì, đầu cá chưa bỏ vào chảo mà.”

“Xào tiếp nữa thì sẽ bị khét.” Tiễn Cơ đặt bát xuống, đem cái xẻng đặt bên cạnh chảo, sau đó xoay người đem đầu cá mang đến rồi bỏ vào trong chảo.

Chiêu Tài nhìn thấy đầu cá được bỏ vào chảo thì liền kích động thò đầu ra phía trước. Tiễn Cơ không kịp ngăn cản, nước và dầu mà gặp nhau thì sẽ văng ra ngoài, bắn lên mặt của Chiêu Tài vài giọt dầu, đau đến mức tiểu tử kia kêu meo meo meo mấy tiếng liền.

Tiến Cơ lo lắng nói, “Còn không mau đi ra ngoài lấy nước lạnh rửa đi.”

Chiêu Tài meo meo một tiếng, “Không cần.”

“Đau hay không?”

“Không đau.”

Chiêu Tài buông tay, trên mặt xuất hiện vài vết màu đỏ, cũng không lớn, xem ra không nghiêm trọng, Tiễn Cơ cũng an tâm, sau đó mới lật đầu cá sang mặt kia để chiên tiếp.

Chiêu Tài giật giật đầu lưỡi trong miệng, vươn ra ngoài liếm một vòng quanh môi, ngửi lấy mùi cá, “Nhìn thấy cá thì sẽ không đau.”

“Thật có tiền đồ!”

Chiêu Tài gật đầu nói, “Phụ thân cũng hay khen ta như vậy.”

“Hắn cũng giống ta, chính là châm chọc người không có tiền đồ đó.” Đây là lần đầu tiên Tiễn Cơ nghe thấy Chiêu Tài nhắc đến người nhà nên cảm thấy có một chút tò mò.

“Mặc kệ, dù sao ta hiểu thành phụ thân khen ta là được, hơn nữa a cha cũng hay khen ta.”

Trong thiên hạ, e rằng chẳng có ai tự an ủi mình như thế, có lẽ chỉ có một mình Chiêu Tài mà thôi. Tiễn Cơ cảm thấy buồn cười nhưng vẫn không quên mà hỏi ngược lại, “Phụ thân? A cha? Không phải một người à?”

“Không phải, ta có đến hai người cha.”

“Mẫu thân của người đâu?”

“A cha chính là mẫu thân.”

Mèo được sinh con à, Tiễn Cơ gật đầu ra vẻ đã hiểu, không hề cảm thấy kinh ngạc.

Chiêu Tài nhìn đầu cá trong chảo từ bán trong suốt chuyển sang màu trắng, “Tiễn Cơ, cá chín chưa?”

Tiến Cơ dùng xẻng đâm vào một chút nhưng phía dưới vẫn còn cứng, nhân tiện nói, “Vẫn chưa chín lắm.”

Chiêu Tài kéo dài giọng nói, “Vẫn chưa chín à...”

“Nấu nướng không thể gấp gáp.” Tiễn Cơ đổ bát nước vào trong chảo, không đổ ngập đầu cá, chỉ khoảng nửa bát là đủ. Hắn cầm lấy gia vị đã xào trước đó rồi đổ vào, lại thêm một chút nước tương và dấm chua, sau đó đập nắp chảo lại rồi đi ra mặt sau thêm củi vào bếp.

Chiêu Tài bưng lên bát trứng cá và bong bóng cá nhảy đến trước mặt Tiễn Cơ, “Tiễn Cơ Tiễn Cơ, cái này còn chưa bỏ vào chảo nè.”

Tiến Cơ ngồi trên chiếc ghế đẩu để bỏ củi vào bếp, dùng cái xiên để đẩy củi ở bên trong lò, “Chờ đến khi sôi thì mới bỏ vào.”

Chiêu Tài cầm mấy khúc củi đặt xuống đất rồi lót thêm rơm lên phía trên, sau đó mới đặt mông ngồi xuống, trong tay vẫn cầm cái bát.

Thời tiết mùa hè rất nóng, phía sau bếp lại càng nóng hơn nữa, Tiễn Cơ phe phẩy tay để quạt bớt nhiệt độ, nhưng Chiêu Tài lại ngại hắn không đủ nóng hay sao mà còn kê sát vào bên cạnh.

“Cách xa ta ra một chút đi, nóng muốn chết.”

Chiêu Tài buông bát xuống, vui vẻ chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã xách vào một thùng nước, vừa đặt xuống thì lại nghĩ đến chuyện gì đó, hắn tiếp tục nhanh nhẹn chạy đi, đến khi trở về thì trên tay có thêm một chiếc khăn.

Chiêu Tài nhúng khăn vào nước rồi vắt sạch, sau đó đưa cho Tiễn Cơ, “Cho người lau mồ hôi.”

Nước giềng mát lạnh, đem khăn mặt lau lên mặt có thể giảm bớt khô nóng.

Chiêu Tài thấy Tiễn Cơ thoải mái lau mặt, hắn cũng cầm lấy rồi chà chà lau lau, sau đó lại vắt sạch rồi đưa cho Tiễn Cơ, “Lau mình nữa.”

Tiến Cơ mỉm cười nhìn hắn, “Thông suốt rồi sao? Biết lấy lòng nữa?” Lau xong thì đưa trở lại cho Chiêu Tài.

Được khích lệ, Chiêu Tài kiêu ngạo lộ ra cái đuôi thẳng tắp, lỗ tai trên đầu cũng dựng thẳng, coi như đang tươi cười vui vẻ. Hắn lại vắt khăn một lần nữa rồi đưa cho Tiễn Cơ, “Lau chân.”

Tiến Cơ cộc đầu Chiêu Tài một cái, cũng không mạnh, chỉ hơi đau một tí, “Ngốc nghếch, khăn lau mặt với khăn lau chân làm sao lại dùng chung một cái được chứ?”

Chiêu Tài uất ức bĩu môi nói, “Ta chưa từng lau nên đâu có biết.”

Mèo con đều tự liếm mình cho sạch sẽ, cho nên chuyện này không thể trách hắn. Dù sao đánh cũng không đau cho nên Tiễn Cơ cũng không giải thích nhiều với hắn, thấy con mèo yêu lộ ra vẻ mặt không vui, Tiễn Cơ liền nói, “Đi ra ngoài lấy hai củ khoai lang vào đây, ta nướng khoai cho người ăn.”

Chiêu Tài hưng phấn nhảy dựng lên, bốn chân bốn cẳng lao ra ngoài, kết quả là mất thăng bằng mà ngã sòng soài dưới đất, lúc này mới nhớ hiện tại đang là hình người, Chiêu Tài không kêu đau, hắn phải tro bụi trên y phục rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiền Cơ ở phía sau quát to, “Biết khoai lang có hình gì hay không?”

Giọng nói của Chiêu Tài từ ngoài xa vọng vào, “Cái gì ăn được thì ta đều biết.”

Tiền Cơ xì cười ra tiếng, đây thật sự là phong cách của Chiêu Tài. Con mèo yêu ham ăn nhà hần chỉ có phương diện ăn uống là không khiến người ta lo lắng mà thôi.

9. Chương 15-16

CHƯƠNG 15-16

Đầu cá cần phải nấu trong chóc lát, Tiền Cơ đi qua rồi mở nắp ra để xem tình hình, phòng ngừa nước bị cạn.

Nước trong chảo đã cạn hơn phân nửa, lộ ra cái đầu cá. Đầu cá màu trắng thấm nước tương dần dần chuyển sang màu vàng nhạt, không quá bao lâu nữa sẽ chín.

Tiền Cơ đổ thêm một chén nước, tiếp tục nấu, sau đó đẩy nắp lại, lúc này Chiêu Tài tìm theo mùi thơm mà tiến vào, trong tay ôm một đồng khoai lang lớn.

“Chẳng phải ta bảo người lấy hai củ thôi sao?”

Chiêu Tài giả vờ cười ngây ngô, thò đầu ra nhìn, “Thơm quá a, nhất định cũng ăn ngon như cá kho củ cải!”

“Cũng ăn ngon?” Tiền Cơ đẩy mặt của Chiêu Tài ra khỏi lò một chút, sợ lại làm cho Chiêu Tài bị bỏng, “Như vậy lần trước đã ném mùi rồi, lần này không cần ăn nữa.”

“Không!” Chiêu Tài lập tức sửa lời, “Thơm hơn lần trước cả ngàn lần! Nhất định là vạn lần!”

Hần nhanh chóng xoay ngược lời nói.

Tiền Cơ cười cười, để Chiêu Tài vùi khoai lang vào trong đồng lửa.

Chiêu Tài gạt đầu nhìn khoai lang trong lòng, lại nhìn lò lửa đang cháy hừng hực, hần không biết nên làm như thế nào.

Tiền Cơ hỏi hần, “Không biết bỏ vào à?”

Chiêu Tài vội vàng gạt đầu, “Phải bỏ ở đâu?”

“Ném vào chỗ lửa cháy lớn nhất.”

Tiền Cơ còn chưa dứt lời thì Chiêu Tài đã ném mấy củ khoai lang vào trong lửa.

Phía trên lò là chảo cá vang lên tiếng ùng ục của nước sôi, phía dưới lò là mấy củ khoai lang bị lửa bao trùm, chậm rãi nướng chín từ ngoài vào trong.

Chiêu Tài chạy trừu trước ra sau lại từ sau ra trước, hết ngồi lại hít, vô cùng bận rộn, nghĩ đến sắp có thật nhiều thức ăn để ăn, Chiêu Tài ngoác miệng cười đến tận mang tai.

Tiền Cơ nghe thấy vài tiếng tách tách, hần dùng nhánh cây để lôi ra vài củ khoai lang đã được nướng chín.

Chiêu Tài vừa thấy khoai lang thì đôi mắt lập tức sáng rực, vươn tay muốn cầm lấy.

Tiền Cơ đẩy tay hần ra rồi nói, “Nóng! Lấy khăn lại đây.”

Chiêu Tài nhảy lên một cái rồi liền quay về, ngồi chồm hồm ở trước mặt Tiền Cơ, chống cằm chờ.

Khoai lang được Tiền Cơ dùng khăn bẻ ra làm đôi, bên trong vàng óng, vẫn đang bốc khói nghi ngút.

Chiêu Tài thò đầu nhìn, bị hơi nóng phả lên mặt, hần liền lau mặt, phồng má lên thổi.

Tiền Cơ cảm thấy đáng yêu, lấy ngón tay khều khều quai hàm của Chiêu Tài, Chiêu Tài toàn tâm toàn ý phồng má thổi khoai lang nên bị Tiền Cơ khều cầm liên tục. Mấy lần như thế làm cho Chiêu Tài phát cáu, thử nhe răng hung dữ kêu vài tiếng meo meo.

Tiền Cơ không chọc hần nữa, tập trung lột vỏ khoai lang rồi cho Chiêu Tài một nửa.

Chiêu Tài chưa từng ăn khoai lang, hiện tại hần cảm thấy rất ngạc nhiên, không thể chờ khoai lang hoàn toàn nguội, hần vừa thổi vừa thè lưỡi cắn.

Khoai lang vàng ươm vừa đặt vào trong miệng thì liền cảm giác mềm mềm trơn trơn, Chiêu Tài cắn một miếng vẫn chưa kịp nhắm nháp hương vị thì khoai lang đã trượt xuống cổ họng, hần liếm liếm kẽ răng vẫn còn vướng lại một chút khoai lang, lại cắn thêm một miếng nữa, lúc này mới cảm giác được vị ngọt của khoai lang.

Chiêu Tài ôm bát khoai, nhanh chóng ăn xong nửa củ khoai, sau khi ăn xong thì lại trông mong nhìn Tiền Cơ.

Tiền Cơ lại lôi ra một củ khác, giống như đang dụ dỗ sủng vật, lấy ra cho Chiêu Tài ăn, sau đó đi ra phía trước xem đầu cá trong chảo.

Khoai lang vừa lấy ra rất nóng, Chiêu Tài luyến tiếc mà buông xuống, đầu ngón tay cầm củ khoai, thấy qua thấy lại giữa hai tay cho bớt nóng, vừa thấy vừa đi đến bên cạnh Tiền Cơ, không hề rời nửa tắc.

Nấp chảo được mở ra, cá đã được om hơn phân nửa, không ngờ gia vị lại lan tỏa mùi thơm khắp tứ phía. Trong lúc nhất thời Chiêu Tài quên mất củ khoai lang nóng hổi trên tay, hần tham lam hít vào mùi cá, cho đến khi cảm giác bàn tay nóng lên thì mới lập tức dừng y phục đỡ lấy củ khoai, cái mũi nhỏ không ngừng hít hít.

“Tiền Cơ, cá chín chưa?”

Tiền Cơ dùng cái thìa múc một chút nước sốt, cẩn thận thổi cho nguội bớt rồi mới nhấp thử một miếng, hương vị không tệ, chẳng qua hơi nhạt một chút, hần lại bỏ thêm gần một nửa muỗng muối.

Ánh mắt của Chiêu Tài dừng trên thìa, không chịu dời đi, nước miếng như muốn chảy xuống, “Tiền Cơ, ta cũng muốn nếm”

Tiền Cơ vốn định trêu Chiêu Tài một chút thì mới đồng ý, nhưng nước miếng của Chiêu Tài đã nhiều giọt xuống củ khoai lang đang bọc trong y phục, nếu không cho hần ăn thì nước miếng sẽ nhanh chóng chảy vào trong nôi.

Tiền Cơ chặc chặc hai tiếng, vội vàng múc cho Chiêu Tài một muỗng canh nước sốt rồi đặt vào trong bát nhỏ để cho Chiêu Tài chậm rãi húp.

Chiêu Tài húp một hơi cạn sạch, còn cảm thấy chưa đủ, hần lắc lắc cái bát.

Tiền Cơ lại cho hần thêm nửa bát, sau đó dùng cái xẻng đẩy đầu cá sang một bên, chừa ra một khoảng trống rồi bỏ vào trứng cá và bong bóng cá.

Lần này Chiêu Tài chậm rãi húp, húp được một chút thì lấy khoai lang ra rồi chấm vào nước sốt cá để ăn.

Tiền Cơ nếm thử một ngụm, vừa ngọt lại vừa mặn, hương vị vô cùng kỳ lạ, nhưng Chiêu Tài không hề có cảm giác gì, về mặt ăn khoai lang rồi húp nước sốt cá rất hưởng thụ.

Vỏ khoai nằm gọn trong lòng bàn tay, bên trên có vài dấu răng chính tề, phần đáy của cái bát loang lảng ánh sáng, Tiền Cơ nghiêng đầu liếc nhìn Chiêu Tài một cái, chớp mũi của người nọ còn dính một giọt nước sốt cá, chắc là lúc liếm bát đã bắt cần nên bị dính.

Tiền Cơ dùng ngón trỏ quẹt lên chớp mũi của Chiêu Tài.

Chiêu Tài nhìn thấy ngón tay dính màu nâu vàng của nước sốt đang sắp rời xa của Tiền Cơ, không đợi Tiền Cơ kịp phản ứng thì hần đã ôm lấy tay của Tiền Cơ rồi há mồm ngậm vào miệng.

Đầu lưỡi ướt át quấn lấy ngón tay của Tiền Cơ, chậm rãi liếm mát, hết liếm lại mát. Chiêu Tài hưởng thụ mà híp mắt lại, giữa đầu nhìn Tiền Cơ, mỉm cười với vẻ mặt hạnh phúc.

Nụ cười kia thật ngọt ngào, trong lòng của Tiền Cơ thoáng trở dậy một cảm giác kỳ lạ, bầu không khí im lặng khác thường, hần kích động rút ngón tay ra rồi lau vào y phục, mang theo vẻ mặt hoảng sợ mà chạy ra khỏi nhà bếp. fynnz810

“Tiễn Cơ, người chạy đi đâu vậy?” Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Chiêu Tài cầm vỏ khoai lang chạy theo.

Chỉ thấy Tiễn Cơ đứng bên cạnh giếng, không ngừng dùng nước giếng để rửa mặt, nước giếng lạnh lẽo nhanh chóng làm cho hắn tỉnh táo trở lại, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh như thường.

Chiêu Tài lo lắng mà quần lấy Tiễn Cơ, hỏi hắn có chuyện gì.

Nước giếng ở trước mắt hình thành một làn hơi nước mỏng manh, Tiễn Cơ xuyên qua làn hơi nước mà nhìn vào khuôn mặt của Chiêu Tài, lúc thì mơ hồ lúc thì rõ ràng, sau khi hoảng sợ là rung động, dần dần càng hiện rõ trong tầm mắt.

Kỳ quái, tại sao lại có thể như vậy?

Tiến Cơ rất buồn bực, không biết vì sao Chiêu Tài cứ quần lấy hắn, hai người người xem ta, ta xem người.

Tiến Cơ đành chỉ suy nghĩ, nhìn thẳng vào vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Chiêu Tài.

Mà Chiêu Tài lại càng thêm lo lắng, người nọ đột nhiên không nói, hắn đứng im rồi cau mày quan sát Tiễn Cơ, vỏ khoai lang ở trong tay hắn bị bóp méo mó.

Cho đến khi mùi khét truyền ra từ phòng bếp, Tiễn Cơ mới phản ứng trở lại.

“Ấy da, cá trong chảo!”

Chiêu Tài cũng nhảy dựng lên, cuống quýt hét to, “Ấy da, cá khét!”

Tiến Cơ vọt nhanh vào nhà bếp, mở ra nắp chảo rồi dùng cái xẻng đảo một vòng.

Đầu cá trong chảo xoay xoay, cũng may chỉ bị khét một chút, đầu cá phần lớn là xương, thịt đều bị giấu ở bên trong nên không sao.

Hóa ra là sợ bóng sợ gió, Chiêu Tài thở phào nhẹ nhõm.

Tiến Cơ nhẹ nhàng đâm đâm vào trứng cá, trứng cá khi chín sẽ đông lại với nhau, có thể bắt chảo xuống! Hắn nâng xẻng lên rồi quát, “Chiêu Tài, cầm bát đến!”

Chiêu Tài vứt bỏ vỏ khoai lang đã bị hắn bóp méo mó, lấy ra một cái bát lớn ở trong tủ, cười ngoác cả miệng, hai tay bưng đến trước mặt Tiễn Cơ.

Được múc ra đầu tiên là đầu cá, sau đó là trứng cá rồi đến bong bong cá, bộ dáng nóng hổi làm cho người ta bị kích thích vị giác, huống hồ gì đây lại là Chiêu Tài ham ăn nhà hắn?

Nước sốt đã cạn hơn phân nửa, phần lớn đã thấm vào thịt cá, Tiễn Cơ đem phần nước sốt còn lại rưới lên mặt trên, đem món cá tam bảo đặt lên bàn đá ở trong vườn, sau đó xoay người đi múc cơm.

Chiêu Tài chảy nước miếng, không kịp chờ Tiễn Cơ mang đến bát cơm và đôi đũa, hắn lập tức biến thành mèo con rồi nhảy lên bàn đá, ở dưới ánh trăng mà giành ăn trước.

Trứng cá và bong bong cá được múc ra sau cho nên nằm ở trên cùng, trứng cá chín màu vàng ở giữa hơi trắng, hoàn toàn khác với trứng cá sống. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Tiễn Cơ bỏ vào chảo thì Chiêu Tài nhất định là nhìn không ra. Nhưng bong bong cá thì không quá khác biệt, vẫn tròn trịa và chưa nổ tung.

Chiêu Tài lè lưỡi, cắn bong bong cá vào miệng, dùng hàm răng bén nhọn của mình rồi nhẹ nhàng cắn một cái.

Bụp, vài tiếng nổ quanh quẩn trong miệng của hắn, nước sốt ngấm vào bong bong cá đang quanh quẩn ở từng góc ngách trong miệng của Chiêu Tài. Chiêu Tài hôn hử chep miệng, đem nguyên cái bong bong cá nuốt xuống bụng.

Hắn không ôm quá nhiều hy vọng khi liếm thử một chút trứng cá, đầu lưỡi vừa chạm vào một lớp trứng cá mỏng manh. Chiêu Tài bập bập môi, ngon đến bất ngờ, hắn dùng cả tay lẫn mồm, bất chấp sẽ bỏng lưỡi, há to mồm ăn hơn phân nửa trứng cá.

Tiền Cơ bưng cơm ra, Chiêu Tài đang định quơ chân trước để bắt lấy phần trứng cá cuối cùng, bát cá bị hấn đảo tùm lum, ngay cả nước sốt cũng văng lung tung ra ngoài.

“Chiêu Tài!” Tiền Cơ hét lớn một tiếng.

Chiêu Tài sợ đến mức run rẩy, vội vàng thu hồi móng vuốt, cuộn mình lại trên bàn đá, lén lút nhìn Tiền Cơ.

Tiền Cơ bước đến, buông bát xuống, nắm lấy lỗ tay mèo rồi nhắc Chiêu Tài xuống bàn, “Người ăn uống như vậy hay sao?”

Chiêu Tài giật mình, run rẩy biến trở về hình người, một bộ vải thô, đầu bụi mặt chuột, cẩn thận dùng khóe mắt xem xét bát cá, tình trạng thật sự thê thảm, quá thê thảm là đằng khác.

Rõ ràng là hấn làm chuyện xấu mà vì sao lại giống như người ta đang khi dễ hấn?

Tiền Cơ lắc đầu, cố gắng vứt bỏ suy nghĩ kỳ lạ ra khỏi đầu, nghiêm mặt đá chiếc ghế ở bên cạnh, “Ngồi xuống, ăn cơm cho đàng hoàng.”

Chiêu Tài meo meo một tiếng, dùng đũa gắp một miếng trứng cá cuối cùng, định bỏ vào miệng thì nghe Tiền Cơ ho khan một tiếng, Chiêu Tài run tay, Tiền Cơ đưa bát, miếng trứng cá thơm ngon mỹ vị vừa lúc rơi vào trong bát của Tiền Cơ.

Chiêu Tài quệt miệng, nhìn chằm chằm cái bát của Tiền Cơ, muốn nói lại thôi.

Tiền Cơ động động chiếc đũa, đem trứng cá bỏ vào miệng.

Một lúc sau Chiêu Tài mới uất ức nói, “Cá này là ta câu được mà.”

“Không biết vừa rồi là ai nói, cá lớn phải chia sẻ với người nhà nhỉ?”

Bị chính câu của mình đập lên đầu, Chiêu Tài nghẹn họng mà rầm rì, Tiền Cơ cũng không để ý đến hấn, bắt đầu gắp thịt cá mà ăn.

Trứng cá đã hết, còn lại đầu cá, nhất định phải ăn cho thật nhiều, hạ quyết tâm, Chiêu Tài nhanh tay nhanh mồm gắp thịt cá, ngay cả mắt cá cũng không tha.

Thịt trên đầu cá rất mềm, không mềm như thân cá, mà là một loại cảm giác vừa mềm vừa sần. Gia vị ngấm vào, lại là cá tươi, mùi tanh của cá hoàn toàn bị ớt khô khử sạch.

Chiêu Tài ăn một miếng thì không đã ghìen, ăn hai miếng thì cảm thấy cay, đến miếng thứ ba thì tìm được mùi cá, miếng thứ tư là đang hưởng thụ...

Chiếc đũa thường xuyên ra ra vào vào trong bát cá, Tiền Cơ vốn không đói bụng nhưng thấy tư thế của Chiêu Tài như vậy thì cũng cảm thấy thích thú, nổi hứng giành ăn với Chiêu Tài.

Một bữa tối coi như giành nhau mà ăn, hai người người tranh ta đoạt, bị cay cũng không ngừng lại, tiếp tục ăn hùng hục, ăn đến mức cả đầu đầy mồ hôi.

Bát cá nhanh chóng cạn dần, chỉ còn một chút nước sốt. Hai người cảm thấy vẫn chưa đủ, tiếp tục đi mức cơm rồi chan nước sốt vào ăn.

Nước sốt chan cơm bốc hương thơm thoang thoảng của vị cá, hạt cơm rất dẻo, cũng như đang ăn thịt cá.

Một người một mèo ăn sạch sành sanh, đợi cho trận chiến giành ăn này rốt cục chấm dứt thì không chỉ có món cá tam bảo hết sạch mà ngay cả nồi cơm cũng không còn thừa một hạt nào.

Tiền Cơ vốn định chờ chút cơm để sáng mai nấu cháo ăn, hiện tại lại không còn gì cả.

Ăn no đến mức ngay cả sai khiến Chiêu Tài đi rửa bát cũng không thể.

Chiêu Tài ềnh cái bụng tròn trịa lên, đứng dựa vào bàn đá, ngồi cũng ngồi không nổi.

Gió đêm lướt qua, lúc này Chiêu Tài mới nhớ, hấn chỉ vào mặt rồi khóc lóc kể lể với Tiền Cơ, “Tiền Cơ, mặt đau.”

“Khi ăn cá sao không thấy kêu đau?”

Chiêu Tài xấu hổ cười hì hì, làm bộ giả ngu.

Tiền Cơ nhéo nhéo cái mũi của hắn rồi nói, “Chỉ biết ăn thôi, mỗi khi ăn cá thì chẳng nhớ gì cả.”

Chiêu Tài muốn đi sờ mặt thì lập tức bị Tiền Cơ vuốt ve, bảo hắn không được gãi, quá vài ngày sẽ ổn.

Chiêu Tài gật đầu, cố gắng không gãi. Hắn nắm chặt hai tay, dán tại bên người, giống như dùng hết sức lực để siết chặt nắm đấm. Hơn nữa bữa tối ăn quá no, Tiền Cơ cũng không trông cậy vào Chiêu Tài, nghỉ ngơi một chút, sau đó tự mình thu dọn bát đĩa đem đi rửa. Nhớ đến trong lò còn vài củ khoai chưa ăn, Tiền Cơ khều chúng nó ra, thổi đi lớp tro ở mặt trên rồi đặt vào trong nồi, để giành sáng mai hâm nóng rồi ăn tiếp.

Nhà bếp đã vài ngày chưa quét dọn, Tiền Cơ cũng nhanh chóng thu dọn lại một chút, chờ hắn làm xong, đi ra ngoài vườn thì đã thấy Chiêu Tài dán mặt lên bàn đá mà ngủ gật, cái mông nhếch lên cao.

Ăn no lại ngủ, hết ăn lại nằm, thật đúng là không thiếu thứ nào.

Tiền Cơ nhéo một phát lên cái mông mượt mà của Chiêu Tài, tiểu tử kia nhảy dựng lên, huy động móng vuốt, tru to như hung thần ác sát, “Meo meo meo meo meo meo! Thằng mù nào dám quấy rầy miêu đại tiên ta ngủ vậy!”

Ngủ mê hả?

Tiền Cơ hừ lạnh nói, “Nhìn kỹ là ai rồi hắn to mồm!” Dứt lời, lại nhéo một phát lên mông của Chiêu Tài, toàn thịt, nhéo thật đã ghiền.

Chiêu Tài kêu meo meo một tiếng rồi che mông, trề to mắt tức giận, nhìn thấy là Tiền Cơ thì một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, gật gù nhớ đến chính mình là đầy tớ của người ta, không phải là thiếu gia mèo lên núi hưởng phúc. Hắn ử rử suy sụp cả người, đánh một cái ngáp thật to rồi gục xuống bàn đá.

“Buồn ngủ à?”

Chiêu Tài gật đầu, một đôi lỗ tai mèo toát ra.

Còn cái đuôi đâu?

Tiền Cơ cảm thấy tò mò, trên đầu thì không có gì ngăn cản, lỗ tai có thể tự do rút ra rút vào, còn bên dưới lại mặc y phục, hắn cúi đầu nhìn thì liền thấy ở đáy hạ y tét ra một cái lỗ nhỏ, cái đuôi dài đầy lông mềm mại của Chiêu Tài lộ ra ngoài, lắc qua lắc lại, giống cỏ bông lau mọc ở ven sông, khiến cho Tiền Cơ ngứa ngáy trong lòng.

Tiền Cơ nhéo nhéo cành cỏ bông lau sống kia, làm cho mình đỡ ngứa ngáy.

Chiêu Tài vẫy ra không được, đành chịu đựng, cái đuôi đang cụp xuống lại được uốn cong rồi cọ xát vào lòng bàn tay của Tiền Cơ.

Cọ cọ, lại nhớ đến phần còn thừa của con cá lớn, hắn quay đầu hỏi, “Tiền Cơ, còn thân cá thì làm sao?”

“Thân cá à?” Tiền Cơ suy nghĩ một chút, “Ăn cá khô không?”

Chiêu Tài đang lười biếng thì lập tức trở nên phấn chấn, hai mắt tỏa sáng, “Ăn!” Sau đó mê mang nói, “Ăn thế nào?”

Tiền Cơ cầm lấy cái đuôi của Chiêu Tài rồi ngấm ngĩa trong lòng bàn tay, “Dùng muối ướp rồi phơi nắng cho khô thì có thể ăn.”

Chiêu Tài nhìn Tiền Cơ đem muối ướp vào thân cá, sau khi ướp được một lúc thì đem ra ngoài phơi. Hắn đứng phía dưới nhìn lên, trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc. Làm đầy tớ cho người ta thì đương nhiên chẳng có gì vui vẻ, nhưng có thể ăn được nhiều cá ngon như vậy thì hết thấy đều đáng giá.

Chiêu Tài ôm lấy cánh tay của Tiền Cơ, cái đầu cọ qua cọ lại phần cằm của Tiền Cơ, “Tiền Cơ, người thật lợi hại.”

Tiền Cơ không nói gì, mỉm cười ôm lấy Chiêu Tài, không biết là vì mèo con phá lệ dụ ngoạn hay là vì thời tiết mà trong tiểu viện này lại trở nên ấm áp kỳ lạ.

10. Chương 17-18

CHƯƠNG 17-18

Đối với những gì có lợi cho mình thì Chiêu Tài nhớ rất kỹ.

Khi Tiền Cơ bảo là về phòng ngủ, cửa vừa đẩy ra thì một bóng đen bên cạnh bỗng nhiên chột lóc lên, đợi hần phản ứng trở lại thì Chiêu Tài đã nghênh ngang ngồi ở trên giường, vói tay kéo lấy cái chăn.

Tiền Cơ thản nhiên chậm rãi bước vào, sau đó đóng cửa lại, đứng bên giường rồi cúi đầu nhìn Chiêu Tài, hần không nói lời nào, cũng không có bất kỳ động tác gì. Chiêu Tài bị hần nhìn như thế thì cảm thấy rất mất tự nhiên, vì vậy cứ cầm chặt góc chăn, khi thì nhìn Tiền Cơ, khi thì nhìn hết thứ này sang thứ nọ.

Tiền Cơ nhếch môi cười, vừa hé miệng thì Chiêu Tài đã ném chăn rồi nhảy xuống giường, định chạy trốn.

Tiền Cơ nắm lấy y phục của hần, kéo hần quay ngược trở lại rồi vừa cười vừa hỏi, “Chạy đi đâu?”

Chiêu Tài giương nanh múa vuốt nói, “Người dùng vẻ mặt như đang xem cá để nhìn ta, ta không chạy thì chẳng phải là kẻ ngốc hay sao?”

“Người vốn là một kẻ ngốc.” Tiền Cơ nắm lấy Chiêu Tài rồi ném hần lên giường, “Ta không phải là mèo, làm sao lại có hứng thú đối với cá?”

“Thèm ăn và hứng thú không giống nhau.” Chiêu Tài cố sống cố chết mà biện giải.

Tiền Cơ gật đầu đồng ý, sau khi nằm lên giường thì bảo Chiêu Tài biến thành mèo nếu muốn ngủ trên giường.

Chiêu Tài không hiểu, hần nằm bẹp trên giường, nhắc đầu lên hỏi, “Vì sao?”

“Không vì cái gì cả!”

Chiêu Tài nói một cách đầy giễu cợt, “Khi ta ở nhà thì muốn ngủ thế nào liền ngủ thế ấy!”

Tiền Cơ tàn nhẫn nói ra sự thật, “Hiện tại người đang ở nhà của ta, Miêu! Đại! Tiên!”

Nửa câu đầu làm cho Chiêu Tài xui xẻo, ba chữ sau lại không biết vì lý do gì mà khiến thần kinh của hần nhói đau. Chiêu Tài kích động gào to nhảy dựng lên, hần đứng trên giường nhìn xuống Tiền Cơ, hung tợn nói, “Hôm nay nếu người không nói cho ta biết là vì sao thì ta sẽ không ngủ, cũng làm cho người mất ngủ luôn.”

Tiền Cơ đang phiền muộn, không có sức đi âm ỉ với Chiêu Tài, hần mất kiên nhẫn mà đưa lưng về phía Chiêu Tài rồi nói, “Không nên nhiều lời nữa, hai người ngủ rất chặt, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Chiêu Tài rất tin lời của Tiền Cơ, hần liền a một tiếng rồi ngồi xuống mà ôm hai chân, sau đó chui xuống chân của Tiền Cơ, chậm rãi hiện ra nguyên hình.

Tiền Cơ quay đầu lại nhìn, xác định là Chiêu Tài đã biến thành mèo con thì mới yên tâm nằm xuống. Hần nghiêng người nằm, nhìn bàn tay đang nắm chặt, ngón tay bị Chiêu Tài liếm đang dần dần vươn ra, đã qua lâu như vậy mà độ ẩm ở mặt trên vẫn còn, đột ngột đến mức làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Xuyên qua cửa sổ, Tiền Cơ nhìn lên bầu trời đầy sao, chỉ thấy hồng loan tinh động, hần thở dài, nhớ đến chính mình trong lúc vô tình đã tự tay thắt sợi dây đỏ lên cổ của Chiêu Tài, hần trầm nghĩ: Có lẽ Nguyệt lão thật sự không lừa bọn họ. (hồng loan tinh động = sao Hồng Loan bắt đầu hoạt động, đưa đẩy đến tình duyên gặp gỡ và sau đó sẽ tiến tới hôn nhân.)

...

Sáng hôm sau, Chiêu Tài mở mắt ra, chớp mắt vài cái, buông ra tứ chi đang ôm chân của Tiền Cơ, hần nhảy xuống giường rồi nhảy ra ngoài cửa.

Khi Tiễn Cơ đi ra thì liền nhìn thấy Chiêu Tài đang ngồi chồm hổm dưới đất, cái thân hơi nghiêng, móng vuốt bé xíu quơ tới quơ lui.

Tiến Cơ ngửa đầu hỏi, “Người làm gì vậy?”

Chiêu Tài vẫn giữ nguyên động tác như trước, hần cười ha ha đáp lại, “Lấy cá khô ăn!”

“Còn chưa phơi khô mà, chưa ăn được đâu.”

Chiêu Tài “A?” một tiếng, ngừng quơ móng vuốt, vẻ mặt không thể tin được.

“Dùng muối ướp để cho nó khỏi bị ươn, sau khi phơi khô thì hơi nước sẽ bốc lên.” Tiễn Cơ mở ra hai tay, Chiêu Tài nhảy xuống, “Bây giờ vẫn chưa đến lúc ăn được, đợi cho thịt cứng lại thì mới có thể ăn, đến lúc đó kho một nồi, bảo đảm ăn cực ngon.”

Chiêu Tài nghe Tiễn Cơ miêu tả mà nước miếng chảy giàn dụa, cái miệng hạ xuống, hai chân trước cũng đặt xuống đất, sau đó nhào cả người vào trong lòng của Tiễn Cơ, “Người không được ăn vụng nha!”

Tiến Cơ gật đầu, một tay ôm lấy Chiêu Tài, trọng lượng của mèo con rất nhẹ, giống như không tồn tại, không biết mấy con cá bị Chiêu Tài ăn xong thì chui vào nơi nào.

Chiêu Tài ở đây mấy ngày, dĩ nhiên đã quen với sinh hoạt hằng ngày của Tiễn Cơ, hần nhảy xuống khỏi vòng tay của Tiễn Cơ rồi biến thành thiếu niên mặt đen, cùng Tiễn Cơ xúc miệng rửa mặt.

Điểm tâm là món khoai lang còn lại của ngày hôm qua, Tiễn Cơ ăn hai củ, Chiêu Tài cũng ăn hai củ, còn dư lại một củ, Chiêu Tài duỗi tay ra định cầm lấy thì lại chạm phải ánh mắt của Tiễn Cơ, hần liền sợ hãi rút tay về, sau đó mỉm cười ngây ngô. fynnz810

Chiêu Tài thật sự kỳ lạ, khi thì nhát gan sợ hãi, khi thì chẳng e ngại chuyện gì, Tiễn Cơ chỉ cảm thấy đủ loại tính cách của Chiêu Tài đều rất thú vị, vì vậy liền hào phóng nói, “Đêm qua ăn nhiều rồi, còn cái này thưởng cho người ăn.”

Chiêu Tài hớn hở vui mừng cầm lấy củ khoai, chạy đến bên cạnh Tiễn Cơ rồi dùng mặt cọ cọ đối phương.

Mèo con rất thích cọ người, đây là tỏ vẻ vô cùng thân thiết, trước kia Tiễn Cơ không phát hiện Chiêu Tài có thói quen này, nhưng gần đây Chiêu Tài mới hay làm như vậy. Bộ lông mềm mại cọ vào người đương nhiên là thoải mái, nhưng hiện tại Chiêu Tài đang là bộ dáng thiếu niên, cứ cọ như vậy thì cũng không thích hợp cho lắm.

Trong lòng của Tiễn Cơ nghĩ như thế, nhưng không ngăn cản, ngược lại còn hé miệng mỉm cười, giống như đang dung túng.

Chiêu Tài cầm củ khoai liên tiếp đưa lên mũi ngửi mà không chịu ăn. Ở bên cạnh ngồi nhìn Tiễn Cơ đem đủ loại nguyên liệu nấu ăn đặt vào trong gánh hàng, nâng dậy đòn gánh, phía trước là bếp lò, phía sau là thùng gỗ chứa đầy cá.

Chiêu Tài đóng cửa rồi khóa lại cẩn thận, sau đó biến thành con mèo con nhảy lên vai của Tiễn Cơ, đây là vị trí của hần, không ai có thể chiếm được.

Một bên vai đã kiêng đòn gánh, có thêm một chút trọng lượng của Chiêu Tài thì căn bản cũng không thành vấn đề.

Tiến Cơ thẳng hướng ra chợ, Chiêu Tài nằm trên vai Tiễn Cơ ăn xong củ khoai, cửa thành xuất hiện trước mắt, hần ngáp một cái rồi nhảy xuống đất, biến thành thiếu niên cùng Tiễn Cơ đi vào chợ trong thành.

Trương Tam cũng vừa đến đây không lâu, đang bày hàng, nhìn thấy Chiêu Tài và Tiễn Cơ tiến đến thì liền cười nói, “Đường đệ của người tính ở nhà của người lâu dài luôn à?”

“Đúng vậy.” Tiễn Cơ vừa đáp lời Trương Tam vừa sai Chiêu Tài giúp mình dọn quán, “Phụ mẫu của hần muốn hần giúp ta một tay, học buôn bán.”

Chiêu Tài quay đầu xen mồm vào, “Phụ thân của ta mới là không nở a.”

Tiến Cơ đẩy mặt của hần ra rồi hung hăng nói, “Chăm chỉ làm việc!”

Chiêu Tài hừ một tiếng, đem thùng gỗ nhắc đến quầy hàng bên cạnh, dọn cái băng ghế nhỏ đặt ở mặt sau. Tiễn Cơ nói chuyện với Trương Tam xong, vừa xoay người thì liền nhìn thấy Chiêu Tài kéo lấy đầu cá mà chảy nước miếng.

Tiến Cơ kêu tên của hắn một tiếng, Chiêu Tài liền lau khóe miệng rồi trả lời, “Cái gì?”

“Nhìn xem người có ăn vụng hay không.”

“Xí, ta đường đường là miêu đại tiên thì làm sao lại làm ra chuyện như vậy.” Chiêu Tài hạ thấp giọng, sẽ không bị Trương Tam nghe thấy, nhưng khí thế và tư thái nói chuyện so với lần đầu vênh váo hung hăng khi bị Tiễn Cơ bắt được cũng không khác là bao.

Tiến Cơ cảm thấy buồn cười, có lẽ vết sẹo trên mặt của Chiêu Tài đã hết đau, hay là Chiêu Tài có trí nhớ quá ngắn?

Mỗi khi nhìn thấy bộ dáng dương dương tự đắc của Chiêu Tài thì Tiễn Cơ sẽ nhin không được mà muốn đả kích hắn một chút, khi nhìn thấy Chiêu Tài thì sở thích ngược đãi này lập tức nảy ra, mà con mèo ngốc lại không biết, cho nên cứ liên tục bị Tiễn Cơ khi dễ, hết khi dễ lại chà đạp, hết chà đạp lại đả kích, nhưng không quá bao lâu lại giống như tiểu cường giẫm mãi không chết, tiếp tục khôi phục sức sống như trước. (tiểu cường=con gián)

Miêu đại tiên khoe khoang xong liền bị Tiễn Cơ đả kích, “Ba con cá lần trước...”

Chiêu Tài xụ mặt, sau đó biện giải một cách mất tự nhiên, “Đây là một lần hiểu lầm xinh đẹp.”

Tiến Cơ kéo sợi dây đỏ trên cổ của Chiêu Tài, làm cho nó lộ ra ngoài, “Đúng là rất đẹp.”

Chiêu Tài lập tức ủ rũ, ngoan ngoãn ngồi bán cá.

Đến phiên chợ, người càng lúc càng đông, Tiễn Cơ bán mì rất đắt hàng, thùng cá của Chiêu Tài cũng chỉ còn lại vài con cá nhỏ.

Có một vị khách lần trước đến ăn mì cá viên đứng trước quán của Tiễn Cơ mà hỏi, “Hôm nay có mì cá viên hay không?”

Tiến Cơ vừa cười vừa nói, “Không, tối hôm qua không có làm.”

Vị khách hơi thất vọng, “Còn mì gì không, cho đại một bát đi.”

“Có ngay.”

Tiến Cơ bận rộn nấu mì, khi chờ nước sôi thì dùng khóe mắt lên nhìn Chiêu Tài. Mèo con khi nghe thấy hai chữ cá viên thì ánh mắt liền nhìn vào thùng gỗ của mình, chỉ tiếc là cũng không có cá viên, vì thế chỉ thấy một mình hắn vẫn còn than thở.

Vị khách ăn xong rồi trả tiền rồi đi, Chiêu Tài thở dài một tiếng, sau đó lại dời mắt đi.

Tiếng thở dài nhẹ nhàng, nhưng rơi vào lòng của Tiễn Cơ lại nặng như núi Thái Sơn, cứ lẩn quẩn không thể tiêu tán, sau khi bán xong mì thì hắn liền qua loa thu dọn quán rồi kéo Chiêu Tài chạy về nhà.

“Tiễn Cơ, cá chưa bán hết mà.” Tuy rằng cũng luyến tiếc nhưng Chiêu Tài vẫn nói ra, so với cầm trong tay làm cho nước miếng chảy giàn dụa thì không bằng lập tức bán đi, mắt không thấy thì tâm không phiền, giẫm bớt nhớ thương trong lòng.

Trên đường về nhà, Tiễn Cơ vừa đi vừa nói, “Cá quá nhỏ, không bán được.”

Chiêu Tài nhảy lên trước mặt hắn, “Nói cách khác chính là đêm nay có cá ăn?”

Mèo con đang loạng choạng bước đi, nhưng nhắc đến cá là tự nhiên mặt mày hớn hờ, hai mắt sáng trưng. Tiễn Cơ thấy hắn đơn thuần nên đành thu lại lời nói ác độc, “Ừ, muốn ăn cá gì?”

Chiêu Tài còn chưa mở miệng thì Tiễn Cơ đã hỏi, “Cá viên thể nào?”

“Tiễn Cơ, người thật lợi hại!”

Về mặt kinh ngạc của Chiêu Tài bị Tiễn Cơ thu vào đáy mắt, trong lòng biết rõ nhưng vẫn cố ý không hiểu mà hỏi lại, “Lợi hại chỗ nào?”

Chiêu Tài nghiêm túc nói, “Thuật đọc tâm!”

“Ta đâu có biết.”

“Người gạt ta.”

“Nếu ta biết thì làm sao lúc trước lại bị người ăn vụng ba con cá?”

“A? Rất có đạo lý!”

Tiến Cơ xót xa nói, “Vừa rồi là ai không thừa nhận ăn vụng, còn giả vờ bảo là một lần hiểu lầm xinh đẹp?”

Không tốt! Chiêu Tài cả kinh, cất lên giọng nói cọt nhả pha trò, “Đây cũng là một lần hiểu lầm xinh đẹp.”

Tiến Cơ cười lạnh, “Người nghĩ là ta giống người hay sao?”

Chiêu Tài cảm thấy khó hiểu, “Giống chỗ nào?”

“Ngốc!”

“Rốt cục là sao a, người đừng mắng ta mà.”

Vậy mà còn không hiểu, Tiến Cơ đảo hai tròng mắt, nói ra một câu rõ ràng, “Ngốc muốn chết.”

Chiêu Tài không chịu bỏ qua, “Ta khiêm tốn thỉnh giáo mà, người đừng mắng ta nữa.”

Tiến Cơ thật sự chịu không nổi, hần dưng chân rồi ngoắc ngoắc Chiêu Tài.

Chiêu Tài lập tức thò đầu sang, trong mắt tràn ngập tò mò, “Cái gì? Cái gì?”

Tiến Cơ nắm lấy lỗ tai của Chiêu Tài, sau đó hít vào một hơi rồi dùng hết toàn lực để rống lớn, “TA KHÔNG NGỐC GIỐNG NHƯ NGƯỜI!”

Lỗ tai truyền đến một trận ô ô, Chiêu Tài bị Tiến Cơ hét vào màng tai đến mức choáng váng hoa mắt, hần đảo vài vòng, sau đó một tiếng bịch vang lên, giữa không trung xuất hiện một con mèo tam thể ngã xuống đất rồi bất tỉnh.

Tiến Cơ không hề ngạc nhiên, hần nhặt Chiêu Tài lên vai của mình, mặt mày hớn hử đi về nhà.

11. Chương 19-20

CHƯƠNG 19-20

Mấy ngày sau Chiêu Tài vẫn nhìn chằm chằm con cá phơi khô trên mái hiên. Phàm là mỗi khi đi ngang qua nơi đó thì hần phải dừng lại để nhìn một chút, nhìn đến khi chảy nước dãi, rốt cục là bị Tiến Cơ nhéo lỗ tai lôi đi.

“Tiễn Cơ, cá khô còn chưa phơi xong nữa sao?”

Những lời này Tiễn Cơ mỗi ngày đều phải nghe một lúc, nhớ không rõ là mình đã trả lời câu này bao nhiêu lần với Chiêu Tài, “Vẫn chưa xong.”

Chiêu Tài sẽ thở dài, nhớ thương một hồi, “Vì sao vẫn chưa xong vậy...”

Hạ đi thu đến, mùa thu ngắn ngủi trôi qua như một cơn gió thoảng, chớp mắt đã lập đông.

Con cá mà ngày đó Chiêu Tài dùng cái đuôi để câu lên đã sớm bị ăn sạch. Cá khô kho với tàu vị yếu, cần một miếng thì bên trong lộ ra màu hồng sẫm, Chiêu Tài phe phẩy cái đuôi, sung sướng ăn cá, không quá vài ngày lại mang một mâm cá khô đi phơi. Buổi tối khát nước rồi điên cuồng ôm bát mà uống. Ban đêm lại dậy đi tiểu tiện, cái chăn mở ra mở vô, làm cho hơi ẩm trong chăn đều bị thoát đi khiến Tiễn Cơ lạnh đến mức hắt xì, trả thù bằng cách nhéo đến nhéo lui hai bên má của Chiêu Tài cho đã đời thì mới hết giận.

Quá mấy ngày, Chiêu Tài nhớ thương cá khô, hần cãi nhau một trận để bắt Tiễn Cơ làm nhiều một chút, như thế muốn ăn thì khỏi phải chờ lâu.

Tiến Cơ nhớ đến ban đêm bị lạnh cho nên không cho chịu làm cho Chiêu Tài

Chiêu Tài kéo ra sợi dây đỏ trên cổ của mình, nâng cầm khoa trương nói, “Ta đã làm đầy tớ cho người lâu như vậy~~, cho ta ăn vài con cá khô thì có đáng là gì.”

Tức giận đến mức Tiễn Cơ bóp cổ của Chiêu Tài ri lắc lắc, “Muốn ăn thì tự mình đi câu.”

“Tự mình đi câu thì tự mình đi câu, đâu phải là ta không biết.”

Tiểu tử kia vênh vác tự đắc cầm lấy cần câu, tự mình đi ra bờ sông câu cá. Tuy rằng hần câu được một lúc thì sẽ bắt giắc ngủ gật, nhưng từng có kinh nghiệm bị cắn đuôi nên cuối cùng cũng nhớ rõ mà biến thành hình người để ngủ.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, Chiêu Tài đã câu được hơn mười con cá, Tiễn Cơ lần lượt ướp muối, dựa theo trình tự trước sau mà phơi dưới mái hiên. Nay đã vào đông, dưới mái hiên treo đầy cá khô, chẳng khác gì một bức rèm che.

Chiêu Tài còn ngại không đủ, khiêng cần câu đi ra ngoài.

Tiến Cơ vội vàng kéo hần lại, “Trời lạnh như thế, sông đều đóng băng cả rồi.”

Chiêu Tài héch mũi, “Ta là miêu đại tiên, ta biết pháp lực!”

Tiến Cơ cười ha ha một tiếng, sống chung với Chiêu Tài đã mấy tháng nhưng hần chưa bao giờ thấy Chiêu Tài sử dụng pháp lực, hần còn tưởng rằng con mèo ngốc này sẽ không biết gì khác ngoài biến hình.

Chiêu Tài nghe ra tiếng cười của Tiễn Cơ hàm chứa ý tứ trào phúng, hần liền miệt thị nói, “Cười cái quái gì, pháp lực của miêu đại tiên ta làm sao có thể tùy tiện sử dụng cho phạm nhân mấy người xem cơ chứ?”

“Đúng là không thể.” Tiễn Cơ nghiêm túc gật đầu, “Cho nên tình nguyện trộm cá bị bắt làm đầy tớ cũng không thể sử dụng pháp lực.”

Chiêu Tài tức giận chỉ vào Tiễn Cơ, “Ngươi!”

Tiến Cơ cười một cách cợt nhả, “Ta cái gì?”

“Hừ, lúc ấy ta bị mất sức, không thể sử dụng pháp lực.”

“Vậy lần đầu tiên bị đói thì sao, pháp lực dùng để làm gì?”

“Ta...” Pháp lực của hần nhiều nhất chỉ có thể phá vỡ mặt băng, mà làm được như thế đã mệt muốn chết rồi, Chiêu Tài lấp bắp, vung y mẹ nói, “Ngươi cũng không phải miêu tiên, có nói thì ngươi cũng không biết.”

Tiến Cơ cười cười, mấy thứ pháp lực thì hần còn biết nhiều hơn cả Chiêu Tài, căn bản chỉ là Chiêu Tài hết ăn lại nằm, không chịu tu luyện nên mới rơi vào tình cảnh này.

Chiêu Tài thấy bộ dáng như muốn chỉ điểm của Tiễn Cơ, hần liền chột dạ chuyển đề tài, “Tiễn Cơ, khi nào có thể ăn cá khô?”

“Vì sao lại là câu này.” Đã hơn nửa năm, chấp niệm của Chiêu Tài quả thật không phải người bình thường có thể sánh bằng.

“Không thể hỏi sao? Ngươi có vấn đề gì?”

“Khi nào ăn được thì ta sẽ nói cho ngươi biết, ngươi không cần mỗi ngày đều hỏi như vậy.”

Chiêu Tài cười cười, hần tiến đến bên cạnh Tiễn Cơ, cạo vào bờ vai của đối phương rồi nói, “Ta chỉ tò mò thôi.”

Tiến Cơ nắm lấy lỗ tai mềm mại đầy lông của Chiêu Tài để chơi đùa, “Nếu ta mỗi ngày đều hỏi ngươi vì sao ngươi bỏ nhà rời đi thì thế nào?”

Sắc mặt của Chiêu Tài từ trắng chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển sang đen, đủ loại màu sắc thay nhau xuất trận, cuối cùng mới khôi phục về mặt kiêu ngạo làm nũng của mình, “Hừ, không cho hỏi thì thôi, dù sao ta cũng có thể ăn cá sống.” Nhanh như chớp tiến vào phòng, hắt lăn lộn trên giường.

Đầu giường có đặt lò sưởi ở bên dưới, cho dù có da lông ấm áp nhưng Chiêu Tài vẫn thích lăn lộn ở mặt trên.

Trước khi ngủ Tiễn Cơ sẽ tắt lửa, tiểu tử kia lại lộ ra vẻ mặt khó chịu,

“Không tắt thì sáng mai ta sẽ chờ ăn thịt mèo.”

Chiêu Tài dựng thẳng bộ lông, cột sống nâng lên cao ngất, cực kỳ đề phòng, “Người dám!”

Tiến Cơ vừa cười vừa nhìn con mèo con một cách lưu manh, sau đó nói nhỏ, “Thịt mèo nướng chín đặt ở trước mặt ta thì người nói xem, ta có ăn hay không?”

Chiêu Tài suy nghĩ, nếu đổi lại là hắc, một con cá lớn đặt ở trước mặt mà hắc không ăn thì chẳng phải là kẻ ngốc hay sao! Vì vậy mới không tiếp tục so đo với Tiến Cơ.

Tiến Cơ cười rồi lên giường, Chiêu Tài tự động nằm úp sấp lên bắp chân của hắc, hai chân trước ôm lấy chân của Tiến Cơ, thân nhiên cọ trước cọ sau, cọ đến khi cả người thư thái thì mới chịu hạ cái đuôi xuống rồi an phận nằm ngủ.

Chiêu Tài trằm chằm kín mít, cái chần pháp phòng theo hô hấp của hắc, hắc cũng chẳng sợ làm mình ngạt thở.

Tiến Cơ lặng lẽ thở dài, chống hai tay ngồi dậy, nhưng nửa thân dưới vẫn không nhúc nhích, sợ đánh thức Chiêu Tài. Hắc xóc lên một góc chần, làm cho cái mũi của Chiêu Tài lộ ra ngoài, xác định cái chần sẽ không rơi xuống thì mới yên tâm nằm xuống ngủ.

Nửa lòng bàn chân lộ ra ngoài, trời mùa đông lạnh thấu xương, cũng may Chiêu Tài ôm chân Tiến Cơ, cho nên chỉ trong chốc lát liền trở nên ấm áp. Chiêu Tài không cẩn thận nên bị trượt từ bắp chân xuống một chút, trong lúc mơ màng mà khẽ động đầu lưỡi, vừa liếm môi vừa bò lên.

Tiến Cơ cảm thấy ở bắp chân bị cọ cọ bởi cái bụng đầy lông mềm mại, hắc nhẹ nhàng nở nụ cười, thật không biết trong hai người bọn họ là ai nợ ai.

Sự nghi hoặc của Tiến Cơ không chỉ biểu hiện trên phương diện ngủ, ngày thường ra quán, chỉ cần Chiêu Tài ngồi xuống bên quầy hàng thì cặp mắt của đối phương bắt đầu lướt đi, nhất thời không hề ngừng lại, nhìn lung tung khắp nơi.

Bên đường là quầy bán hàng ăn vặt, chiếc xe hàng rong nhỏ nhắn được đẩy ngang qua trước mặt, đối diện là một quán hoa quả khô, phàm là có liên quan đến thức ăn thì sẽ không thể thiếu ánh mắt như kẻ trộm của Chiêu Tài lướt đến.

Dùng tiền mua thì hắc không có, nói đến trộm thì Chiêu Tài lại sờ lên sợi dây đỏ đã quen đeo trên cổ, cho dù hắc có một trăm tám mươi cái lá gan thì hắc cũng không dám. Vì thế hắc chỉ còn lại một chiêu cuối cùng, nhìn thức ăn ngon, lại nhìn Tiến Cơ, lấy tay ấn lên bụng một cái rồi ngáp ngừng nói, “Tiến Cơ, đói bụng quá à.” fynnz810

Biết rõ là Chiêu Tài đang giả vờ, Tiến Cơ sẽ mắng hai ba câu hoặc là cốc đầu vài cái, cuối cùng vẫn hùng hùng hổ hổ lấy tiền đưa cho Chiêu Tài tự mua về ăn.

Con mèo con tham ăn thực hiện được mưu đồ liền nhận tiền, cười ngoác cả miệng, thẳng tiến đến quầy bán hàng ăn vặt.

Cũng may Chiêu Tài xem như có lương tâm, mỗi lần mua trở về thì miếng đầu tiên đều để cho Tiến Cơ ăn trước. Tiến Cơ vốn không thích ăn vặt, nhưng nhìn thấy Chiêu Tài lộ ra vẻ mặt luyến tiếc thì hắc liền quyết tâm nếm lấy mỹ vị, đùa giỡn cái tật tham ăn siêu việt của Chiêu Tài.

Chiêu Tài vừa mới hé môi thì thấy Tiến Cơ đưa đầu ra, hai tay của hắc theo bản năng mà co rút lại.

Tiến Cơ táp một ngụm không khí, lập tức trợn mắt nhìn Chiêu Tài.

Chiêu Tài ngượng ngừng cười cười, lại một lần nữa đưa ra, nhỏ giọng nói, “Ăn ít một chút...”

Hừ, bảo ta ăn ít, ta không làm như vậy!

Tiền Cơ há to mồm, ăn luôn một phần ba miếng bánh trong tay của Chiêu Tài, làm cho Chiêu Tài đau lòng, đầm ngực giậm chân mà giận dữ.

Tiền Cơ cất tiếng cười to, tiếp tục rao hàng.

Nếu Chiêu Tài không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt đáng thương để lên nhìn Tiền Cơ, khi Tiền Cơ vui vẻ thì sẽ sờ sờ đầu của hắn rồi nói, “Ta không đói bụng, người ăn đi.”

Chiêu Tài sẽ vui sướng mà múa tay múa chân, ngay cả Trương Tam ở quầy bên cạnh cũng nhin không được mà cười rộ lên.

Chiêu Tài nghiêm nhiên trở thành thú vui cho bọn họ, hắn không cần làm gì cả, chỉ cần một động tác, một ánh mắt, bộ dáng ngốc nghếch khờ khạo đã đủ làm cho người ta bật cười, mà quyền lợi bất nạt Chiêu Tài thì chỉ một mình Tiền Cơ được hưởng.

Buổi tối, Tiền Cơ kiểm tra hũ đựng tiền, Chiêu Tài khoát hai chân trước lên đùi của hắn rồi ngóc đầu hỏi, “Tiền Cơ, để dành bao nhiêu rồi?”

“Tiền đều bị người lấy để mua đồ ăn vật hết rồi, còn để dành được bao nhiêu cơ chứ?” Tiền Cơ nắm Chiêu Tài lên rồi ném con mèo xuống chân giường.

Chiêu Tài lăn một vòng, chấn hưng tinh thần mà đi bước mèo quay trở lại, “Ta mới ăn có một chút tiền của người, mỗi ngày người đều nhét vào rất nhiều đồng xu cơ mà!”

Lời này không phải giả, tiêu nhiều tiền hơn nhưng cũng kiếm tiền nhanh hơn. So với phần đã tiêu xài thì số tiền để dành lại tăng nhiều hơn. Tiền xu để dành đổi thành bạc vụn, bất tri bất giác cái hũ để dành tiền của Tiền Cơ đã phủ kín một lớp bạc vụn ở dưới đáy.

Đương nhiên Tiền Cơ sẽ không nói cho Chiêu Tài biết. Con mèo con kia có tiếng là khen một chút liền hất mặt lên trời, tốt với nó thì nó sẽ được đăng chân lên đăng đầu, được một tác lại muốn tiền thêm một thước, bày ra bộ dáng miêu thiếu gia, miêu đại tiên, ẹo qua ẹo lại với hắn. nào là hồ lô ngào đường, há cảo, khô cá chỉ vàng, phàm là những gì Chiêu Tài thích ăn thì nhất định sẽ không bỏ sót, thần nhiên báo danh đồ ăn ở trước mặt Tiền Cơ, cũng không ngại lãng phí nước miếng.

Mỗi lần Tiền Cơ nghe hắn liệt kê một tràng thì đều nhéo hai bên má của hắn rồi hỏi, “Cái tên Chiêu Tài này đến đây để chiêu tài cho ta hay là đến đây để làm ta bại tài hả?”

Chiêu Tài tỏ vẻ cá giận, “Đương nhiên là đến chiêu tài!” Đáng tiếc mặt của hắn vẫn bị nhéo căng cho nên hoàn toàn không có khí thế hùng hổ gì cả.

Khóe miệng của Tiền Cơ khẽ run rẩy, “Vậy người chiêu tài đến cho ta xem!”

Chiêu Tài ngồi nghiêm chỉnh, nâng lên móng vuốt nhỏ nhắn của con mèo con, bắt đầu vẩy vẩy.

Tiền Cơ nhìn không chớp mắt, xem Chiêu Tài có thể đưa đến cái gì cho hắn.

Nửa khắc sau, chẳng có gì cả, Chiêu Tài tiếp tục chai mặt mà vẩy móng vuốt, kết quả vẫn như trước.

Đã sớm đoán được sẽ như vậy, nhưng Chiêu Tài vẫn cố tình làm ra bộ dáng ta có thể chiêu được tài đến, mông ngồi trên giường, sống lưng dựng thẳng, con mèo con vẩy vẩy vẩy.

“Tài đâu?”

Chiêu Tài e hèm cổ họng, “Đợi một chút sẽ có.”

Tiền Cơ lại chờ thêm một chút, nhìn Chiêu Tài có thể làm ra được cái gì. Tiền Cơ nhếch môi chờ xem diễn.

Chiêu Tài vẩy tay đến mức mỏi nhừ, mông cũng tê rần, con mắt đảo quanh nơi hốc mắt, lên nhìn Tiền Cơ, vừa liếc mắt một cái liền thấy Tiền Cơ cũng đang nhìn mình.

Nụ cười của Tiền Cơ rất thẳng thắn vô tư, Chiêu Tài cảm thấy bị quan.

Tiền Cơ thu hồi nụ cười, ánh mắt trở nên sắc bén, Chiêu Tài sợ chết khiếp, lập tức bỏ chạy.

Tiền Cơ liền vung tay lên, bắt lấy con mèo lôi ngược trở lại, nắm lấy cái gáy của hắn mà hỏi, “Vì sao không thấy bạc bay đến đây?”

Chiêu Tài đảo mắt tránh né, nói cà lăm một cách hùng hồn, “Ta, ta làm sao biết được!”

Tiền Cơ nhăn mặt, giả vờ cá giận nói, “Người không chiêu được tài thì phải bị phạt.”

Chiêu Tài sững sờ hỏi, “Phạt thế nào?”

Tiền Cơ chống cằm suy nghĩ.

Ai biết Tiền Cơ sẽ nghiêm phạt thế nào, Chiêu Tài không ngốc như vậy, làm sao mà lại ngồi yên đó chờ bị phạt, lòng bàn chân của hắn như trét mỡ, trong đầu chỉ có một chữ —chạy! Nhưng cái cổ bị người ta nắm lấy, chạy không được. Vì vậy hắn lắc đầu vẫy đuôi, muốn cho Tiền Cơ thả hắn ra.

Tiền Cơ liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của Chiêu Tài, “Muốn chạy trốn à?”

“Không phải không phải!” Chiêu Tài chột dạ, giọng nói cũng cất cao hơn vài phần.

“Còn bảo là không phải muốn chạy trốn nữa sao?” Tiền Cơ làm bầm cười nhạt, đem con mèo đặt lên đùi của mình.

Bộp! Bộp! Bộp!

Đánh ba cái vào mông của Chiêu Tài.

Da thịt trên mông của Chiêu Tài rất co dãn, cảm xúc thật tốt.

Tiền Cơ dùng sức không mạnh, nhưng mỗi lần Chiêu Tài gây họa, phụ thân tức giận muốn đánh hắn thì a cha sẽ đứng ra bênh vực cho hắn, cuối cùng phụ thân cũng chẳng làm gì được hắn. Lúc này không có ai nói giúp hắn, cái mông bị đánh, không đau, nhưng cảm giác khuất nhục, hơn nữa còn nhớ nhung người thân vì mấy tháng rời nhà làm cho Chiêu Tài oa oa khóc lớn.

Khóc đến mức khiến Tiền Cơ tâm phiền ý loạn, hung hăng mắng Chiêu Tài vài câu vô dụng, trái lại đối phương lại càng khóc to hơn nữa, không thể làm gì khác là phải ôm con mèo con vào lòng, ôn nhu nhỏ nhẹ mà dỗ dành hắn.

“Chiêu Tài ngoan, đừng khóc đừng khóc.”

“Ô ô ô”

“Chiêu Tài, Phó Quyền ở kế bên có thể nghe thấy người khóc đó.”

Chiêu Tài khóc nhỏ xuống một chút.

Tiền Cơ lại nói, “Ảnh hưởng người trong thôn ngủ không được.”

“Hóa ra không phải là sợ ta bị mất mặt sao?”

“Nếu người không sợ mất mặt thì ta cũng không ngại.”

Chiêu Tài mở to miệng mèo, tru lên tiếng khóc thảm thiết.

“Ây da...đừng khóc, lần sau không đánh mông người nữa.”

Chiêu Tài khóc ô ô ô liên tục, Tiền Cơ dỗ dành mãi mà không được.

“Rốt cục người muốn thế nào?” Tiền Cơ không thể dỗ được hắn, chỉ có thể đưa ra điều kiện để trao đổi.

Chiêu Tài sụt sịt mũi, dí nước mắt nước mũi vào y phục của Tiền Cơ, nức nở nói, “Chưa từng có ai đến tìm ta.”

Tiền Cơ nghe không rõ, “Hử?”

Tiểu tử kia khóc đến nghẹn ngào, nức nở từng tiếng, “Ta chuồn ra ngoài lâu như vậy...hức...vậy mà chẳng có ai đi tìm ta...hức...”

Lúc này thì Tiễn Cơ hoàn toàn hiểu rõ, hóa ra không phải Chiêu Tài bị đuổi ra khỏi nhà mà là tự trốn đi, thảo nào mỗi lần nhắc đến nguyên nhân rời nhà thì Chiêu Tài đều ấp úng, trả lời cho có lệ.

Nhưng tốt xấu gì thì cũng phải có lý do rời nhà chứ?

Tuy rằng Tiễn Cơ hiểu kỳ nhưng hiện tại thực sự không phải thời cơ thuận lợi để hỏi vấn đề này. Hiện tại Chiêu Tài rất nhớ nhà, hẳn cũng không biết làm cái gì để giúp đỡ đối phương.

Chiêu Tài hơi dừng khóc một chút, lau nước mắt nước mũi tèm lem.

Tiến Cơ nhìn con mèo con đang xoay tới xoay lui, cọ đi cọ lại trên đùi của mình, nhất thời Tiễn Cơ không biết nên đặt hai tay ở đâu.

Chiêu Tài dựa vào đùi của hắn, cất lên một giọng nói đầy hờn dỗi, “Người không biết sờ sờ ta hay sao?!”

“Hả?”

“Sờ sờ!!”

“À à.” Tiễn Cơ vội vàng đáp lời, nhớ đến từng nhìn thấy mấy con mèo hoang ở nông thôn thường hay liếm lông cho nhau, cùng chơi với nhau, chắc là Chiêu Tài ở nhà cũng thường xuyên cùng người nhà thân thiết như vậy.

Tiến Cơ nhẹ nhàng vuốt ve lông của Chiêu Tài, từ đầu đến đuôi, Chiêu Tài ưỡn cổ, có vẻ rất hưởng thụ, thoải mái híp mắt lại, khóe mắt còn lấp lấp một giọt nước trong suốt.

Chiêu Tài co rút vào lòng của Tiễn Cơ, nhìn thấy ***g ngực rắn chắc của Tiễn Cơ, hắn liền dùng chân trước khê cào một chút, ngứa ngứa, nhột nhột...khiến người ta nhớ, khiến người ta thích.

“Ngoan, đừng khóc nữa, ngày mai cho ăn cá.”

“Ăn sáng sớm cơ!”

“Hảo.” Tiễn Cơ nuông chiều mà gãi lên sống lưng của Chiêu Tài, “Sáng mai ăn cháo cá.”

12. Chương 21-22

CHƯƠNG 21-22

Vì thực hiện lời hứa sẽ có cháo cá ăn khi Chiêu Tài vừa mở mắt cho nên mới tờ mờ sáng thì Tiễn Cơ đã xốc chăn xuống giường.

Tối hôm qua Chiêu Tài chui vào lòng của hắn mà ngủ, hắn nhẹ nhàng nhét con mèo con vào trong chăn, con mèo con trở mình với bộ lông mềm mại như nhung rồi tiếp tục ngủ khò khò.

Tiến Cơ đắp chăn cẩn thận cho Chiêu Tài, để lộ đầu mèo ra ngoài thì mới yên tâm đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài có tuyết rơi, dưới đất trải một lớp tuyết mỏng, cũng không dày, ước chừng là vừa mới rơi được không bao lâu.

Tiến Cơ chà chà hai tay, hà hơi một tiếng rồi đi vào nhà bếp, đem hai chén gạo còn lại tối hôm qua đổ vào trong nồi, sau đó múc nước giếng đổ đầy nồi.

Nước giếng đông ẩm hạ lạnh, Tiễn Cơ nhân tiện xúc miệng, rửa mặt, gió lạnh thổi qua làm cho cả người trở nên tỉnh táo hẳn ra.

Nhóm lửa, khuấy nồi, thêm nước, dậy nắp lại.

Trên bếp có hai cái nồi, Tiễn Cơ lấy ra một con cá trắm ở trong thùng gỗ, cắt đầu cắt đuôi, còn lại thân cá thì cắt hành hai khúc, sau đó bỏ vào trong nồi nước đang nấu.

Một nồi cháo, một nồi cá, chờ nước sôi, Tiễn Cơ nhớ đến mấy ngày trước còn vài miếng cá khô, liền đến tủ bếp để lấy ra, vừa đem vào thịt cá vừa xé thành từng miếng nhỏ rồi đặt vào trong bát.

Nước được nấu sôi, không ngừng bốc khói và vang lên tiếng ùng ục.

Tiền Cơ dùng thìa lớn để vớt thịt cá ra, dùng chiếc đũa đâm vào để kiểm tra đã chín hay chưa, sau đó hấn dùng tay bóp nhẹ thịt cá một hồi, xác định ngay cả xương nhuyễn cũng không có thì mới bỏ vào cái cối đá, dùng chày giã nát.

Tiền Cơ vừa giã vừa chú ý nồi cháo, nhìn thấy khói bốc lên thì lại mở nắp ra rồi dùng thìa khuấy vài vòng.

Hạt gạo mập mạp trắng trẻo bị ngấm nước trở nên phình to, dính cùng một chỗ, cơ bản là nấu sấp chín, tiếp theo bỏ vào một chút hành thái lát và nấm hương, sau đó đậy nắp lại rồi nấu một chút nữa thì có thể tắt lửa.

Khi Chiêu Tài xoa mắt đẩy cửa tiến vào thì vừa vặn nhìn thấy Tiền Cơ đem chà bông cá và cá khô bỏ vào nồi cháo rồi khuấy đều.

Có vị mặn của cá khô cho nên không cần dùng muối thì cũng đã vừa ăn.

Chiêu Tài lúc này đã biến thành hình người, đôi mắt mở to, so với khi là mèo con còn to hơn nữa, hấn ngơ ngác hỏi, “Đây là cháo cá à?”

Tiền Cơ cười ha ha rồi múc một bát lớn đưa cho Chiêu Tài, “Ăn thôi.”

Chiêu Tài không cần dùng thìa và đũa, hai tay cầm bát rồi ngửa cổ mà húp, hầu kết nhỏ nhẩn trượt lên trượt xuống trên cổ.

Hạt gạo nhuyễn nát trắng tinh cùng chà bông cá trượt xuống cổ họng, phát ra tiếng vang ừng ực, ăn đến miếng cá khô thì hấn dừng lại nhai nhai một chút, sau đó lại là vẻ mặt hạnh phúc mà nuốt cháo.

Không quá bao lâu thì cả một bát to đã sạch bách.

Chiêu Tài không hề lãng phí mà liếm miếng chà bông cá dính nơi khóe miệng, hấn đưa bát đến trước mặt Tiền Cơ rồi nói, “Muốn ăn nữa.”

Tiền Cơ mỉm cười, múc cho hấn đầy cả bát.

Chiêu Tài ăn đến khi hài lòng thì Tiền Cơ mới cùng hấn đi ra chợ buôn bán.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi, Chiêu Tài nhảy lên vị trí cũ của mình rồi nằm úp sấp.

Tiền Cơ hỏi hấn, “Có lạnh không?”

Chiêu Tài nói, “Tạm tạm.” Khi nói chuyện thì hơi ấm trong người toát thành làn khói mà bay ra khỏi miệng.

“Được rồi, người chui vào lòng của ta đi.”

Chiêu Tài đắn đo hỏi, “A? Ta không lạnh mà, Hắt xì...”

Không lạnh mà lại hắt xì?

Tiền Cơ lười cùng hấn dong dài, buông đòn gánh xuống, bắt lấy Chiêu Tài rồi nhét vào trước ngực, sau đó nhắc đòn gánh lên rồi tiếp tục bước đi.

Chiêu Tài ở trong lòng của Tiền Cơ dạo qua một vòng, khó khăn lắm mới tìm được vị trí tốt, hấn lộ đầu ra trước ngực của Tiền Cơ mà nói, “Tiền Cơ, ta thật sự không lạnh mà.”

“Không lạnh thì cứ ở trong đó cho ta đi!”

“Vì sao vậy?”

Dù sao cũng không thể nói thẳng là mình lo lắng cho hấn, Tiền Cơ hung hăng nói, “Người không lạnh nhưng ta lạnh!”

“À, vậy thì cứ nói đại đi.” Chiêu Tài ngáp một cái, lui vào trong một chút, “Nể mặt sáng nay người làm cháo cá cho ta, bổn đại tiên gắng gượng làm một cái áo choàng lông mèo cho người một lần.”

Tiền Cơ nhất thời muốn túm lấy Chiêu Tài rồi ném xuống ven đường, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nghiễm nhiên trong bụng: Chiêu Tài ngốc nghếch, không biết khi nào thì mới có thể thông suốt đây!

“Tiễn Cơ, ngươi tốn hơi thừa lời làm gì?”

“Ăn thịt người!”

Chiêu Tài cả kinh, run rẩy nói, “Thịt của ta không thể ăn đâu.”

Tiến Cơ nhướn mày nói, “Chưa ăn thì làm sao biết được?”

Chiêu Tài vội vàng đem đầu chui vào lòng của Tiến Cơ, một lúc sau nghe thấy bên trong phát ra một câu nghèn nghẹn, “Bổn đại tiên buồn ngủ, người rảnh rồi chớ quấy rầy.”

“Người mới là người rảnh rồi, còn nói ai rảnh rồi nữa hả?”

“Hả...như vậy thì miêu đại tiên đã ngủ, Tiến Cơ chớ quấy rầy.”

“Ta đánh chết người!”

“Khò...khò...” Một con mèo con nào đó giả bộ ngáy to.

Khi Tiến Cơ và Chiêu Tài đến chợ thì quầy mì vằn thắn của Trương Tam đã bán được vài bát.

Vừa rồi đi đến cửa thành thì Tiến Cơ liền lôi ra Chiêu Tài đang ngủ gật ở trong lòng mình, bắt hắn biến thành người. Chiêu Tài vẫn còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh, lúc này đi đến quầy hàng mà vẫn ngủ gật giống con gà con đang mổ thóc.

Trương Tam đút hai tay vào trong y mê, nói với Chiêu Tài, “Này, còn chưa tỉnh ngủ nữa hả?”

Chiêu Tài ngửa mặt lên trời rồi ngáp một cái, “Tỉnh rồi

” Cái miệng của hắn há ra thật to, Tiến Cơ nhìn thấy mà muốn nhét hòn đá nơi ven đường để nhét vào bên trong.

Trương Tam bị Chiêu Tài cuốn hút cho nên cũng ngáp một cái không nhỏ, oán giận nói, “Tối hôm qua không biết có con mèo hoang nào nữa đêm động dục cứ kêu meo meo, làm cho ta cả đêm ngủ không ngon, một chết ta luôn.”

Mèo...

Động dục?

Tiến Cơ lập tức nhìn về phía Chiêu Tài.

Chiêu Tài nói lắp, “Người, người nhìn ta làm gì!” fynnz810

“Ai nhìn người, ta xem có người nào đến mua mì hay không thôi.” Tiến Cơ há mồm nói dối, sau đó dời mắt rồi nói, “Ta còn chưa hỏi mà người lắp bắp cái gì?” Nếu hắn không nhìn lầm thì vừa rồi hình như Chiêu Tài bị chột dạ.

Không nói đến Trương Tam và nhà của mình ở cách xa tám ngàn trượng, cả đêm qua Chiêu Tài lại nằm ngủ trong lòng của hắn, không hề kêu rên nữa tiếng, cũng chưa từng chạy đi đâu. Như vậy việc Trương Tam nghe tiếng mèo động dục không hề liên quan đến Chiêu Tài, nếu như vậy vì sao Chiêu Tài lại chột dạ?

Tiến Cơ càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, nhất định là Chiêu Tài đã giấu diếm chuyện gì đó với mình.

Sẽ là chuyện gì nhỉ?

Tiến Cơ chống cằm tự hỏi, nhớ lại tất cả mọi chuyện kể từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến giờ, Chiêu Tài ngoại trừ ăn vụng cá thì chẳng làm chuyện gì khác người, thậm chí không hề bước ra ngoài lúc nửa đêm.

Tương phản, từ lúc nghe nói trở thành đầy tớ cho Tiến Cơ, một ngày ba bữa do Tiến Cơ phụ trách, hơn nữa có thể ngủ trên giường thì Chiêu Tài bám chặt Tiến Cơ không rời, cả ngày lon ton bên cạnh Tiến Cơ, làm sao lại xảy ra chuyện bất bình thường cho được?

Chẳng lẽ là trước khi bọn họ gặp nhau hay sao?

Tiền Cơ đột nhiên nhớ đến việc Chiêu Tài không chịu nói ra lý do bỏ nhà ra đi, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện đó?

Cũng không đúng...

Mới vừa rồi Trương Tam nhắc đến thời kỳ động dục thì Chiêu Tài mới chợt dạ, chẳng lẽ máu chốt nằm ở chỗ thời kỳ động dục hay sao?

Lúc này Tiền Cơ không hề che giấu ánh mắt hiếu kỳ của mình, thoải mái nhìn chằm chằm Chiêu Tài rồi quan sát từ trên xuống dưới.

Chiêu Tài bị ánh mắt nghiên cứu của Tiền Cơ nhìn chăm chú khiến trong lòng run lên, càng thêm nói lắp, “Người...người nhìn...nhìn cái gì...nhìn cái gì!”

Tiền Cơ giữ chặt cánh tay của Chiêu Tài rồi kéo vào một góc, thấp giọng nói, “Người sắp đến thời kỳ động dục hay chưa?”

Chiêu Tài rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, chợt phản bác như một cậu ấm con nhà giàu, “Người mới là sắp đến thời kỳ động dục đó! Ta là miêu đại tiên! Không phải mấy con mèo hoang thích chạy rong, có bấy nhiêu đó mà cũng không chế không được, xí~” Nói xong lại cười nhạo, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Tiền Cơ cũng đồng thời cười nhạo, nói một cách khinh thường, “Có lực không chế thì đừng đi trộm cá!”

“Tiền Cơ, người có thể không lôi vấn đề này ra có được hay không?”

Tiền Cơ nghiêm túc nói, “Không thể!”

Chiêu Tài then quá hóa giận, đưa ra trước mặt Tiền Cơ một ngón tay mũm mĩm, tức giận đến mức run rẩy, “Người!”

Tiền Cơ há mồm cắn, hàm răng dùng lực một chút, đau đến mức Chiêu Tài khóc gọi cha gọi phụ thân, nước mắt chảy giàn dụa, “Nhả ra! Tiền Cơ, người mau nhả ra đi!”

Tiền Cơ hé môi, hàm răng không dùng sức nữa, Chiêu Tài vừa thả lỏng thì lại bị cắn tiếp, “Đau quá!”

Tiền Cơ hớn hử đắc ý, chà đạp đủ thì mới bằng lòng tha cho Chiêu Tài.

Khóe mắt của Chiêu Tài rung rung, tay trái cầm tay phải, chỉ có một ngón tay dựng thẳng, mặt trên còn có hai dấu răng xếp ngay ngắn. Hắn oán hận mà liếc Tiền Cơ một cái, sau đó lui vào một góc rồi liên tục thổi lên ngón tay.

Tiền Cơ gọi Chiêu Tài vài tiếng nhưng Chiêu Tài không thèm để ý, dựng thẳng ngón tay, ý bảo chính mình vẫn còn đang nổi nóng.

Tiền Cơ cười cười, không mất thời gian đi dỗ Chiêu Tài, dù sao năng lực tự lành tổn thương của mèo con rất mạnh, chờ đến khi dọn quán thì chắc chắn nhịn không được mà chủ động nói chuyện với mình.

Ai ngờ hôm nay xảy ra kỳ tích, mãi cho đến khi dọn quán mà Chiêu Tài cũng không thèm nói một câu nào với Tiền Cơ, ngược lại cứ ló đầu sang quầy của Trương Tam, cùng Trương Tam hàn huyên cả buổi, giống như cố ý chọc giận Tiền Cơ.

Tiền Cơ ngẩng đầu nhìn thái dương, kỳ lạ a, mặt trời mọc ở hướng Đông mà.

Tiền Cơ dọn quán xong rồi kêu Chiêu Tài, “Về nhà.”

Chiêu Tài cười ha ha rồi nói tạm biệt với Trương Tam, vẫn không thèm nhìn Tiền Cơ lấy một cái, sau đó nghênh ngang đi phía trước.

Tiền Cơ khiêng đòn gánh chậm rãi đi phía sau Chiêu Tài, hắn thật muốn xem thử Chiêu Tài có thể nhịn đến khi nào!

Một người một yêu, một trước một sau đi qua con đường mòn thật dài, vượt qua cửa thành thì bỗng nhiên Chiêu Tài dừng lại.

Tiền Cơ đi qua cửa thành, cũng dừng lại để liếc Chiêu Tài một cái.

Chiêu Tài hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn lên trời.

Thách hấn cũng không dám chạy trốn, sau khi phát hiện Chiêu Tài quay đầu lên nhìn mình thì Tiễn Cơ liền bấu môi với sợi dây đỏ trên cổ của Chiêu Tài.

Chiêu Tài bực bội nhét sợi dây vào bên trong y phục, rồi hừ một tiếng thật lớn, lớn đến mức người nào không biết còn tưởng là hấn đang xì mũi.

Tiến Cơ cảm thấy buồn cười, tiếp tục khiêng đòn gánh đi trước, không bao lâu thì phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Thứ tự thay đổi, người và yêu một trước một sau, còn những thứ khác thì vẫn như cũ.

Không có gì đặc biệt xảy ra, Tiễn Cơ tò mò suy nghĩ: Một khi đã như vậy thì vì sao vừa rồi Chiêu Tài lại dừng bước? Cũng không phải là bộ dáng mệt mỏi vì đi bộ a.

Suy nghĩ một chút, Tiễn Cơ đi lầm đường, đợi hấn phục hồi tinh thần thì phát hiện Chiêu Tài cũng đứng ở cách đó không xa.

Kỳ lạ!

Tiến Cơ đi một chút thì dừng lại, Chiêu Tài cũng đi một chút thì dừng lại.

Tiến Cơ quay đầu nhìn Chiêu Tài, mới vừa rồi hấn không chú ý nên rẽ lầm đường, đến khi Chiêu Tài đuổi theo thì hấn mới sực tỉnh.

Nhìn thấy Tiễn Cơ đang đi về phía mình, Chiêu Tài kinh hãi đến mức lạnh run cả hai chân, “Người, người lại đây để làm gì!”

“Đi lầm đường, không phải tìm người.”

Chiêu Tài thở phào nhẹ nhõm.

Tiến Cơ đi vài bước, vượt qua Chiêu Tài, vừa lúc nghe thấy Chiêu Tài thở phào, lập tức chuyển mà mới nãy hấn vẫn luôn suy nghĩ rốt cục được sáng tỏ, hấn quay lại hỏi, “Vừa rồi người dừng lại trước cửa thành có phải là vì không biết đường về nhà hay không?”

Tâm tư bị nhìn thấu làm cho khuôn mặt của Chiêu Tài đỏ bừng, hấn cắn chặt răng không chịu thừa nhận, “Làm...làm gì có, không thể nào!”

“Người ăn nói lấp bắp, chứng tỏ là đang chột dạ.” Tiễn Cơ cười ha ha, cười đến mức đòn gánh cũng rung rinh theo hấn.

“Cười cái gì mà cười!” Chiêu Tài tiến lên, nhón chân muốn nhéo mặt của Tiễn Cơ, hấn muốn kéo cho nụ cười chói mắt kia trở nên méo mó!

Nhưng hấn sức yếu tay mềm, làm sao mà là đối thủ của Tiễn Cơ.

Tiến Cơ vung tay lên, dễ dàng gạt xuống bàn tay bé nhỏ của Chiêu Tài.

Chiêu Tài giương nanh múa vuốt, náo loạn Tiễn Cơ cả buổi, chẳng những không làm cho người nọ dừng cười, ngược lại càng lúc càng cười to.

Chiêu Tài tức đến mức hai gò má xụ xuống như hai cái bánh mìn thêu bị bấm, trong nháy mắt liền biến thành mèo con rồi bổ nhào lên người của Tiễn Cơ, vùi đầu vào trong lòng của Tiễn Cơ, nâng hai chân trước lên, dùng đệm thịt hồng hào chọc ngoáy cái lỗ tai bé nhỏ của mình rồi lẩm bẩm nói, “Miêu đại tiên ta ngăn cản không được người, vậy mà còn phải trốn nữa chứ!”

13. Chương 23

CHƯƠNG 23

Giữa trưa có một mâm đồ ăn, rau xanh xào đậu hủ, đậu hủ cắt thành từng khối với kích thước bằng nhau, trước tiên chiên trong chảo, sau đó xào cùng rau xanh.

Bên ngoài đậu hủ thì giòn, bên trong thì mềm mềm bù bùi, cũng giống như cá chiên, Chiêu Tài tưởng tượng như mình đang ăn cá, lừa mình dối người cũng ăn rất vui vẻ, ăn hết một bát cơm tẻ, lại cắn nửa cái bánh màn thầu.

Chiêu Tài ở nhà Tiễn Cơ riết quen, sơn hào hải vị có đủ, không cần phải ăn cá thường xuyên mà vẫn no bụng, hai ba ngày có thể ăn một chút cá, cho nên hắn liền nhịn.

Vì thế khi Chiêu Tài phát hiện đến bữa tối là thức ăn còn thừa của bữa trưa thì trên mặt cũng không có nhiều thần sắc dao động, cầm lấy nửa cái bánh màn thầu giữa trưa ăn dang dở, tiếp tục chấm vào canh mà ăn.

“Tiễn Cơ, ngày mai ăn cá gì?”

Tiến Cơ gấp một miếng cơm rồi nói, “Hấp đi.”

Chiêu Tài bập bập môi nói, “Hấp thì hương vị nhạt lắm, hay là kho đi?”

Tiến Cơ liếc hắn một cái, “Đòi hỏi nhiều quá, tự mình kho đi.”

“Nếu biết kho thì còn tìm người để làm gì?”

“Không biết kho mà còn hùng hổ ta đây?”

Ăn cá là đại sự! Khi đàm luận về chuyện này thì Chiêu Tài đặc biệt nhún nhường, ngây ngô cười lấy lòng Tiễn Cơ, “Chẳng phải là người làm rất ngon hay sao, ta ngốc quá nên học không được mà thôi.” Bộ dáng này làm cho Tiễn Cơ cơ hồ sinh ra một loại ảo giác Chiêu Tài là một con chó biến thành mèo.

Đợi mãi một lúc mà không thấy Tiễn Cơ đáp lời, Chiêu Tài lại hỏi, “Được không? Có được hay không?”

Cái đầu của Chiêu Tài chống lên cằm của Tiễn Cơ, tỏ rõ đang vui mừng, nếu không đáp ứng thì cái tên này sẽ lập tức biến thành mèo mà nhảy lên người hắn rồi cọ cọ khắp nơi. Tiễn Cơ cười nhạt, “Hảo.”

Chiêu Tài được như ý liền nhảy cẫng lên, chạy xung quanh phòng một vòng.

Tiến Cơ cầm bát, bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

“Tiễn Cơ, vì sao người lại lắc đầu?”

“Người có chắc rằng mình không phải là cún hay không?”

“Meo meo meo meo meo meo!!!” Chiêu Tài sừng sốt một chút, một lát sau lại điên cuồng kêu tiếng mèo, “Người mới là cún!” Chẳng lẽ Tiễn Cơ không biết nói một con mèo giống con chó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với bọn họ hay sao? Dòng tộc miêu cao ngạo của bọn họ làm sao mà giống đám cẩu ngốc nghếch kia, cả ngày chỉ biết thè lưỡi lấy lòng nhân loại ngu xuẩn!

Khi Chiêu Tài suy nghĩ thì nét mặt cũng thay đổi, lúc thì kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, lúc thì khinh bỉ cười nhạo. Tiễn Cơ từ xa xa nhìn đến, nghĩ thầm là Chiêu Tài đang suy nghĩ chuyện gì đó bất thường, nếu không thì làm sao lại lộ ra bộ dáng ngốc như vậy cơ chứ?

Trong lòng của Chiêu Tài đang khinh bỉ mấy con chó là ngu xuẩn, nhưng lại không ngờ chính mình cũng đang bị Tiễn Cơ cười nhạo là ngốc nghếch. Đã ngốc mà còn to mồm, thật đúng như Tiễn Cơ đã nghĩ.

Mùa đông rất lạnh, tuy Chiêu Tài có bộ lông mềm mại nhưng vẫn thích nằm lên giường cho ấm áp, đợi dùng bữa xong, hắn đi một vòng nhìn đám cá khô treo dưới mái hiên, sau đó đi rửa mặt rồi leo lên giường.

Tiến Cơ rửa sạch bát đĩa, dọn dẹp nhà cửa xong thì cũng sớm lên giường.

Chiêu Tài vừa thấy Tiễn Cơ tiến vào thì lập tức biến thành mèo để chừa chỗ cho Tiễn Cơ.

Tiến Cơ vốn định mắng Chiêu Tài vài câu, ngay cả bát cũng không biết rửa, rốt cục không biết ai mới là đây đó. Sau đó ngẫm lại, hồi sáng chọc Chiêu Tài khó chịu, còn cắn đau ngón tay của hắn, lần này coi như huê.

Chiêu Tài nằm trên giường, ngửa đầu nhìn Tiễn Cơ ngồi xuống giường, cời hài cời y phục, nào biết đến tâm tư của Tiễn Cơ.

Mấy ngày nay hắn thường xuyên chui vào lòng của Tiễn Cơ mà ngủ, chui vào nơi đó thật sự rất thư thái, hiện tại hắn nhìn chằm chằm Tiễn Cơ thoát y lên giường, thời cơ vừa đến thì liền nhào đến.

Dưới chân vừa lạnh vừa không thoải mái, hắn không ngóc đến mức đó.

Tiến Cơ thoát y phục xong, vừa mới đặt mông xuống, một chân vừa đặt lên giường, một chân còn lại vẫn thông ở dưới đất thì liền nhìn thấy một cái bóng màu vàng chợt lóe lên, chờ hắn thấy rõ thì Chiêu Tài đã chui vào khoảng trống giữa ngực và cánh tay của hắn, chỉ cần hắn hơi nằm nghiêng người một chút thì còn mèo kia liền lọt thỏm vào lòng của hắn.

Tiến Cơ buồn cười, nâng lên một chân còn lại, dựa vào giường, hắn nắm cổ của Chiêu Tài rồi đặt lên bụng của mình, “Ai cho người ngủ ở đây?”

Chiêu Tài giả ngu nói, “Đã lâu trước kia, không phải người nói là để cho ta ngủ trên giường hay sao?”

Tiến Cơ vuốt dọc bộ lông trên người của Chiêu Tài, “Đó là cho người ngủ dưới chân mà.”

Chiêu Tài tìm lý do, “Lúc ấy người có nói như vậy đâu.”

“Thì hiện tại ta nói...” Tiễn Cơ nhàm chán nói đùa với Chiêu Tài, giả vờ ôm lấy đối phương, muốn ném Chiêu Tài xuống dưới chân.

Không ngờ Chiêu Tài nhanh trí vươn ra móng vuốt đầy lông, nói một cách chỉ trích, “Ban ngày người cắn nát móng vuốt của ta!”

Tiến Cơ chớp mắt nhìn phần đệm thịt hồng hào mềm mại, sau đó nghiêng đầu nhìn móng vuốt mũm mĩm nhỏ bé, bởi vì bị lông che kín cho nên hắn chẳng nhìn thấy gì.

Chiêu Tài dùng móng vuốt còn lại để đẩy ra phần lông ở mặt trên, Tiễn Cơ thấp thoáng nhìn thấy dấu răng rất nhạt, hắn hỏi một cách thờ ơ, “Thì sao?”

“Chẳng lẽ người không cảm thấy áy náy hay sao?”

Tiến Cơ lắc đầu.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy nên bồi thường cho ta hay sao?”

Tiến Cơ tiếp tục lắc đầu.

Chiêu Tài ử rũ, hắn không phải là đối thủ của Tiễn Cơ, đánh cũng đánh không lại người này, đành phải lắc mông đi xuống phía dưới.

Tiến Cơ vươn tay kéo lại con mèo rồi hỏi, “Đi đâu?”

Chiêu Tài ỉu xiu nói, “Đi ngủ.”

Tiến Cơ ôm lấy Chiêu Tài rồi tắt đèn nằm xuống, “Vậy ngủ nhanh đi.”

Chiêu Tài im lặng một lúc lâu, mãi cho đến khi Tiễn Cơ sắp ngủ thì mới nghe thấy một giọng nói rầu rĩ truyền đến từ trong lòng, “Vì sao?”

Vì sao để cho ta ngủ trong lòng của người?

Đêm tối mờ mịt không thấy gì, Tiễn Cơ dựa vào cảm giác mà sờ soạng. Cũng khéo, vừa lúc đụng phải cái đầu tròn trịa của Chiêu Tài, lông tơ mềm mại, ấm áp lại mịn màng, Tiễn Cơ nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái, lại tiếp tục sờ sờ, quyến luyến không muốn buông tay.

“Muốn ngủ ở trong lòng của ta thì cứ nói thẳng với ta.” Tam dừng trong chốc lát, sợ Chiêu Tài không rõ cho nên Tiễn Cơ lại bổ sung thêm một câu, “Về sau muốn cái gì thì cứ nói với ta, có thể đáp ứng thì ta đương nhiên sẽ đồng ý.”

Cá khô, cá kho, cá tam bảo, hồ lô ngào đường, bánh tổ chiên...

Chiêu Tài lập tức nhớ đến rất nhiều chuyện, tuy rằng Tiễn Cơ luôn khi dễ mình, ngoài miệng độc địa vô lý, nhưng khi mình muốn ăn, muốn làm gì thì rốt cục Tiễn Cơ cũng sẽ đồng ý.

Nhớ đến lúc ở nhà, a cha từng nói với mình rằng phụ thân là người ngoài rấn trong mềm, đừng thấy phụ thân bình thường hay nghiêm khắc giáo huấn huynh đệ bọn họ, nhưng thật sự chính là vì muốn tốt cho bọn họ, suy nghĩ và lo lắng cho bọn họ.

Tiền Cơ có lẽ cũng là người như vậy.

Tiền Cơ một mình ở cái thôn bé nhỏ này, cùng huynh đệ đánh cược xem ai kiếm được nhiều tiền nhất, còn Chiêu Tài hẳn thì chẳng có cái gì, chỉ có thể làm cho người ta thêm phiền, hại người ta tốn tiền tốn của. Vậy mà Tiền Cơ chẳng những không đuổi hẳn đi mà còn giữ hẳn lại bên cạnh, ngoài miệng nói muốn tìm đầy tớ nhưng kỳ thật rất hiếm khi để cho hẳn làm việc nặng nhọc, ngoại trừ mỗi ngày đi theo bán quán thì Chiêu Tài có ăn có uống, cuộc sống vô cùng vui vẻ. fynnz810

Đêm mùa đông đặc biệt yên tĩnh, không có tiếng ve kêu, không có tiếng chim kêu, ngay cả tiếng hít thở trong phòng vẫn có thể nghe thấy rất rõ.

Khi nghĩ đến việc này, Chiêu Tài cảm thấy chính mình đã thông suốt một việc. Bên tai quanh quẩn tiếng hít thở của Tiền Cơ, Chiêu Tài ở trong lòng tìm kiếm một lời cảm tạ Tiền Cơ, cảm tạ Tiền Cơ đã giữ hẳn lại, cảm tạ Tiền Cơ đã cho hẳn biết rằng ăn cá có nhiều cách như vậy.

“Chiêu Tài...”

Chiêu Tài còn chưa mở miệng thì đã bị Tiền Cơ lên tiếng trước.

“Ừ? Gọi ta có việc gì?”

“Người...có nhớ nhà không?”

Chiêu Tài nghẹn họng, nói không nên lời.

“Hãy...” Tiền Cơ không nặng không nhẹ mà thở dài một tiếng, dừng trong tim của Chiêu Tài, kích dậy vô số gợn sóng, “Sắp đến tết niên, muốn ăn cái gì để đón tết?”

“...”

“Người thấy đó, ta lẻ loi một mình, tết niên mà lạnh lẽo như vậy thì rất thảm thương, không bằng năm nay người cùng ta mừng lễ tết niên đi, được chứ?”

“...”

“Này, vì sao không nói gì?” Lòng ngực hơi động dậy, cảm thấy trước ngực trở nên ẩm ướt, y phục bị móng vuốt bầu chặt, không cho hẳn cử động. Kèm nén tiếng khóc đứt quãng—tiểu tử kia đang khóc. Tiền Cơ âm thầm thở dài, mèo con không chịu nói, chắc là sợ bị mất mặt, cho nên Tiền Cơ đành phải cố ý giả vờ như không biết, “Chẳng lẽ là đang ngủ. Oa...mệt thật, ta cũng ngủ đây.”

Một lúc sau tiếng ngáy cất lên từ miệng của Tiền Cơ.

Chiêu Tài khều khều ngực của Tiền Cơ vài cái, xác định là đang ngủ thì mới dám lên tiếng òa khóc.

Cái tên nhân loại bị mình nói là ngu xuẩn, chỉ biết nói những lời độc địa tức chết người, vì sao lại ôn nhu nhỏ nhẹ với mình như vậy? Rõ ràng là sợ mình cô đơn mà lại nói ngược như thế!

Cái gì mà bảo mình cùng hẳn mừng lễ tết niên, căn bản là Tiền Cơ cùng mình mừng lễ tết niên thì đúng hơn.

Chiêu Tài càng nghĩ thì trong lòng lại càng khó chịu.

Nếu người hỏi hẳn vì sao lại khó chịu thì Chiêu Tài chắc chắn sẽ rống to, “Làm sao mà ta biết được! Đi hỏi Tiền Cơ đi, vì sao phải đối xử với ta tốt như vậy!” Làm hại hẳn chỉ muốn khóc.

Tiếng khóc của Chiêu Tài tê tâm liệt phế, làm ướt bộ nội y mỏng manh của Tiền Cơ, vừa khóc vừa cọ, bộ dáng nhỏ nhắn vô cùng thê thảm.

Tiền Cơ không đành lòng tiếp tục giả vờ, hận không thể lập tức ôm chặt con mèo con vào lòng, an ủi một trận, nhưng với tình hình trước mắt mà không giả vờ ngủ thì lại không được.

Tiền Cơ lặng lẽ thở dài, khó khăn lắm mới đợi cho Chiêu Tài khóc một hồi rồi ngủ thiếp đi, lúc này hắn mới dám kéo ra y phục của mình, thay tiểu tử kia lau khô nước mắt trên mặt.

Trong bóng đêm, ánh mắt của Tiền Cơ sáng rực không giống người phàm, hắn thật cẩn thận mà nâng đầu của Chiêu Tài lên, cẩn thận ngắm nghía, đúng là có khả năng nhìn xuyên bóng đêm.

Chiêu Tài không biết tình hình mà cứ lăn ra ngủ, vừa rồi khóc lóc thảm thiết làm cho cái mũi của hắn trở nên đỏ bừng, đôi môi khô nứt.

Tiền Cơ nhìn vài lần, cau mày khó chịu. Hắn cúi xuống, vươn đầu lưỡi, chậm rãi liếm một vòng quanh môi của Chiêu Tài, cho đến khi đôi môi khô khốc trở nên ẩm ướt như ngày xưa thì mới hài lòng bỏ ra.

Môi bị liếm ngứa làm cho Chiêu Tài thè lưỡi ra, liếm lên liếm xuống vài cái, sau đó nhanh chóng rút lại vào trong miệng.

Tiền Cơ cười ha ha, tiếp tục cúi xuống mút một cái, trong lòng vui vẻ.

Vừa rồi cứ xem như hôn môi đi.

14. Chương 24

CHƯƠNG 24

Ban đêm Chiêu Tài ngủ thật sự không yên, cũng không biết là bởi vì trước khi ngủ đã khóc một trận hay là vì nguyên nhân khác. Lúc thì cảm thấy miệng ngứa, lúc thì cảm thấy thân thể ngứa, ngứa đến mức hắn phải gãi khắp nơi, cọ qua cọ lại, nhưng càng cọ lại càng ngứa, chẳng có tác dụng gì cả.

Trong lúc mơ màng, Chiêu Tài hiện ra hình người, nghĩ rằng như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.

Không ngờ thời tiết rét lạnh làm cho hắn nổi lên một lớp da gà. Theo bản năng, Chiêu Tài mò qua nơi có nguồn ấm, ôm lấy Tiền Cơ đang ngủ cùng mình, muốn hấp thu sự ấm áp từ Tiền Cơ.

Lúc ấy Chiêu Tài vẫn chìm trong giấc mộng, không biết chính mình đang làm cái gì. Chỉ cảm thấy ôm lấy một thứ gì đó, không chỉ làm cho hắn ấm áp mà còn có thể giảm bớt sự ngứa ngáy đang phát ra trên cơ thể.

Vì thế Chiêu Tài lại đi theo bản năng, nghiêng người nhấc chân, kẹp lấy đùi của Tiền Cơ mà cọ tới cọ lui.

Tiền Cơ đang ngủ say thì đột nhiên bị một vật mềm mại cuốn lấy, cọ qua cọ lại. Mơ màng tỉnh dậy thì trong mắt liền đập vào hình người của Chiêu Tài, toàn thân xích lôa đang dán chặt lên người của hắn. Không biết có phải vì sợ lạnh hay không mà hai tay ôm chặt Tiền Cơ, một đôi mắt đẹp khê cau lại, không biết là phiền muộn chuyện gì.

Tiền Cơ liền nghĩ đến việc Chiêu Tài đang nằm mơ thấy ác mộng, định đánh thức đối phương thì đột nhiên trên bụng bị một vật cứng đâm chọt một chút, không đợi Tiền Cơ kịp phản ứng thì lại tiếp tục bị đâm, cứ theo quy luật như thế năm sáu lần, nếu Tiền Cơ không biết là chuyện gì đang diễn ra thì hắn thật sự là đầu đất!

Ban ngày Trương Tam có nói mèo hoang động dục, hiện tại Chiêu Tài liền động dục với mình hay sao?

Tiền Cơ kêu Chiêu Tài vài tiếng, lỗ tai của Chiêu Tài hơi run rẩy, nhưng không đáp lời cũng không mở mắt, không hề có dấu hiệu tỉnh lại, cứ tiếp tục cọ xát.

Trước khi ngủ thì Tiền Cơ đã cởi bỏ lớp y phục phức tạp, chỉ mặc một bộ nội y mỏng manh, trong khi Chiêu Tài lại hoàn toàn xích lôa, hiện tại hai người kề sát vào nhau, không cần lấy tay đụng vào thì Tiền Cơ vẫn có thể cảm nhận được kích thước và hình dạng của cây gậy bé nhỏ dưới hạ thân của Chiêu Tài, cùng với nhiệt độ cực nóng.

Trong lúc nhất thời Tiền Cơ luống cuống tay chân, hàng trăm ý tưởng trong đầu liên tiếp hiện lên.

Chiêu Tài cọ xát thoải mái, hoàn toàn không biết sự phiền muộn của Tiền Cơ.

Cứ dung túng như vậy thì nhất định sẽ tẩu hỏa. Lý trí nói cho Tiền Cơ biết không thể cứ tiếp tục như vậy, hắn phải đẩy Chiêu Tài ra.

Nhưng khi Tiễn Cơ đụng vào bả vai của Chiêu Tài thì tiếng rên rỉ khe khẽ lại toát ra từ miệng của tiểu tử kia.

Tiến Cơ hơi dùng sức một chút mới có thể đẩy Chiêu Tài ra được nửa phân, con mèo con lập tức bắt mẫn chu môi kêu hừ hừ, âm thanh mềm nhũn, tiếp tục nhào vào lòng của Tiễn Cơ, làm cho Tiễn Cơ không đành lòng dùng sức.

Phát hiện lực cản biến mất, Chiêu Tài vui vẻ nhếch hai bên khóe miệng, hai tay ôm lấy cổ của Tiễn Cơ, cúi khoát lên đùi của Tiễn Cơ, dậm dậm, cọ cọ. Có lúc cọ lệch hướng, Chiêu Tài tiếp tục tiến về phía trước, nhanh chóng đi ngược lại hướng bị lệch, giống như đang tập trung tấn công, đồng thời cũng bắt giắc nâng mông lên mấy phân, vẫn dùng hạ thân của mình để cọ vào bắp đùi của Tiễn Cơ.

Tiến Cơ cảm thấy buồn cười, là một con mèo yêu mà có thể ngốc đến mức này thì thật sự không hề dễ dàng. Vừa rồi còn do dự có tính giúp con mèo ngốc này hay không, lúc này nhìn thấy bộ dạng quá ngốc của Chiêu Tài, lại nhìn thấy sợi dây đỏ chói mắt ở trên cổ của đối phương thì Tiễn Cơ hoàn toàn khẳng định đáp án ở trong lòng của mình.

“Bắc đầu thất tinh, hồng loan tinh động, ta đã bấm báo với ngọc đế, lần này bảy người các ngươi xuống hạ giới đi tìm bạn đời của mình đi.”

Lời nói của Nguyệt lão giống như văng vẳng bên tai, lúc ấy bảy người bọn hắn còn nghĩ rằng Nguyệt lão nói đùa, dù sao đều phải xuống hạ giới, Bắc đầu thất tinh không người nào mang theo tâm tư tìm bạn đời để hạ phạm, nhưng thật ra lại đánh cược với nhau, xem ai có thể kiếm được nhiều tiền nhất mà không dùng đến pháp lực.

Không ngờ thế sự khó liệu, Thiên Cơ hắn lại tìm được con mèo nhỏ Chiêu Tài này rồi đặt đối phương vào trong lòng, sau đó chẳng thể nào dời ra được.

Ở dưới tấm chăn, một bàn tay to lớn đang chuyển đến nơi hai người dán vào nhau, Tiễn Cơ ngay cả sờ soạng cũng không cần, trực tiếp nắm lấy cây gậy cứng rắn của Chiêu Tài rồi trượt lên trượt xuống.

Hắn đã thông suốt, cho nên chẳng cảm thấy có gì bất ổn khi làm chuyện này.

Có người giúp mình cọ xát thì sẽ cảm giác khác một trời một vực, hô hấp của Chiêu Tài trở nên bất ổn, hắn hưởng thụ bàn tay ma lực của Tiễn Cơ. Ngay cả động tác cọ cọ cũng ngừng, chậm rãi động dẩy thân thể, dán sát vào người của Tiễn Cơ, say mê hưởng thụ.

Con mèo lười trong lúc động tình cũng khó tránh khỏi tật xấu lười biếng!

Tiến Cơ tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, một tay còn lại hung hăng sờ lên mông của Chiêu Tài, Chiêu Tài ưm một tiếng, đóng đưa cái mông, không phải là chán ghét mà là vui mừng yêu thích.

Khuôn mặt dán vào cổ của Tiễn Cơ, Chiêu Tài nhếch mông về phía sau để cọ vào lòng bàn tay của Tiễn Cơ, không biết đây chính là bộ dáng mà một con mèo bình thường sẽ làm khi cầu hoan ***.

Tiến Cơ vừa vuốt ve cây gậy bé nhỏ của Chiêu Tài, vừa đưa tay trượt xuống lưng, sờ soạng nhào nắn cái mông của Chiêu Tài.

Chỉ chốc lát liền làm con mèo con ngốc nghếch Chiêu Tài rung mình bắn ra tinh nguyên.

Lòng bàn tay dính chất dịch ẩm áp nhày nhụa, Tiễn Cơ ung dung trầm tĩnh cũng bắt đầu loạn nhịp hô hấp, trong lòng bàn tay là chất dịch ngưng ngừng, đụng đến cửa sau của Chiêu Tài, hắn sờ nắn hai ba cái, mục đích không thuần khiết.

Thân thể của Chiêu Tài cứng đờ, theo bản năng mà siết chặt cặp mông.

Tiến Cơ định tiếp tục đè vào bên trong thì lỗ tai của Chiêu Tài dựng thẳng lên, thoát nhìn sắp tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại thì Chiêu Tài sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ đến việc phải giải thích với Chiêu Tài thì trong đầu của Tiễn Cơ liền rối bù, đành phải từ bỏ, thu tay lại rồi kiềm chế dục niệm.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc, Tiễn Cơ rửa sạch chất lỏng nhầy nhụa trên tay, ôm lấy Chiêu Tài, trong lòng lặng lẽ tìm cách đợi cho đến khi Chiêu Tài thông suốt, lập ra kế hoạch vĩ đại, nhất định phải ăn cái con mèo này ngay cả một mảnh vụn cũng không chừa.

15. Chương 25

CHƯƠNG 25

Trong lúc mơ màng, Chiêu Tài ở trên giường đã phát hiện bản thân mình có gì đó không thích hợp, trợn mắt thì nhìn thấy đúng như hắc đã đoán, đúng là xích lô nằm ở trên giường, mà Tiễn Cơ thì không biết đã ở nơi nào.

Kỳ lạ, tối hôm qua rõ ràng khi ngủ vẫn là hình mèo, rốt cục vì sao lại biến thành người thế này?

Chiêu Tài nắm tóc, cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu nhưng thật sự nghĩ không ra.

Thôi, nghĩ không ra thì không cần phí công mà nghĩ, dù sao cũng không phải là chuyện to tát gì.

Chiêu Tài bọc chăn rồi lăn một vòng, đến khi dừng lại thì liền ném chăn sang một bên, trên người đã biến ra y phục.

Vừa mới tỉnh ngủ, thân thể còn rất mệt mỏi, Chiêu Tài đứng dưới giường rồi uốn thắt lưng, nhưng khi thức dậy thì cảm giác rất khác biệt, hình như hôm nay đặc biệt thư thái.

Chẳng lẽ là vì ngủ trong hình người hay sao?

Chiêu Tài thật sự không thể lý giải, hắc rung đùi đắc ý đi ra ngoài tìm Tiễn Cơ.

Tiến Cơ vẫn như thường ngày, đang ở trước bếp bận bịu, nhìn thấy Chiêu Tài đã thức dậy, hắc liền nhéo thắt lưng của đối phương một cái rồi giờ lên cái xềng mà thúc giục Chiêu Tài nhanh đi rửa mặt.

“Lại dậy muộn! Còn không mau cút đi rửa mặt xúc miệng cho ta! Còn cọ cọ nữa thì ta sẽ lột da của người ra, đem phơi nắng với cá khô!”

Sợ đến mức hai bắp chân bé nhỏ của Chiêu Tài phải run lên, không dám ở lại trong nhà bếp, vội vàng xoay người chạy đi rửa mặt, vừa chạy vừa nhớ đến con cá khô nằm ở trên lò, hắc liền hét lên, “Ta đi đây! Nhớ chữa cho ta mấy miếng cá khô!”

Hai người hấp tấp rửa mặt, ăn cơm, đóng cửa rồi ra chợ bày quán.

Cuối năm, thời tiết vô cùng rét lạnh, ngay cả Chiêu Tài cũng cảm thấy lạnh, hận không thể đem đầu nhét vào trong y phục, như vậy mới ấm áp.

Tiến Cơ bảo hắc đứng lên rồi đi đi lại lại, ngồi yên một chỗ chỉ càng thêm lạnh, hoặc là sưởi ấm bên cạnh bếp lò, còn hơn là tự ủ ấm chính mình.

Sau khi Chiêu Tài thử sưởi ấm bên bếp lò thì liền trở nên lười vận động, hận không thể dán mặt lên lò, quả nhiên đây là chuyện mà một con mèo lười sẽ làm.

May mắn Tiễn Cơ bắt kịp, “Muốn chết à!”

Chiêu Tài nói một cách đáng thương, “Ta lạnh mà.”

“Sau này biến ra y phục dày một chút.”

Chiêu Tài ngồi im bất động một lúc lâu, sau đó mới nhăn nhó nói, “Pháp lực không đủ, biến không được.”

Tiến Cơ vỗ ót, bắt lực với con mèo này. Hắc thử thăm dò hướng gió, để cho Chiêu Tài ngồi ở bên bếp lò hướng ít gió, còn không quên nhắc nhở hắc bếp lò rất nóng, không được ngồi sát bếp lò sẽ cháy y phục, lại có thể bị phỏng da, Chiêu Tài nghe xong thì liền hoảng sợ, không dám kê mặt vào trước bếp lò nữa.

Tuy rằng gió lạnh không thổi đến nhưng không khí vẫn rất lạnh, Chiêu Tài dùng bàn tay được sưởi ấm dán lên mặt, lộ ra một đôi mắt to tròn xoe, nói với Tiễn Cơ, “Tiễn Cơ, chúng ta về nhà đi.”

Tiền Cơ nhìn vào trong gánh rồi nói, “Không được, vẫn chưa bán xong.”

Trời càng ngày càng lạnh, người ra ngoài cũng càng ít, tốc độ bán mì cũng chậm hơn rất nhiều.

Chiêu Tài giận dữ nói, “Không bán vài ngày thì có gì đâu, chờ trời ấm lên rồi tiếp tục bán.”

“Xem người kia, không bán thì lấy gì ăn?”

“Chẳng phải trong nhà cũng trồng rau trồng củ hay sao, nếu không thì đi ra ngoài mua thức ăn.”

Tiền Cơ cười nhạo nói, “Người nói thật dễ, đừng quên là ta còn phải đánh cược nữa.”

Chiêu Tài suy nghĩ nửa thì đã quên chuyện này, hần suy nghĩ một chút rồi nói, “Phó Quyền đâu có buôn bán, mỗi ngày không phải dậy sớm về muộn, cho dù thua thì người cũng sẽ không là kẻ về chót.”

Chỉ cần không phải là kẻ về chót thì đã đủ thỏa mãn? Con mèo con này thật sự không có chí tiến thủ và khát vọng.

Tiền Cơ thấy vẻ mặt của Chiêu Tài rất tùy tiện, hần cảm thấy khó chịu nên liền nhéo mặt của Chiêu Tài rồi nói, “Phó Quyền là lão sư, kiếm tiền dựa vào học vấn, học vấn đều ở trong đầu, đương nhiên không cần phải bày quán bán buôn rồi.”

“Như vậy cũng được hả?”

“Đương nhiên!”

“Nhân loại các người thật phức tạp, chẳng phải chỉ cần vui chơi giải trí ăn ngủ là đã quá tốt hay sao?”

“Cho nên người mới là yêu tinh, còn ta thì không phải.”

Chiêu Tài nghĩ rằng Tiền Cơ khinh thường yêu tinh nên liền hừ lạnh nói, “Làm yêu tinh có cái gì không tốt!”

“Ta có nói là không tốt đâu.” Tiền Cơ vừa cười vừa nói, “Cái người đang nói là đám yêu tinh dốt nát, ăn no lười biếng. Cũng có không ít yêu tinh biết đọc sách luyện võ, tu luyện pháp thuật, cuối cùng đắc đạo tu tiên.”

“Xí, ta vốn là tiên, cần gì phải tu?”

Tiền Cơ nheo mắt, thật sự nhìn không ra Chiêu Tài là tiên, bất quá trên người của Chiêu Tài thật sự không có yêu vị. Chẳng lẽ con mèo con này thật sự là miêu tiên hay sao? fynnz810

Nếu là như vậy, Tiền Cơ chắc chắn hai tiếng, thật khó có thể tin tưởng.

Chiêu Tài biết Tiền Cơ không tin, hần liền thấp giọng nói, “Phụ thân và a cha của ta đều là miêu tiên, ta đương nhiên cũng là miêu tiên!”

“A, hóa ra là thể hệ thứ hai.”

Chiêu Tài kiêu ngạo gật đầu.

Nghĩ đến đại thái tử dốt nát của Long vương, còn có tam thái tử háo sắc thành tánh của thiên thượng ngọc đế, Tiền Cơ nhin không được mà than thở ở trong lòng: Thảo nào lại vô dụng như vậy!

Chiêu Tài nào biết suy nghĩ trong lòng của Tiền Cơ, hần tiếp tục hỏi, “Vậy người có thắng nổi Phó Quyền hay không? Đừng đứng nhất từ dưới đếm lên, làm mất thể diện của ta.”

Ấy cha cha, mình đánh cược thua lại làm mèo con mất thể diện, Tiền Cơ nhéo nhéo hai bên má của Chiêu Tài rồi nói, “Đứng nhất từ dưới đếm lên thì chưa đến mức đó, ta có cách mà.”

Chiêu Tài hăng hái cầm lấy cánh tay của Tiền Cơ mà hỏi, “Cách gì?”

Tiền Cơ cười một cách thần bí, “Phật viết bất khả lộ.”

Chiêu Tài liếc hần, “Người chỉ có bán mì thôi, có gì mà không thể nói.”

“Vậy người hôn ta một cái đi, hôn...”

Tiền Cơ còn chưa nói xong thì Chiêu Tài đã hôn lên hai bên má trái phải của Tiền Cơ, cộng thêm một cái lên trán nữa là ba.

Chẳng lẽ Chiêu Tài đã thông suốt?

Tiền Cơ mừng thầm, nhưng vừa mới mừng rỡ được một chút thì lửa giận đã bùng lên.

Tiền Cơ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Bảo người hôn thì người liền hôn à!” Nếu người khác đưa ra điều kiện như vậy thì Chiêu Tài cũng đồng ý hay sao?

Chiêu Tài lúng túng nói, “Tiền, Tiền Cơ...bộ dáng của người thật sự đáng sợ.”

“Trả lời câu hỏi của ta!”

“Người bảo ta hôn là người, người mắng ta hôn cũng là người.” Chiêu Tài chu mỏ, vẻ mặt đầy uất ức, “Người đừng nước lả cho ta chạm ta cũng không chạm, thất vất vả mới hôn một người vậy mà người còn mắng ta!”

Như vậy có nghĩa hẳn không phải là người đừng nước lả?

Vừa rồi còn giận dữ thì chỉ trong chớp mắt Tiền Ki lại trở nên hờ hững vui vẻ.

Chiêu Tài nói, “Tiền Cơ, người thật sự là hỉ nộ vô thường.”

Tiền Cơ nhướn mày rồi đánh trống lảng, “Người ngoan sẽ có cá ăn!”

Đôi mắt của Chiêu Tài liền sáng rực, “Cá!”

Tiền Cơ sờ đầu của Chiêu Tài rồi nói, “Buổi tối về nhà ăn cá nấu dưa chua!”

Chiêu Tài cười ngoác cả miệng, thậm chí rét lạnh cũng bị quên bẵng, Tiền Cơ thì lại chu đáo, nhìn thấy đôi tay nhỏ bé bị đông lạnh đến mức tái nhợt, vội vàng nắm lấy tay của Chiêu Tài rồi sưởi ấm trong lòng bàn tay của mình, “Người có biết ta để dành tiền để làm gì không?”

“Thắng cược!”

“Sai!”

“A?”

“Để tiêu.” Tiền Cơ nâng lên cái cằm đã muốn rớt xuống đất của Chiêu Tài, làm cho đối phương ngậm miệng lại.

Chiêu Tài chỉ cảm thấy có một đoàn sương mù lượn lơ trên đầu, để dành tiền không phải để thắng cược mà lại là để đi tiêu, đem hết tiền tiêu sạch cho dù là thắng hay sao?

Như vậy thì còn gì là đánh cược xem ai kiếm tiền nhiều hơn? Phải gọi là tiêu tiền nhiều hơn mới đúng.

Nói đến tiêu tiền thì ai lại không tiêu tiền cơ chứ, chỉ cần Chiêu Tài đi vào mấy tửu lâu nổi danh trong thành rồi gọi vài bình rượu ngon, kêu lên một bàn đầy cá, ăn ba ngày ba đêm thì nói không chừng chút tiền để dành của Tiền Cơ cũng không đủ nữa là.

Chiêu Tài chảy nước miếng, bày ra bộ dáng há hê, Tiền Cơ vừa thấy thì liền biết con mèo ngốc ham ăn đang nghĩ trộm đường. Hắn chỉ vào mấy cửa hàng ở hai bên mặt đường rồi nói với Chiêu Tài, “Lập nghiệp từ quán mì, để dành đủ tiền thì thuê hai gian tiểu ***. Kiếm đủ tiền thì tự mở tửu lâu. Sau đó một nhà biến thành hai nhà, hai nhà biến thành bốn nhà, ta muốn tửu lâu của mình trải rộng khắp cả nước!”

“Đến lúc đó sẽ có thiệt nhiều thiệt nhiều tiền!”

Tiền Cơ vừa gật đầu vừa cười nói, “Đúng!”

“Có tiền là có thể mua được rất nhiều cá, bảo đại trù làm nhiều món cá đưa đến trước mặt ta, ta muốn mỗi ngày phải ăn một món cá khác nhau.” Nghĩ đến tương lai tươi đẹp thì Chiêu Tài liền ngây ngô cười hắc hắc, hai mắt chứa đầy cá.

Tiền Cơ bất thành lời nói, “Tiền của ta thì dựa vào cái gì lại mua cá ăn?”

Chiêu Tài không hề nghĩ ngợi mà kéo ra sợi dây đỏ trên cổ rồi đưa cổ đến trước mặt của Tiễn Cơ mà nói, “Ta cực khổ phụ giúp người, người phải phụ trách một ngày ba bữa cho ta.”

Khuôn mặt đỏ bừng vì bị gió thổi lạnh của Chiêu Tài đang ở gần ngay trước mắt, chuyện đêm hôm qua lại hiện lên trong đầu của Tiễn Cơ, Tiễn Cơ không khỏi sững sờ mà nhìn chăm chăm vào sợi dây đỏ, chẳng lẽ mèo con cũng giống mình, thích đối phương, muốn sống cùng hần, muốn ở bên cạnh hần, che chở hần, mà lại quyến luyến không muốn rời xa.

Chiêu Tài nghĩ rằng Tiễn Cơ bị câu hỏi của mình làm sững sờ cho nên hần đặc ý ngăn đầu ưỡn ngực, không biết Tiễn Cơ lại đang nghĩ cách mau mau làm thịt con mèo con, làm cho cái tên đầy tớ đàn độn này triệt để hoàn toàn trở thành người của mình, muốn chạy cũng không thể chạy.

Cho nên mới nói, con mèo ngọc Chiêu Tài này bị Tiễn Cơ ăn sạch là số trời đã định, có chạy cũng chạy không thoát.

16. Chương 26

CHƯƠNG 26

Thất vất vả mới bán được hết mì, ra khỏi thành, Chiêu Tài đông lạnh chịu không nổi, không đợi Tiễn Cơ nói thì đã trực tiếp nhảy vào lòng của hần.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Chiêu Tài đông lạnh đến mức hai tay hai chân đều lạnh lẽo, khuôn mặt cũng bị gió thổi mất cả độ ấm.

Tiến Cơ ngồi trên giường ôm bình đếm tiền. Chiêu Tài hà hơi, chống vó, cái bụng lộ ra ngoài.

Chiêu Tài đã quen với việc Tiễn Cơ sẽ đếm tiền trước khi ngủ. Trước kia hần còn thò đầu sang hỏi một chút, hiện tại chờ Tiễn Cơ dậy nắp bình lại thì hần mới hỏi Tiễn Cơ để dành được bao nhiêu.

Kỳ thật đối với tiền thì Chiêu Tài cũng không có bao nhiêu khái niệm, chỉ biết là đồng xu không đáng giá, vàng là đáng giá nhất, ở giữa còn có bạc các hay gì gì đó, Chiêu Tài hoàn toàn không biết giá trị trao đổi giữa chúng nó.

Tiến Cơ nói một vài con số, Chiêu Tài a một tiếng rồi nói thảm, “Vẫn chưa đủ một thỏi vàng à?”

“Một thỏi vàng có thể mua được một quán mì mặt tiền.” Tiễn Cơ hảo tâm nói cho đại tiên Chiêu Tài không biết khói lửa của nhân gian.

Chiêu Tài xoay đến trước mặt của Tiễn Cơ rồi nói, “Thật chứ?”

“Lừa người làm gì?”

Xem vẻ mặt của Tiễn Cơ không giống nói đùa. Tròng mắt của Chiêu Tài vòng vo vài vòng, cười đến mức híp mắt. Nếu nhớ không lầm thì ở chỗ của a cha chẳng hề thiếu vàng.

Chiêu Tài nghiêm nhiên đánh chủ ý đến nhà của mình, hoàn toàn quên mất hần đã rời nhà bỏ trốn.

Tiến Cơ làm sao biết Chiêu Tài đang nghĩ cái gì, con mèo con này ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ thì dường như chẳng nghĩ ra được cái gì. Vừa rồi hần đếm tiền, tính toán số lượng thì có thể trả tiền thuê một năm. Hiện tại tiết trời càng ngày càng lạnh, cho dù mình không sao nhưng Chiêu Tài lại là mèo con không có pháp lực, e rằng chịu không nổi.

Tiền thuê cửa hàng hiện tại sẽ cao hơn sau này một ít, Tiễn Cơ vốn định đợi đến năm sau mới thuê cửa hàng mặt tiền, hiện tại nhìn xem, thôi đi, cũng chẳng đáng là bao, mắc công mèo con bị lạnh rồi sinh bệnh, như vậy mất nhiều hơn được.

Ngày mai ra chợ thì hần phải đi một vòng để hỏi thăm cửa hàng mặt tiền cho thuê mới được, một năm thì quá dài, tốt nhất là ba tháng, nếu buôn bán không tốt thì cũng không mất tất cả.

Đã quyết định chủ ý, lúc này sâu buồn ngủ liền hiện lên, Tiễn Cơ thổi tắt đèn, ôm Chiêu Tài đi ngủ.

Chiêu Tài vừa tiến vào ổ chăn thì liền biến ra hình người.

Mèo con trong lòng đột nhiên biến thành người khiến Tiễn Cơ bị dọa nhảy dựng, “Người biến thành người chi vậy?”

“Người thoải mái hơn so với mèo...”

“Ai nói?” Bên dưới lòng bàn tay là thân hình xích lô của Chiêu Tài, da thịt mịn màng trơn nhẵn, như vậy làm sao bảo người ta có thể ngủ cho được? Tiễn Cơ nhéo nhéo cánh tay của Chiêu Tài, thúc giục đối phương nhanh chóng biến thành mèo.

Chiêu Tài xoay đi xoay lại, không chịu nghe lời của Tiễn Cơ, sau đó lại bị Tiễn Cơ dùng cá dưa chua để uy hiếp thì mới chịu từ bỏ ý đồ.

Hôm sau thức dậy quả thật không có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái như hôm trước. Chiêu Tài càng thêm khẳng định việc ngủ với hình người sẽ thoải mái hơn ngủ với hình mèo, mấy trăm năm qua hẳn đều ngủ trong bộ dáng mèo, chỉ có hôm trước là ngủ với hình người mà lại cảm giác ngon ngọt như vậy. Thảo nào phụ thân và a cha đều thích dùng bộ dáng của người để ngủ. Chiêu Tài siết chặt đệm thịt, âm thầm nghĩ biện pháp, thế phải dùng hình người để ngủ, mỗi ngày thử nghiệm cảm giác sướng khoái khó có thể diễn tả thành lời kia.

Khi dọn quán, Chiêu Tài không nói gì nhiều mà chỉ ngồi bên cạnh bếp lò để suy nghĩ kế sách. fynnz810

Buổi sáng gánh hàng ra đây, nhìn hai bên trái phải, Tiễn Cơ để ý những cửa hàng xung quanh nhiều hơn một chút, ghi nhớ hết thấy những cửa hàng đang dán bố cáo cho thuê mặt bằng.

Buôn bán quen thuộc cho nên Tiễn Cơ đã sớm biết quy luật, hẳn biết trong một canh giờ này cơ hồ sẽ không có ai đến mua mì, vì vậy liền đốc thúc Chiêu Tài canh quán, một mình hắn đi dạo trên phố, đến từng nhà để hỏi việc cho thuê.

Vừa tìm vừa hỏi cho nên hao phí không ít thời gian, đợi hắn hỏi xong rồi trở về thì ước chừng đã quá nửa ngày.

Chiêu Tài cũng đang lơ đãng suy nghĩ cho nên không phát hiện thời gian đã trôi qua khá lâu, nghe thấy Tiễn Cơ kêu tên mình, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiễn Cơ, tiếp theo là thấy kẹ hồ lô ở đằng sau

Tiến Cơ nhìn thấy ánh mắt của Chiêu Tài thì liền biết tâm tư của tiểu tử kia lại lung lay. Nếu quyết định thuê một cửa hàng thì tiền bạc sẽ trở nên eo hẹp, hận không thể biến một đồng thành hai đồng, Tiễn Cơ cẩn thận nhìn Chiêu Tài, sắc mặt của mèo con tái hơn so với kẹ hồ lô một chút, bị gió thổi có chút thê thảm.

Hầy... thôi thì mua cho hắn một chuôi đi.

Vừa mới đến gần quán mì thì Tiễn Cơ quay trở lại để mua kẹ hồ lô ngào đường cho Chiêu Tài.

Chiêu Tài ăn kẹ đến mức cười toe toét, Tiễn Cơ cũng nhin không được mà bật cười theo.

Trương Tam cô đơn ngồi một mình, hai tay đút vào y mẹ, nhìn hai người ở bên cạnh đang tươi cười hạnh phúc khiến hắn trở nên hâm mộ và ghen tỵ. Nếu hắn biết tính toán lần này của Tiễn Cơ thì không chừng càng thêm ghen tỵ hơn.

Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, chẳng qua chỉ mới nhìn vài cửa hàng mặt tiền, Tiễn Cơ ước chừng có chút tính toán, hắn suy nghĩ làm thế nào để thuê một cửa hàng tốt hơn.

Dọn quán về nhà, khi ở trong nhà bếp làm cá dưa chua thì Tiễn Cơ vẫn luôn nghĩ đến chuyện này. Cửa hàng đầu tiên mà hắn xem thì tiền thuê rất đắt, không thể thuê nổi, còn cái thứ hai tuy rằng tiện nghi nhưng địa điểm không tốt. Cái thứ ba và thứ tư không tệ. Ngày mai đến hỏi rồi tính sau.

Chiêu Tài từng nếm qua cá dưa chua, lần đó ăn thì không chỉ cảm thấy cá ngon mà ngay cả dưa chua bình thường cũng trở nên đầy mỹ vị. Lúc này Tiễn Cơ đặc biệt nấu nhiều hơn một ít làm cho mèo con mặt mày hơn hớn, chủ động giành việc rửa bát trải giường ngủ.

Tiến Cơ đi nhổ hai cây củ cải đỏ rồi rửa sạch, sau đó leo lên giường, đem củ cải đỏ đã được gọt vỏ đưa cho Chiêu Tài, Chiêu Tài không thích ăn vỏ, con mèo con ham ăn này thật là kén chọn.

Ăn xong củ cải đỏ lại xoay sang nói chuyện một chút, Chiêu Tài xoa mặt nói buồn ngủ.

Tiền Cơ nhìn ra ánh trăng ở bên ngoài, “Sớm như vậy mà đã buồn ngủ?”

Sợ bị nhìn ra tâm tư của mình cho nên Chiêu Tài giả vờ liên tục ngáp mấy cái, “Chắc hồi nãy rửa nhiều bát quá nên bị hao tổn thể lực.”

“Trong nhà tổng cộng chỉ có hai người, nhiều nhất là hai cái bát, một bàn thức ăn cộng thêm hai cái nôi, người có cần phải mệt đến mức đó hay không?” Tiền Cơ suy đoán, “Hay là người có mưu ma chước quỷ gì đây?”

Trong lòng của Chiêu Tài cả kinh, nét mặt ung dung bình thản nói, “Vây nhất định là trời lạnh nên muốn đi ngủ.” Dứt lời liền biến thành mèo con, không đợi Tiền Cơ phản ứng thì hần đã tiến vào ổ chăn rồi nhắm mắt ngủ.

Tiền Cơ không mệt nhưng không có chuyện gì làm, xác thực như lời của Chiêu Tài đã nói, thời tiết càng ngày càng lạnh, thay vì ngồi chờ ở bên ngoài thì không bằng sớm tiến vào chăn để ngủ cho ấm áp.

Lò sưởi đặt gần đầu giường cho nên mèo con vô cùng ấm áp, Tiền Cơ vừa mới tiến vào chăn thì hai tay đã bị Chiêu Tài đặt lên cái bụng ấm áp.

Chiêu Tài lấy lòng nói, “Để ta giúp người sưởi ấm tay.”

Cảm xúc cực mềm, tay của Tiền Cơ cũng không quá lạnh, không đến mức khiến bụng của Chiêu Tài bị cảm lạnh, vì vậy liền để mặc đối phương.

Chiêu Tài nhắm nghiền hai mắt, ép hai tay của Tiền Cơ xuống bụng của mình. Sau một lúc lâu không còn nghe thấy tiếng động thì hần mới lén lút hé mắt ra, lén nhìn Tiền Cơ đã ngủ hay chưa.

Mặc dù Tiền Cơ nhắm mắt nhưng không giống ngủ, Chiêu Tài cố nén cơn buồn ngủ, chịu đựng cho đến khi Tiền Cơ ngủ sâu thì mới vụng trộm che miệng cười he he.

Đêm thịch không có lông cũng không vướng víu trên miệng nhưng Chiêu Tài lại nhìn thấy không vừa mắt, liền biến thành tay người.

Kỳ thật đây mới là lý do đi ngủ sớm của Chiêu Tài.

Ban đêm ở một nông thôn nhỏ, trong một căn nhà nhỏ, chủ nhân bị mèo con lừa gạt nên đã sớm an giấc trên giường, đây tớ Chiêu Tài lặng lẽ biến ra hình người, cùng chủ nhân đồng giường cộng chằm.

Như vậy có thể thoát khỏi sự trách phạt của Tiền Cơ, nếu sáng mai bị phát hiện thì cứ nói nửa đêm mình ngủ hồ đồ, không biết đã biến thành hình người từ khi nào.

Nghĩ đến sáng mai ngủ dậy có thể cảm giác được sự thư thái tuyệt vời khi ngủ trong hình người thì Chiêu Tài liền nhếch môi mỉm cười, suy tính đầu ổn thỏa rồi cũng lập tức tiến vào mộng đẹp.

17. Chương 27

CHƯƠNG 27

Ai ngờ lần này suy tính của Chiêu Tài hoàn toàn trật lất.

Thoải mái thư thái chẳng thấy đâu, nửa đêm mèo con ngủ không thành thật, bởi vì sợ bị Tiền Cơ phát hiện cho nên liền cách xa Tiền Cơ ra một chút. Nhưng cái chăn lớn như vậy, Chiêu Tài ngủ say không biết, lần đến lần đi rốt cục lăn ra khỏi chăn, kết quả đến sáng hôm sau mở mắt dậy thì liền bắt đầu ho sặc sụa, nước mắt nước mũi tèm lem.

Tiền Cơ sờ lên trán của Chiêu Tài, nóng dọ người, “Hình như phát sốt.”

“Hắt xì!” Chiêu Tài xoa mũi, dùng khăn tay do Tiền Cơ đưa qua để lau nước mũi, lau một hồi mà vẫn cảm thấy hai cái lỗ mũi giống như bị vật gì đó ngăn cản, không thể thở được, thật sự là khổ sở. Chiêu Tài ngồi trên giường, toàn thân bọc chăn, lẩm bẩm nói, “Tiền Cơ, khó chịu...”

“Vì sao lại khó chịu?”

“Lỗ mũi thở không được...”

“Vậy dùng miệng thở.”

Chiêu Tài lớn như vậy mà chưa từng bị bệnh, dùng miệng thở, hẳn đã nghe qua nhưng chưa từng làm thử. Thử vài lần, làm đến mức mặt đỏ ngầu thì mới miễn cưỡng quen được một chút.

Tiền Cơ xem xét bộ dáng của Chiêu Tài, quả không được cái miệng của mình mà nói, “Người có phải là miêu đại tiên hay không, thật sự là yếu ớt mà.”

Người bệnh vốn rất yếu ớt, huống chi là Chiêu Tài rời nhà trốn đi đã lâu, nghĩ đến những lúc ở nhà muốn cái gì là có cái đó, cần gì phải lén lút biến thành hình người mà ngủ để cuối cùng rơi vào kết cục bị cảm mạo nóng sốt như vậy.

Chiêu Tài càng nghĩ càng uất ức, lỗ mũi động đậy, cái môi chu lên, làm ra bộ dạng muốn khóc.

Tiền Cơ ăn nói hàm hồ, trong lòng lại cực kỳ thận trọng, trước khi Chiêu Tài khóc thì liền nói đùa an ủi, “Thần tiên cũng có lúc sinh bệnh, người cũng vậy, chẳng có gì lạ, chờ ngủ dậy thì sẽ khỏe hơn, ra mồ hôi là ổn liền.”

Chiêu Tài hít cái mũi, nói một cách hoài nghi, “Thật hay giả?”

Tiền Cơ nghiêm túc gật đầu, “Thật!” Để Chiêu Tài nằm xuống ngủ, hắn đắp chăn lại cho Chiêu Tài, dùng khăn nhúng nước lạnh rồi vắt khô, sau đó đặt lên trán của Chiêu Tài.

Bất chợt bị lạnh làm cho Chiêu Tài giật mình, nổi lên một lớp da gà nho nhỏ.

Tiền Cơ đè lại Chiêu Tài đang lộn xộn rồi nói, “Đừng nhúc nhích! Cố chịu một chút là được rồi, như vậy mới mau khỏi bệnh.”

Thân thể cực nóng khiến Chiêu Tài toàn thân uể oải, chỉ có thể nghe lời Tiền Cơ, khê cần môi chịu đựng. Thân thể trong chăn lúc lạnh lúc nóng, cái khăn trên trán lại lạnh thấu xương, chẳng được bao lâu thì cái khăn cũng nóng lên, sau đó là mất cảm giác.

Tiền Cơ lấy khăn xuống, tiếp tục ngâm trong nước lạnh, vắt khô rồi đặt lại lên trán của Chiêu Tài. Cứ như thế bốn năm lần nhưng Chiêu Tài không có dấu hiệu lui sốt.

Xem ra lần này thật sự nghiêm trọng, Tiền Cơ kêu Chiêu Tài một tiếng, bảo rằng đi tìm thầy lang xem bệnh cho hắn.

Chiêu Tài mơ màng gật đầu, rốt cục không biết hắn có nghe được những gì Tiền Cơ nói hay không.

Tiền Cơ hoang mang vội vàng đóng cửa, hoang mang vội vàng chạy đi tìm thầy lang trong thôn, lão thầy lang đi đường không nhanh, Tiền Cơ lo lắng Chiêu Tài ở trên giường lăn xuống đất, hoặc là tỉnh dậy không thấy hắn thì sẽ sợ hãi khổ sở, hắn bất chấp tất cả, chờ lão thầy lang ôm hòm thuốc bước ra thì Tiền Cơ liền công cả người lẫn hòm thuốc lên lưng, hấp tấp chạy về nhà của mình.

Lão thầy lang túm lấy chùm râu dài rồi vuốt vài cái, cười ha ha, “Tiểu tử, làm gì mà gấp như thế? Có phải thê tử của người mắc bệnh đúng không?”

Ừ, là nam thê miêu tiên của ta.

Tiền Cơ tự nghĩ, nếu hắn nói ra lời này thì chắc là lão thầy lang sẽ phải chẩn bệnh cho hắn trước quá.

Chiêu Tài bị sốt đến mức mơ màng, hẳn hoàn toàn không biết ai đã ra vào nhà.

Tiền Cơ gọi hắn một tiếng, bảo hắn vươn tay đưa cho lão thầy lang bắt mạch.

Chiêu Tài giật giật mí mắt, ngay cả sức lực để mở mắt cũng không có.

Tiền Cơ lòng nóng như lửa đốt, hắn trực tiếp mò vào trong chăn rồi lôi ra cánh tay của Chiêu Tài để lão thầy lang bắt mạch.

Làn da nóng rực, ai đụng vào cũng sẽ cảm thấy muốn nóng bỏng người, huống chi là mèo con sinh bệnh.

Tiền Cơ lo lắng nôn nóng nhưng không dám nói gì, sợ quấy rầy lão thầy lang chẩn bệnh, lẳng lặng đứng một bên chờ kết quả.

Lão thầy lang bắt mạch cả buổi, khi thì cau mày khi thì chặc chặc hai tiếng, cuối cùng vuốt râu rồi lắc đầu nói, “Mạch của vị tiểu huynh đệ này thật sự kỳ lạ, thứ lão nhân y thuật nông cạn, không thể hiểu được đây là bệnh gì.”

Khám không được thì cứ nói là khám không được đi, cần gì phải nhiều lời vô nghĩa như vậy cơ chứ!

Phó Quyền mới từ trong nhà bước ra thì liền nhìn thấy Tiền Cơ đuổi người một cách lo lắng.

“Tiền Cơ huynh, trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chiêu Tài bị bệnh, lão thầy lang kia chẩn bệnh không được.”

Phó Quyền thì thào lẩm bẩm, “Chiêu Tài là mèo, thầy lang làm sao có thể chẩn bệnh được.”

Bị một câu này nhắc nhở, Tiền Cơ liền bừng tỉnh đại ngộ, thầy lang chẩn bệnh không được, phải đi tìm thầy lang thú y mới được!

Tiền Cơ vội vàng chạy vào nhà, không rảnh mất thời gian với Phó Quyền. Vừa vào phòng thì liền dựa vào đầu giường để đẩy nhẹ Chiêu Tài, Chiêu Tài không hề để ý, Tiền Cơ gọi Chiêu Tài vài tiếng nhưng Chiêu Tài vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Tiền Cơ chống cằm suy nghĩ một lúc, sau đó liền mở cửa lấy xuống một con cá khô ở trên mái hiên, vừa quơ ngang trước mặt của Chiêu Tài một cái thì liền thấy mèo con uể oải hé mắt ra một chút, cái miệng giật giật nhưng lại không thể phát ra tiếng.

Đứng ở một bên, Tiền Cơ có thể nhìn ra khẩu hình của Chiêu Tài – Cá.

Hầy...ham ăn đến mức này thì thật sự không phải là hạng thường.

Tiền Cơ lấy cá khô ra, muốn cho Chiêu Tài biến thành mèo để hấn mời thầy lang thú y về chẩn bệnh.

Ai ngờ vừa dời con cá khô thì khe mắt bé tí vừa mới vắt vả hé ra liền nhắm lại.

Tiền Cơ hết cách, chỉ có thể lấy một tay treo cá trước mặt Chiêu Tài rồi vừa dụ dỗ.

Chiêu Tài đại khái nghe hiểu được một chút, tuy rằng vô lực nhưng vì chữa bệnh nên ngoan ngoãn hiện hình. Sau khi biến thành mèo con thì cái lưỡi màu hồng nhạt cứ thè ra ngoài, làm thế nào cũng không chịu rút trở lại.

Chứng tỏ bị sốt rất cao.

Nếu là bình thường thì Tiền Cơ chắc chắn sẽ chế nhạo Chiêu Tài vài câu. Hiện tại tình hình khẩn cấp, Tiền Cơ không có tâm tư trêu Chiêu Tài mà chỉ vội vàng chạy đi thỉnh thầy lang thú y.

Thầy lang thú y nhìn con mèo tam thể bị bệnh liệt giường, hấn là thầy lang thú y, bình thường cũng chẩn bệnh cho gia cầm và gia súc, nhưng chẩn bệnh cho chó và mèo thì hấn chưa từng làm bao giờ. Nhưng thấy chết mà không cứu thì hấn không làm được, tuy rằng nghề của hấn không cao thượng vĩ đại như thầy lang là cứu người, nhưng tốt xấu cũng tính là cứu mạng, vì thế liền kiên trì.

Thầy lang thú y hết sở lại ấn lên móng vuốt và trên người của Chiêu Tài, hàng lông mày cau chặt dần dần được thả lỏng.

Xem ra Chiêu Tài được cứu rồi! Tiền Cơ đợi thầy lang thú y xem xong thì vội vàng hỏi, “Thế nào?”

“Không sao, thú cũng như người, cũng có lúc bị cảm mạo nóng sốt, con mèo nhỏ này tuy rằng tình trạng nghiêm trọng nhưng chỉ cần uống thuốc thì sẽ hết sốt.” Nói xong, thầy lang thú y chấp bút viết toa thuốc lên giấy, “Mấy ngày trước con heo ở nhà Lý đại nương cũng bị sốt, uống toa thuốc này của ta thì chỉ một đêm là có thể bớt sốt. Ta thấy con mèo của người còn bé cho nên chỉ cần giảm xuống lượng được liệu là được, người đi sắc thuốc rồi đút cho hấn uống, chắc chắn sẽ khỏi ngay.”

Tiền Cơ liền mồm nói cảm tạ, sau đó tiễn người rồi chạy đi mua được liệu về sắc thuốc, thỉnh thoảng còn chạy đến chạy lui để đắp khăn cho Chiêu Tài đã biến trở lại thành người. fynnz810

Tuy rằng Chiêu Tài choáng váng mơ hồ, cổ họng đau rát, đầu cũng đau, không còn sức để nói, nhưng chiếc khăn nóng lạnh được liên tục thay đổi ở trên trán đã nói cho hắn biết Tiễn Cơ đang chăm sóc hắn, quan tâm hắn.

Nếu bảo rằng hắn không cảm động thì chẳng có ai tin tưởng, nhưng nói không nên lời, đầu óc thì mê mang, nhưng trong lúc này Chiêu Tài lại nghĩ thông suốt một chuyện, suy nghĩ thật loạn, chẳng qua hắn nhớ rất rõ một chuyện. Bình thường hắn luôn lải nhải Tiễn Cơ xấu tính, hay bắt nạt hắn, nhưng nghĩ kỹ lại, bọn họ cãi nhau cũng không tính là Tiễn Cơ bắt nạt hắn, so với nói là bắt nạt thì càng giống như vợ chồng son thích khắc khẩu, người một câu, ta một câu, tràn đầy tình thú.

Khi ở nhà, có một lần phụ thân và a cha cũng cãi nhau kịch liệt, cụ thể lý do cãi nhau là gì thì Chiêu Tài không nhớ rõ. Hắn chỉ nhớ ngày đó phụ thân và a cha đứng trong vườn, đột nhiên trời mưa tầm tã trút xuống, phụ thân và a cha cãi nhau đến mức mặt đỏ tai hồng, khi ấy phụ thân lại nói, “Người thật là rắc rối.” Sau đó vừa biến ra một cái ô che mưa, vừa kéo a cha tiến vào dưới ô, trong khi cả người của phụ thân lại đứng ngoài ô, bị mưa xối ướt sũng.

Khắc khẩu và bắt nạt không có nghĩa là người nọ đối xử với người không tốt, người thật sự đối xử tốt với người là người mà cho dù lúc ấy chộc tức người thì cũng là vì suy nghĩ cho người, không nỡ thấy người sinh bệnh, không nỡ thấy người bị thương.

Mà Tiễn Cơ đối xử với mình chẳng phải là như vậy hay sao?

18. Chương 28

CHƯƠNG 28

Thuốc đã sắc xong, đút cho người bệnh uống.

Tiến Cơ ngồi ở bên giường, hắn nâng nửa thân trên của Chiêu Tài dậy rồi để Chiêu Tài dựa vào trước ngực của mình.

Chiêu Tài mềm nhũn dựa vào ngực của Tiến Cơ, phía sau lưng rõ ràng cảm thụ được nhịp tim mạnh mẽ của Tiến Cơ. Không biết vì sao mà đột nhiên đỏ mặt.

Người đang phát sốt cho nên sắc mặt vốn ửng đỏ, Tiến Cơ nào biết Chiêu Tài đang ngượng ngùng, nghĩ rằng đối phương bệnh quá nặng, hắn bèn cầm lấy chén thuốc, múc từng thìa nhỏ rồi chậm rãi đưa đến bên miệng của Chiêu Tài.

Thuốc đặt ngay mũi, cho dù là nghẹt mũi nghiêm trọng nhưng Chiêu Tài vẫn ngửi được mùi đắng chát của thuốc Đông y.

Không muốn uống...

Trong đầu của Chiêu Tài lập tức hiện lên ba chữ thật to, nhưng nghĩ lại thì liền nhớ ra thuốc này là do Tiến Cơ đối xử vô cùng tốt với mình đã cực khổ sắc ra. Mèo con tùy hứng lại cau mày ngoan ngoan mở cái miệng nhỏ nhắn rồi húp cạn thìa thuốc.

Mèo con bị bệnh rất chịu phối hợp nên đút thuốc cũng nhanh.

Tiến Cơ cầm cái bát không xuống giường, vừa mới bước đi thì liền bị túm chặt, quay đầu lại thì nhìn thấy nửa thân mình của Chiêu Tài lộ ra ngoài, trên trán đắp khăn, cái miệng khê nhếch.

Tùy tiện đặt cái bát lên ngăn tủ, Tiến Cơ dè dặt vai của Chiêu Tài để làm cho đối phương nằm xuống giường, sau đó nhanh chóng chỉnh lại chiếc khăn trên đầu của Chiêu Tài, “Chính mình sinh bệnh mà cũng không biết chú ý một chút nữa.”

Chiêu Tài làm cho mình mở to mắt, suy nhược nói, “Người...người đừng đi, ở lại với ta đi.”

Thần sắc khác thường chột lóe lên trong mắt của Tiến Cơ, chẳng lẽ Chiêu Tài đã thông suốt?

Tiền Cơ không dám xác định, không chừng là Chiêu Tài bị bệnh nên hồ đồ. Nghĩ như vậy, Tiền Cơ cảm thấy thật đáng thương cho mình, vì sao lại đi coi trọng một con mèo ngốc nghếch đàn độn chỉ biết ham ăn ham ngủ!

Chiêu Tài không thấy Tiền Cơ trả lời, nghĩ rằng đối phương không muốn, hần liền nắm lấy y mẹ của Tiền Cơ rồi lắc lắc.

Tiền Cơ thở dài một tiếng, đem cánh tay bại lộ ra bên ngoài của Chiêu Tài đặt vào trong chăn, “Hảo, không đi.”

Chiêu Tài hài lòng nhắm mắt mỉm cười, Tiền Cơ từng nói, muốn cái gì thì cứ nói với hần, có thể đáp ứng thì hần sẽ đáp ứng. Cho nên sau khi nghe thấy Tiền Cơ trả lời chắc chắn thì Chiêu Tài không còn nghi ngờ gì nữa, nghĩ rằng người nọ nhất định sẽ không lừa mình, vì vậy an tâm nằm ngủ.

Sắc mặt của mèo con đỏ một cách bất thường, bờ môi khô nứt, Tiền Cơ làm sao có thể yên tâm bỏ lại Chiêu Tài một mình ở trong nhà? Chuyện dọn quán bán mì đã sớm bị hần ném qua khỏi đầu, đánh cược thắng thua thì có đáng là gì?

Hiện tại không có chuyện gì có thể quan trọng hơn địa vị của Chiêu Tài ở trong lòng hần, Tiền Cơ đưa ngón tay ẩm ướt vuốt ve lên bờ môi của Chiêu Tài. Lúc đầu dưới ngón tay còn cảm giác khô cứng, sau đó bị Tiền Cơ thấm ướt khiến cho bờ môi trở nên mềm mại nhẹ nhàng. Mấy ngày hôm trước chính mình còn trộm hôn ở chỗ này, Tiền Cơ mỉm cười suy nghĩ, không biết khi nào thì mới được mèo con chủ động hôn môi đây.

Động tác của Tiền Cơ rất nhẹ, dừng trên môi của Chiêu Tài làm cho người ta ngứa ngáy, Chiêu Tài thè lưỡi ra, quần lấy ngón tay của Tiền Cơ rồi liếm mát, nhiệt độ nóng rực quần lên ngón tay làm cho nhiệt độ cơ thể của Tiền Cơ cũng bị tăng cao.

Chẳng qua là tăng nhiệt theo một chiều hướng khác.

Rút ngón tay ra hay là không rút?

Thiên nhân đang giao chiến trong đầu của Tiền Cơ, rút ra thì luyến tiếc, không rút ra mà cứ để mặc kệ thế này thì rốt cục sẽ như thế nào, cúi đầu nhìn đũng quần của mình đã bật ô thì Tiền Cơ liền tự hiểu, nhưng Chiêu Tài vẫn đang bệnh, cứ như vậy mà cưỡng ép Chiêu Tài thì cũng cảm thấy áy náy. Tiền Cơ lắc đầu, nhưng lại suy nghĩ, thân thể phát sốt thì nơi sắp sửa cất chứa dục vọng của mình sẽ càng thêm tiêu hồn.

Hô hấp của Tiền Cơ càng lúc càng bất ổn, ngón tay bị đầu lưỡi liếm mát cũng không thành thật mà bắt đầu rút ra đút vào, bất chước một động tác vô cùng tình sắc.

Nhận thấy ngón tay rút lui, Chiêu Tài vội vàng vươn đầu lưỡi quần lấy, linh hoạt siết chặt, tinh tế liếm mát.

Tiền Cơ kinh ngạc, không ngờ Chiêu Tài lại là một con tiểu miêu háo sắc, đợi đến ngày hai người mập hợp thì hần nhất định phải bắt con mèo con này cùng với mình đem tất cả tư thế trong long dương thập bát thức ra nếm thử mới được.

Tiền Cơ bị suy tính khiến cho rung động, Chiêu Tài ngậm ngón tay của hần, nhẹ nhàng rậm rì.

Âm thanh rất nhỏ, Tiền Cơ không nghe thấy Chiêu Tài nói cái gì, bèn đưa lỗ tai đến gần.

“Cá...” Chiêu Tài suy nhược nói, “Đừng chạy.”

Hóa ra Chiêu Tài xem ngón tay của Tiền Cơ thành miếng cá, Tiền Cơ dở khóc dở cười, dục vọng của hần ở dưới này đang vô cùng khó chịu, vậy mà con mèo bị bệnh đang khiêu khích người ta lại xem hần là mỹ vị.

Phần hận mà lập tức rút ngón tay ra, Chiêu Tài liền trợn mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm.

Hừ, vậy thì người cứ sống cùng với cá cả đời đi!

Tiền Cơ tìm khúc gỗ rồi buộc con cá khô lên, sau đó treo ở đầu giường

Chẳng phải người muốn ăn cá hay sao? Như vậy ta đặt nó ở trước mặt người, cho người mở mắt liền thấy cá, hít thở liền ngửi thấy mùi cá, chỉ là ăn không được, cho chết người luôn!

Tiền Cơ cười lạnh vài tiếng, khoanh tay dựa vào bên giường nhìn Chiêu Tài vô lực nâng tay, thè lưỡi muốn liếm cá khô, đáng tiếc cho dù hắn cố gắng như thế nào thì vẫn không thể với tới. Cuối cùng chỉ có thể buông tha, hít hít cái mũi để ngửi mùi cá, chỉ như thế này cũng đã đủ rồi.

Trong mắt của hắn ngoại trừ cá chẳng lẽ sẽ không có ta hay sao?

Tiền Cơ tức giận muốn bỏ đi thì sau lưng lập tức truyền đến giọng nói khàn khàn của Chiêu Tài, “Tiền Cơ, người đã nói sẽ ở lại với ta, không đi cơ mà.”

Vừa rồi còn xem mình là cá, hiện tại lại nhận ra mình, Chiêu Tài à Chiêu Tài, người như vậy là sao? fynnz810

Chiêu Tài quả nhiên bị sốt đến hồ đồ, ý thức hết chín phần là mơ hồ, một phần là tỉnh táo, nhưng một phần tỉnh táo kia đều đặt hết lên người của Tiền Cơ.

Tiền Cơ bĩu môi với con cá ở trên giường, “Trong mắt của người chỉ có cá, có nó ở với người là đủ rồi.”

“Không, không, không, người...người đừng đi.”

“Không đi thì ở lại làm gì? Ở trong phòng ngăn người ra à? Người cũng đâu thêm liếc mắt nhìn ta lấy một cái?” Không ngờ hắn là một trong những bắc đẩu thất tinh ở trên trời vậy mà cũng có ngày phải trở thành đồ phụ, nhưng tình địch mà hắn ghen tuông cũng không phải là người, mà lại là một con cá khô, thật sự là dọa người mà.

Chiêu Tài bị sốt hồ đồ, nhưng nghe thấy giọng điệu liền biết Tiền Cơ khó chịu, hắn cố gắng tập trung tâm mắt nhưng cứ luôn tan rã, thấy không rõ người, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Tiền Cơ. Cố gắng tìm được một điểm long lanh, hắn biết đó là ánh mắt của Tiền Cơ, liền trừng lớn mắt với ánh mắt của Tiền Cơ, nói một cách cẩn thận và tỉ mỉ, “Ta biết người sẽ không chạy, nhưng cá thì không biết được.”

Trong lời nói tỏ vẻ tin tưởng và ỷ lại vào Tiền Cơ, rốt cục Tiền Cơ cũng được một chút an ủi, mặc dù Chiêu Tài hồ đồ nhưng cũng hiểu rõ lý lẽ. Cảm xúc oán giận được gạt sang một bên, hắn thoát hải, leo lên giường ôm lấy thân mình nóng như lửa, không tiếp tục suy nghĩ bậy bạ nữa, hắn trông mong Chiêu Tài mau mau đổ mồ hôi, mau mau hạ sốt.

19. Chương 29

CHƯƠNG 29

Một đêm không nói chuyện, Tiền Cơ ôm chặt Chiêu Tài vào lòng, mặc dù người nọ đổ mồ hôi đầm đìa nhưng hắn cũng không buông ra, cho đến sau nửa đêm thì hắn vẫn ôm chặt Chiêu Tài mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, không biết là buổi sáng hay là giữa trưa, Tiền Cơ vừa mở mắt thì liền nhìn thấy con cá khô treo trên đầu giường, làm cho hắn giật cả mình.

Chiêu Tài cảm thấy nơi mà mình dựa vào hơi chấn động một chút, hắn chậm rãi tỉnh lại.

“Tiền Cơ...” Chiêu Tài lấy mặt cọ vào ***g ngực của Tiền Cơ, “Không còn sức.”

Tiền Cơ thấy sắc mặt của Chiêu Tài không còn đỏ rực như hôm qua nữa, đưa tay thử nhiệt độ trên trán của đối phương, xác thực là đã hạ nhiệt, rốt cục sợi dây đàn căng thẳng ở trong lòng cũng đã được buông xuống.

“Bệnh lai dĩ sơn đảo, bệnh khứ như trừu ti, người nằm nghỉ ngơi vài ngày đi.” (bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ)

Chiêu Tài ngoan ngoãn gật đầu, quào quào cái bụng của Tiền Cơ rồi nói, “Ta đói bụng.”

“Để ta đi nấu cho người ăn.” Tiền Cơ bước xuống giường.

A, hôm nay Tiền Cơ sẽ không mắng hắn là kẻ tham ăn lười biếng, Chiêu Tài càng thêm cả gan, “Ta muốn ăn cá tam bảo.”

Tiền Cơ mang hài, “Mùa đông thế này thì ta lấy trứng cá ở chỗ nào cho người ăn đây?”

“VẬY ĂN CÁ CHÉP KHO.”

Mang hài xong, Tiễn Cơ liền nhéo hai bên gò má mũm mĩm của Chiêu Tài, nhéo đến khi đỏ au thì mới thích ý lắc đầu nói, “Chưa hết bệnh, cầm ăn thức ăn dầu mỡ khó tiêu.”

Chỉ là một câu này của Tiễn Cơ, ngày đầu tiên Chiêu Tài hạ sốt liền bị bắt ăn cháo trắng và củ cải khô, nuốt vào lương thực vô vị nhạt nhẽo, ngay cả cá khô cũng không cho ăn.

Tiến Cơ lại ở nhà với Chiêu Tài thêm một ngày, hỏi Chiêu Tài muốn ăn cái gì vào lễ tất niên, sắp tới là lễ tất niên, trong nhà tuy rằng ít người nhưng vẫn phải đặt mua đồ tết.

Chiêu Tài kêu mấy tiếng cá liên tục, muốn ăn cá. Tiễn Cơ vừa cười ha ha vừa nhéo mũi của Chiêu Tài, hỏi đối phương ngoại trừ cá thì còn muốn ăn gì nữa.

Chiêu Tài nghiêng đầu suy nghĩ, đến khi xoay lại thì liền nói ra một hơi hơn mười món ăn vặt, đều là những thứ mà Tiễn Cơ đã từng cho hắn ném thử, loại nào ngon, loại nào mỹ vị thì mèo con đều nhớ rất rõ ràng.

Chiêu Tài đọc tên của mấy món ăn vặt hoàn toàn chính xác, không thua gì một tiểu nhị trong tửu lâu đi đọc tên món ăn.

Tiến Cơ bỗng nhiên nhớ đến chuyện thuê cửa hàng mặt tiền, vì vậy liền tùy tiện viện cớ nói với Chiêu Tài mấy ngày qua mình không mở quán, không có tiền thì làm sao đặt mua đồ tết?

Chiêu Tài vừa nghe xong liền phát tay đuổi người, “Người đi nhanh đi, kiếm nhiều tiền một chút, mua cho ta thật nhiều đồ ăn vặt, ta muốn thật nhiều thật nhiều bánh mì đen!”

Tiến Cơ đợi Chiêu Tài ăn xong cháo, lại dặn dò vài câu rồi mới đi.

Đã quen có người làm bạn, không có Chiêu Tài, Tiễn Cơ một mình khiên đòn gánh, trông có vẻ cô đơn chiếc bóng.

Khi có Chiêu Tài, đối phương sẽ dựa vào vai hắn mà ầm ĩ om sòm, hoặc là nằm trong lòng của hắn mà ngủ, Tiễn Cơ cảm thấy người này rất phiền nhưng cũng hiểu được sự lười biếng của Chiêu Tài, cho nên chưa bao giờ nói một câu tàn nhẫn nào hoặc là đuổi Chiêu Tài đi. Sống vô số năm trên trời, Tiễn Cơ hạ giới bất quá chỉ vài năm mà đã cảm thấy cuộc sống trước kia đều là uống phở, một mình ở trong phủ đệ to lớn như vậy mà không bằng vài năm sống thoải mái vui vẻ dưới trần gian.

Chẳng mấy chốc đi vào trong thành, Tiễn Cơ bán một lúc bèn kêu Trương Tam giúp xem quán.

Trương Tam hỏi hắn hôm nay vì sao Chiêu Tài không đến, Tiễn Cơ chỉ nói là bị bệnh, đang ở nhà tịnh dưỡng. Trương Tam gật đầu, hỏi hắn đi đâu nhưng Tiễn Cơ chỉ cười mà không nói, nếu chuyện gì không nắm chắc mười phần thì hắn sẽ không nói ra, tựa như hắn không nói cho Chiêu Tài biết chuyện hắn tính thuê cửa hàng, không phải là khách khí mà là muốn chờ cho đến khi chắc chắn thì mới nói cho Chiêu Tài biết, cho đối phương kinh ngạc, không báo trước cho Chiêu Tài là vì sợ chuyện này không thành thì sẽ khiến sự vui mừng của Chiêu Tài trở thành công dã tràng.

Cửa hàng chính là một trong số những cửa hàng mà hắn đã xem, Tiễn Cơ đã có quyết định, sáng nay nghe Chiêu Tài nói chuyện thì càng thêm khẳng định, chờ mình thuê được cửa hàng, khai trương tiểu ***, để cho Chiêu Tài làm tiểu nhị của mình, không phải chịu giẫm mưa dãi nắng, hai người cùng nhau kinh doanh tiểu ***, hy vọng ăn nên làm ra.

Tìm được người cho thuê, hai người nhanh chóng đàm phán, đối phương thấy Tiễn Cơ là người sáng khoái, cho nên đáng lý là phải thuê nửa năm một lần thì sau đó lại thỏa mãn ý nguyện của Tiễn Cơ, tính theo quý, sau này cứ ba tháng thuê một lần.

Tiền để dành đã mất đi một phần nhưng Tiễn Cơ không đau lòng, số tiền này chỉ cho việc cần tiêu, không có gan thì làm sao làm giàu?

Sắp đến giờ Ngọ, không đợi bán xong mì thì Tiễn Cơ đã khiêng đòn gánh về nhà, Chiêu Tài ở trong nhà không có ai chăm sóc, hắn phải nhanh chóng trở về nấu cơm cho mèo con bị bệnh của hắn ăn.

Chiêu Tài nằm trong chăn lặn qua lặn lại đến giờ Ngọ, có một chút khó chịu, muốn tìm thức ăn. Hắn bực chán lên người rồi đẩy ra cửa phòng, vừa vịn chạm vào Tiễn Cơ cũng bước vào.

Tiền Cơ liền bế cả người lẫn chần vào phòng, sau khi vào phòng thì liền dùng chân đóng lại cửa phòng rồi hung hăng nói, “Người đã như vậy mà còn đi ra ngoài cho bị trúng gió nữa sao?”

Chiêu Tài vịn vẹo ở trong chần, “Đói muốn chết, ta đi nhà bếp để tìm đồ ăn mà.”

Tiền Cơ vỗ lên hông của mèo con xuyên qua lớp chần, bộp bộp bộp, nhưng vì có lớp chần nên mèo con không đau, hần cau mày một cách cợt nhả với Tiền Cơ.

“Trong nhà bếp không có thức ăn, người sẽ làm gì?”

Chiêu Tài vẫn cười như trước, “Không làm gì cả.”

“Không làm gì cả mà người còn cười nữa sao?”

“Chẳng phải người đã trở lại rồi à.”

“Đây tớ hết ăn lại nằm, chờ người hết bệnh thì ta sẽ chậm rãi xử lý người.” Sợ Chiêu Tài tránh né, Tiền Cơ cốc một cái ở trên trán của Chiêu Tài thì mới chịu buông tay.

Chiêu Tài bọc chần, phát hiện lại là cháo trắng thì liền cau mày, mặt mũi đầy nếp nhăn như lão thái thái tám mươi tuổi.

“Như thế nào? Không thích ăn à?”

Chiêu Tài chẹp chẹp miệng nói, “Thật sự vô vị, mà hiện tại ta đã khỏe rồi, không cần phải bữa nào cũng cháo trắng như vậy đâu...”

Tiền Cơ nhìn chằm chằm Chiêu Tài, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, cũng có tinh thần hơn, vì vậy mới gặt đầu, để Chiêu Tài chờ trong nhà bếp, còn hần thì đi hái vài bó rau xanh rồi đem về băm nhỏ, sau đó đặt trên thớt.

Chiêu Tài ngoái cổ hỏi, “Tiền Cơ, người định nấu món gì vậy?”

“Cơm trộn rau.”

“Cơm trộn...rau? Cơm và rau?” Chiêu Tài bày ra vẻ mặt đau khổ, “Như vậy thì có cái gì mà ngon.”

Tiền Cơ nhếch môi cười, “Cơm trộn rau lạp xương.”

“Lạp xương!” Hai mắt của Chiêu Tài lập tức bừng sáng, bèn vây quanh bên người của Tiền Cơ, tìm kiếm lạp xương.

Tiền Cơ lấy ra khúc lạp xương ở trong gánh hàng mà lúc trước hần đã mua, thái ra từng miếng tròn nhỏ rồi bỏ vào nồi, cùng nấu chung với gạo trắng, đợi cho cơm chín thì lại đổ thêm một chút nước rồi khuấy đều, đến khi súp sôi thì đổ tất cả rau xanh đã băm nhỏ vào nồi, chỉ cần đợi nóng lên thì có thể múc ra ăn.
fynnz810

Khi đi ngang qua hàng bán đồ khô, Tiền Cơ dự đoán được Chiêu Tài không muốn ăn cháo trắng nữa, vì vậy đã sớm mua một khúc lạp xương để dành. Nếu Chiêu Tài chưa khỏi bệnh thì Tiền Cơ sẽ trối hần lại, không cho hần ăn bậy.

Trong nhà bếp rất nóng, Chiêu Tài nóng đến mức phải buông chần, tiếp nhận bát cơm rau trộn lạp xương, trước tiên gấp lạp xương ăn, vị giác vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, lạp xương nhanh chóng bị hần ăn sạch. Hần nhìn vào bát của Tiền Cơ, lại nhìn vào nồi, không dám lên tiếng, tiếp tục ăn phần cơm và rau trộn trong bát của mình.

Ăn đến một nửa thì liền phát hiện còn một miếng lạp xương lọt ở bên trong cơm, lập tức gấp lấy rồi đặt vào miệng như trân bảo, dùng đầu lưỡi tinh tế nhấm nháp, lúc thì đẩy lên hàm trên, lúc thì đặt dưới đầu lưỡi, một lúc lâu mới quynh luyến nuốt vào.

Đột nhiên cái bát bị Tiền Cơ đoạt lấy. Chiêu Tài vừa phản ứng thì cái bát đã được nhét trở lại trong tay — ở mặt trên có thêm một lớp lạp xương đây mỹ vị.

Chiêu Tài cảm động mà hít hít cái mũi, nuốt vào miếng lạp xương đã sớm không còn mùi vị, “Tiền Cơ, người đối đãi với ta thật tốt, ta sẽ làm đây tớ cho người cả đời.”

Tiền Cơ hừ hừ không nói chuyện, vừa nuốt cơm trộn rau vừa suy nghĩ, “Cái gì mà đầy tớ với không đầy tớ, ta chỉ muốn người làm nam thê cả đời cho ta!”

20. Chương 30

CHƯƠNG 30

Chiêu Tài không biết tâm tư của Tiền Cơ, trong lòng thầm lặp đi lặp lại rằng Tiền Cơ thật tốt, kỳ thật hẳn cũng biết Tiền Cơ không xem hắn như đầy tớ, chỉ là ngoại trừ đầy tớ thì hẳn cũng không biết còn có thể dùng cái gì để lưu lại. Rồi nhà trốn đi khi không có ai ép buộc hắn, đã đi khá lâu nhưng chẳng có ai đến tìm hắn. Trời đất bao la, Chiêu Tài đột nhiên cảm thấy ngoại trừ nơi này của Tiền Cơ thì chẳng còn chỗ nào để hắn dung thân.

Suy nghĩ như vậy thì trong lòng lại cảm thấy chua xót, Chiêu Tài ôm bát rồi nói, “Ta đi rửa bát đây.”

“Bệnh còn chưa khỏi, người đừng bày đặt nữa.” Tiền Cơ đoạt lấy cái bát rồi cầm lấy đôi đũa gỗ lên đầu của Chiêu Tài hai cái, giọng nói mang theo một chút nghiền ngẫm, “Hay là người muốn cố ý sinh bệnh để làm cho ta phải hầu hạ người hử, miêu đại tiên?”

Biết rõ người này miệng cứng lòng mềm, thương mình mà không nói, còn tự đóng vai kẻ ác. Nhưng Chiêu Tài cũng quả không được miệng của người ta, dốc hết sức mà rống to, “Miêu đại tiên chẳng cần người hầu hạ đâu!”

Tiền Cơ nghe vậy liền gật đầu, “Miêu đại tiên là đầy tớ của Tiền Cơ ta, đương nhiên không phải là ta hầu hạ người mà là người phải hầu hạ ta thì mới đúng.”

Một câu khiến Chiêu Tài nghiêng răng, ghen một lúc lâu mới mở miệng đáp lại, “Đêm nay ta muốn ăn cá!”

Hử, tự nhiên đề tài lại chuyển thành như vậy là sao?

Tiền Cơ không chịu ra yếu thế, “Cá khô phơi khắp nhà, muốn ăn thì tự mình làm.”

Tuy nói như vậy nhưng đến gần chạng vạng thì Tiền Cơ vẫn nhớ rõ Chiêu Tài rất chấp nhất đối với cá, cũng biết bệnh của Chiêu Tài đã khỏe hơn rất nhiều, lúc này nếu hầm hai con cá trắm để Chiêu Tài húp canh cá thì nói không chừng đến ngày mai là Chiêu Tài có thể khôi phục hoàn toàn.

Nhìn Chiêu Tài đang hăm he chuẩn bị gỡ xuống con cá khô treo trên dây, Tiền Cơ liền nhấc chân đá mông Chiêu Tài một chút, đá người nọ vào trong phòng.

Chiêu Tài xoa mông nói, “Là người bảo ta phải tự mình làm mà!”

“Với trình độ của người thì tốt nhất đừng nên lãng phí lương thực.” Tiền Cơ mặc y phục vào, sau đó tìm cần câu mà đã lâu hắn không dùng đến, “Ta ra ngoài bờ sông câu hai con cá đem về hầm canh cho người uống, người ngoan ngoãn ở nhà đợi ta, nếu không nghe lời thì ngay cả xương cá cũng không cho ăn!”

Có canh cá để uống thì chẳng còn gì tốt hơn, Chiêu Tài hôn hử ôm Tiền Cơ rồi cọ qua cọ lại, chẳng qua...

“Tiền Cơ, mùa đông sông suối đều đã đóng băng hết rồi mà, người câu cá bằng cách nào?”

“Phá vỡ băng là có thể câu được thôi.”

Chiêu Tài không biết bắt cá nên chỉ gật đầu, bảo Tiền Cơ đi sớm về sớm, có thể câu được bao nhiêu thì câu bấy nhiêu, hắn vỗ vỗ bụng nói, “Chỗ này đang đói đó.”

Tiền Cơ bắt đỉ lắc đầu, khiêng cần câu đi ra hướng bờ sông, cảm khái khi nghĩ đến việc phá băng, giá mà có pháp lực thì đỡ biết mấy.

Mất cả nửa canh giờ mới phá vỡ được lớp băng vừa dày vừa cứng, cũng may hôm nay gặp phải hai con cá ngóc, vì vậy nhanh chóng câu được.

Trên đường về nhà thì gặp phải một đám người, trong đó có một tên đi đến trước mặt hắn, đối chiếu với tờ giấy trong tay.

Tiền Cơ nhào người nhìn sang, trên tờ giấy chính là bức họa vẽ chân dung của hắn.

Tên cầm đầu hỏi, “Người là Tiền Cơ phải không?”

Tiền Cơ hồi đáp theo bản năng, “Đúng vậy.”

“Thật tốt quá, các huynh đệ, lên!”

Không đợi Tiền Cơ phản ứng thì bốn tên đại hán đã xông lên, chia nhau khiêng tay chân của Tiền Cơ rồi hướng về phía trên núi mà đi.

Không có pháp lực thì Tiền Cơ chỉ là người bình thường, làm sao có thể địch nổi bốn người vạm vỡ như vậy, hết thấy đến quá mức đột ngột, hắn thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra, liền ngẩng đầu hỏi tên cầm đầu, “Các người muốn làm gì?”

“Trại chủ mời người.” Dứt lời, tên đại hán tiếp nhận thứ mà Tiền Cơ đang quơ lên, “Các huynh đệ, nhanh lên một chút, đừng để trại chủ sốt ruột chờ đợi.”

Tiền Cơ thầm phỉ nhổ một tiếng ở trong bụng, hay cho người Khai Dương, người làm thủ lĩnh thổ phỉ của người, ta làm tiểu thương của ta, hai ta nước giếng không phạm nước sông, người bắt ta để làm gì?

Nhìn thấy Khai Dương thì chuyện đầu tiên mà Tiền Cơ làm là phỉ nhổ một tiếng ra khỏi miệng.

Khai Dương nhanh nhẹn tránh khỏi, sau đó bảo các huynh đệ đặt Tiền Cơ xuống, thò đầu sang một cách cợt nhả, “Giận à?”

Tiền Cơ quay đầu đi, “Không đáng để ta giận.”

“Hãy, ta cũng không có cách nào khác.” Khai Dương phát hiện xung quanh có người nghe lén bèn kéo Tiền Cơ đến một góc yên lặng rồi nói, “Chuyện này ta đã hỏi qua Thiên Quyền, hắn cũng bảo là không biết, bảo ta đến hỏi người.”

“Chuyện gì? Văn Khúc tinh quân như hắn mà còn có chuyện gì lại không biết?”

Khai Dương có tính tình ngay thẳng, không phải người quanh co lòng vòng, có chuyện liền nói thẳng, “Thiên Quyền nói là người cùng một con mèo yêu giao hợp với nhau.”

Tiền Cơ lộ ra vẻ mặt kỳ lạ mà nhìn Khai Dương, “Cái gì mà giao hợp với nhau?”

“Thì chính là Nguyệt lão đã nói ấy.” Khai Dương đầu đầu, “Ta đang cùng một con tiểu hắc hùng giao hợp nè.” (tiểu hắc hùng = gấu đen nhỏ)

Tiền Cơ gật đầu ra vẻ đã hiểu, Khai Dương lại nói, “Người và ta đều là thần tiên trên trời, hắn chỉ là một con yêu tinh, người cũng biết yêu tinh muốn tu luyện thành tiên thì cần trải qua vô số thiên kiếp, thời gian dài không kể xiết, còn chưa hắn đã thành công, vậy phải làm sao mới tốt đây?”

“Làm sao ta biết được.”

“Người chưa từng nghĩ đến vấn đề này hay sao?” Khai Dương nói, “Một ngày nào đó người phải trở về thiên đình thì con mèo yêu của người phải làm sao bây giờ?”

Tiền Cơ vừa cười vừa nói, “Chiêu Tài nhà của ta là miêu tiên, không phải là yêu tinh.”

Lúc này thì Khai Dương hoàn toàn sững sốt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong khi ở dưới núi Chiêu Tài chờ đến mức lo lắng, mặt trời sắp lặn, Tiền Cơ ra khỏi nhà đã khá lâu mà chưa thấy trở về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Chiêu Tài lo lắng khoắc chần chờ trong phòng đi ra, dọc theo con đường nhỏ ra đến ngoài cửa.

Vừa đẩy cửa thì nhìn thấy Phó Quyền đi qua trước cửa, Chiêu Tài liền hỏi, “Có nhìn thấy Tiền Cơ hay không?”

Phó Quyền nói thẳng, “Có thấy.”

“Thấy ở đâu?”

“Trên đường trở về.” Chiêu Tài thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Phó Quyền nói tiếp, “Bị một đám thổ phỉ khiêng lên núi.”

Cái gì?

Nỗi sợ hãi lập tức bao trùm toàn thân, thổ phỉ chuyên làm chuyện cướp bóc giết người đốt xác, Tiễn Cơ bị bọn họ bắt đi thì còn đường sống hay sao?

“Người nhìn thấy thì tại sao không đi cứu hử?” Phó Quyền chưa kịp giải thích thì đã thấy Chiêu Tài cởi bỏ cái chăn rồi giậm chân nói, “Thư sinh như ngươi chắc cũng không có bản lĩnh cứu người.” Lao nhanh ra ngoài, hần biến thành con mèo nhỏ rồi chạy như điên lên núi.

Phó Quyền biết Chiêu Tài hiểu lầm, định đuổi theo giải thích, bởi vì ôm chăn nên hần không để ý dưới chân, vấp phải một hòn đá lớn ở ven đường rồi té ngã. Đau đến mức hần hít thở không nổi, nằm im bất động một lúc lâu.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên, “Vị tiểu ca ngủ ở ven đường này, xin hỏi huynh có gặp qua ca ca của ta hay không?”

Phó Quyền mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là một đôi mắt hình hoa đào, đuôi lông mày nhếch lên mang theo ý cười. fynnz810

Phó Quyền ngẩn người ngẩng nhìn như một kẻ ngốc, nhìn không chớp mắt mà nói, “Ca ca của ngươi là ai?”

Người nọ mỉm cười, như thể có một làn gió xuân thổi qua, “Ca ca của ta tên là Chiêu Tài, ta là đệ đệ của hần, tên là Tiễn Bảo.”

Theo lời của Nguyệt lão đã nói thì Phó Quyền tin tưởng người này chính là hồng loan tinh động của hần, của Văn Khúc tinh quân này.

Sau khi nghe tin Tiễn Cơ bị bắt thì phản ứng đầu tiên của Chiêu Tài chính là muốn cứu Tiễn Cơ.

Vì sao phải đi cứu Tiễn Cơ? Vì sao lại lo lắng cho Tiễn Cơ như vậy?

Chiêu Tài vừa chạy vừa đặt một tay lên ngực mà tự hỏi, cơ hồ là cùng lúc hần đã có đáp án.

Hần còn chưa nói với cái tên xấu xa Tiễn Cơ kia là ta thích ngươi, không thể để cho người nọ chết được!

Như vậy tại sao mình lại thích người nọ?

Người nọ đối xử tốt với ta, sẽ bắt cá rồi nấu đủ món cho ta ăn.

Nghĩ như vậy, Chiêu Tài mới biết nguyên nhân chân chính mà hần thích Tiễn Cơ chỉ có một – người nọ thật lòng đối xử tốt với hần.

Mấy ngày bị bệnh đã giúp hần hiểu rõ, tuy rằng đầu óc mê mang vì nóng sốt nhưng trong lòng lại rất rõ ràng. Mà chỉ cần một lý do như vậy cũng đủ để làm cho hần thích Tiễn Cơ.

Pháp lực của Chiêu Tài tuy không mạnh nhưng khứu giác lại rất tốt, hần nhắm mắt cảm nhận, đến khi trợn mắt liền tìm được hương vị của Tiễn Cơ lưu lại trong không khí, vì vậy nhanh chóng tìm được sơn trại ở trên sườn núi.

Trước cửa sơn trại có hai tên đại hán, Chiêu Tài bắt chập tất cả mà hét lớn một tiếng, “Trả Tiễn Cơ lại cho ta.” Sau đó liền xòe móng vuốt cào mặt đối phương.

Hai tên đại hán trông cửa kinh ngạc nhảy dựng lên khi nghe thấy một tiếng rống lớn, tiếp theo là một con mèo tam thể bắt chọt tấn công về phía mình.

Móng vuốt của mèo tam thể rất bén nhọn, nếu cào một phát thì sẽ lưu lại năm vết máu ở trên mặt của bọn họ.

Tên đại hán bị tập kích liền lắc mình tránh né, tên còn lại phát tay đánh vào bụng của con mèo nhỏ.

Chiêu Tài lộn vài vòng trong không trung, mắt thấy sẽ ngã mạnh xuống đất, hần nhắm tịt mắt lại, chờ đợi đòn trí mạng đau đớn, nhưng không ngờ lại rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc của người nào đó.

“Chiêu Tài?”

Chiêu Tài chớp mắt vài cái, “Tiễn Cơ?”

“Không phải ta đã bảo là người ở nhà chờ ta, đừng chạy lung tung ra ngoài hay sao?”

“Ta sợ người bị thổ phỉ giết chết.”

“Ai nói?”

“Phó Quyền.” Phó Quyền ở dưới núi hắt xì một cái, Tiễn Bảo rút ra chiếc khăn tay trong y mẹ để hắt lau mũi.

Tiến Cơ xoa xoa cái mũi vàng của Chiêu Tài rồi phất tay cáo biệt với Khai Dương.

Chiêu Tài hỏi một cách khó hiểu, “Thổ phỉ bắt người làm gì vậy?”

Tiến Cơ tùy tiện tìm đại một lý do, “Bọn họ bắt nhằm người.”

Tiến Cơ đã trở lại cho nên Chiêu Tài cũng không hỏi nhiều mà chỉ “À” một tiếng, sau đó ngửi được mùi cá, hắt nhảy xuống khỏi người của Tiễn Cơ, liếm nước miếng đang chảy ra khỏi miệng, “Để ta đếm xem người câu được bao nhiêu con cá.”

“Hai con.” Tiễn Cơ thu tay lại, Chiêu Tài chụp vào không khí.

Chiêu Tài không vui, hắt trề môi, chỉ có hai con...thật là ít.

Tiến Cơ đi trước Chiêu Tài, hắt bỗng nhiên dừng chân rồi xoay người hỏi Chiêu Tài, “Người lo lắng cho ta à?”

Chiêu Tài biết Tiễn Cơ hỏi về nguyên nhân hắt lên núi tìm người này, vì thế liền gật đầu.

Tiến Cơ lại hỏi, “Vì sao lại lo lắng cho ta?”

Mới vừa rồi ở trước cửa sơn trại nghe được tiếng kêu tê tâm liệt phế, tuyệt vọng đến cực điểm, “Trả Tiễn Cơ lại cho ta” cùng với vẻ mặt quyết liệt của Chiêu Tài đã khắc sâu vào lòng của Tiễn Cơ. Điều này làm cho Tiễn Cơ lần đầu khẳng định Chiêu Tài thích mình. Kết quả là hắt trực tiếp hỏi thẳng Chiêu Tài, hắt muốn nghe một đáp án mỹ mãn từ chính miệng của Chiêu Tài.

Chiêu Tài đang suy nghĩ đến cá cho nên tinh thần không tập trung, vì vậy liền há mồm nói, “Bởi vì ta thích người.” Vừa dứt lời thì liền cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng bổ sung thêm, “Làm cá...”

Tiến Cơ cười đến tít cả mắt, hắt bế Chiêu Tài lên rồi vỗ vào mông của con mèo nhỏ này vài cái, “Về nhà rồi lên giường thì ta sẽ làm cho người phải nói thật!”

Chiêu Tài há hốc mồm, không biết nên nói cái gì, hào quang lạng lẽ trải rộng toàn thân, khiến cho hắt dần dần trở nên ứng đảo. Trong kiếp sống ngây ngô của hắt, hiếm khi có dịp thông minh như vậy, hắt chỉ biết hai chuyện: Một là hắt thích Tiễn Cơ, hai là Tiễn Cơ cũng thích hắt, mà còn thích nhiều hơn hắt thích người này nữa chứ, thậm chí là đã từ rất lâu trước kia.

Phát hiện này khiến cho Chiêu Tài còn vui sướng hơn so với việc ăn sạch cá khắp thiên hạ, ngay cả cười trộm cũng nhịn không được, bèn dựa vào bờ vai của Tiễn Cơ mà cất lên tiếng cười khanh khách.

Thông minh như Tiễn Cơ thì chỉ cần nghe thấy tiếng cười kia là đã biết tâm tư của mèo con nhà hắt, có một chút tức tối, tức Chiêu Tài thông minh làm cho người ta cảm thấy đáng ghét, bèn hung hăng nhéo mông của Chiêu Tài vài cái, cho đến khi nghe Chiêu Tài cầu xin tha thứ thì mới chịu buông tha. Cuối cùng không quên lạnh giọng đe dọa mấy câu, “Đợi đến khi về nhà thì ta sẽ cho người tiếp tục cầu xin tha thứ!”

21. Chương 31

CHƯƠNG 31

Tiến Cơ khiêng Chiêu Tài rồi nhanh chóng chạy về nhà, cửa nhà rộng mở, cái chăn bị Chiêu Tài vứt lại đã được treo lên hàng rào.

Tuyết trắng từ trên cây rơi xuống chần rồi tan chảy, trên chần loang lổ những vũng nước tròn, Tiễn Cơ kéo xuống cái chần rồi khoác lên một bên vai, sau khi chạy vào nhà thì vứt cái chần ẩm ướt xuống đất còn mèo con thì được đặt lên giường.

Chiêu Tài nằm trên giường vươn tay muốn vói cái chần, Tiễn Cơ vung chân hất cái chần sang một bên.

Chiêu tài nói: “Chần!”

Tiến Cơ lại bổ sung thêm một câu, “Uớt rồi.”

Chiêu Tài hình cái mũi nói, “Xú tiểu tử Phó Quyền, ngay cả chần mà cũng ôm không được.”

Tiến Cơ leo lên giường, cười một cách gian xảo, “Chờ ta xử trí ngươi xong thì sẽ đến phiên hần.”

Chiêu Tài muốn rứt lui xuống giường, “Đâu phải ta vứt chần lên hàng rào đâu.”

Tiến Cơ từng bước tiến lên phía trước, ép Chiêu Tài vào góc giường, khiến đối phương không còn đường thoái lui rồi mới nói, “Ta xử trí ngươi không phải vì chuyện này.”

Chiêu Tài giả ngu hỏi hần, “Vậy là vì cái gì?”

Tiến Cơ vừa cởi y phục vừa nói, “Tự nghĩ đi.”

Đôi mắt liền xoay chuyển một vòng, Chiêu Tài nhếch miệng cười, “Nghĩ không ra.”

Tiến Cơ kéo Chiêu Tài lại, đặt đối phương nằm lên đùi của mình rồi bắt đầu thoát y phục của Chiêu Tài ra, “Nghĩ không ra thì đoán đi.”

Chiêu Tài cười khanh khách, để mặc Tiễn Cơ thoát ra bộ đồ bằng vải thô của mình, tiếng cười vẫn liên tục kéo dài cho đến khi hần trở thành mèo con trần trụi, lúc này mới nghiêm túc nói, “Ta đoán là ngươi thích ta.”

Tiến Cơ cúi đầu nhìn Chiêu Tài, Chiêu Tài nằm trên đùi của Tiễn Cơ cũng đang ngược nhìn hần, toàn thân xích lôa, làn da trắng như tuyết, chỉ có một sợi dây màu đỏ trên cổ, rất là quyến rũ.

Tiến Cơ không cười, Chiêu Tài cũng không cười. Qua một lúc, Tiễn Cơ liền phát hiện người dưới thân vô cùng căng thẳng, đầu tiên là mặt mày vặn vẹo, trong mắt xuất hiện ý cười, cuối cùng xì ra một tiếng cười rồi ôm lấy cổ của mình mà nói, “Tiễn Cơ, ngươi nói xem, ta đoán có đúng hay không?”

Tiến Cơ không đáp mà hỏi ngược lại, “Nói cho ngươi thì ta có ích lợi gì?”

Chiêu Tài cào cào bụng của Tiễn Cơ rồi nói, “Có cá ăn.”

“Cá là cho ngươi ăn, ta chỉ muốn ăn thịt mèo.” Nói xong liền há mồm cắn lên đôi môi mềm mại ẩm ướt của Chiêu Tài.

Chiêu Tài đau đến mức kêu hừ hừ, lỗ tai trên đầu và cái đuôi ở sau mông cũng đều lòi ra vì bị Tiễn Cơ cắn quá đau. Hần đưa hai tay đẩy Tiễn Cơ ra, “Ngươi còn chưa trả lời ta mà.”

Lỗ tai màu da cam rung rinh trong không khí, Tiễn Cơ nhìn thấy mà ngứa ngáy khó chịu, bèn cúi đầu ngậm lấy lỗ tai mèo rồi liếm hai ba vòng, sau đó ôn nhu nói, “Đoán đúng rồi, ta thích con mèo con hết ăn lại nằm này.”

Lỗ tai của Chiêu Tài cực kỳ mẫn cảm, bị Tiễn Cơ liếm một cái liền khiến toàn thân mềm nhũn, hơn nữa người nọ còn kê sát vào bên tai của mình mà nói thích mình, mèo con hưng phấn kêu meo meo vài tiếng, cái đầu thiếu niên và lỗ tai mèo không ngừng vặn vẹo, vừa lăn lộn trong lòng của Tiễn Cơ vừa nói, “Ta cũng thích ngươi.”

“Không thích ta làm cá à?”

Chiêu Tài khẩn trương mở to đôi mắt tròn xoe, khởi động thân thể tiến đến trước mặt Tiễn Cơ mà nói, “Thích! Thích hết!”

Tiến Cơ cười ha ha, nhẹ nhàng vuốt ve trên thắt lưng của Chiêu Tài thì liền thấy mèo con xụi lơ như bị người ta rút xương.

Tiền Cơ hôn miệng của Chiêu Tài một chút, lại dùng tay xoa nắn ngực của Chiêu Tài, mào con vừa rồi còn trũng lõm mắt liền lập tức thoải mái híp mắt lại, phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

Một bên ngực bị Tiền Cơ nắn đến mức sưng đỏ, Chiêu Tài bắt lấy tay của Tiền Cơ rồi đặt sang bên còn lại để nắn tiếp. Tiền Cơ bật cười vì sự chủ động của Chiêu Tài, Chiêu Tài há mồm, đụng chỗ nào cắn chỗ đó. Sau khi cắn đã đời thì chuyển sang liếm, đầu lưỡi hồng hào mềm mại chậm rãi trượt trên người của Tiền Cơ, thân thể còn không quên cọ xát vào người của Tiền Cơ, cọ cọ vài cái liền trở nên cứng rắn.

Tiền Cơ lập tức nghĩ đến buổi tối đêm đó khi Chiêu Tài động dục, thầm nghĩ mào con quả nhiên háo sắc, chỉ biết làm theo cảm giác, không hề thẹn thù, như vậy thì hẳn cũng sẽ không khách khí, rời đi một bàn tay ở trước ngực của Chiêu Tài, hẳn trượt ngón tay xuống làn da mịn màng của đối phương rồi bắt lấy cây gậy bé nhỏ đang trở nên cứng rắn.

Chiêu Tài thoải mái chủ động hướng lên trên, cái mông bé nhỏ cứ lắc tới lắc lui, cái đuôi mềm mại quét qua quét lại trên đùi của Tiền Cơ, quả thật là thêm củi vào lửa mà.

Tiền Cơ nắm lấy cái đuôi của Chiêu Tài để làm cho hắn đừng lộn xộn nữa, bàn tay kỳ diệu đang vuốt ve dục vọng của mình bỗng nhiên biến mất, Chiêu Tài liền ngẩng đầu, cái đuôi gấp khúc, quần lấy tay của Tiền Cơ rồi đưa lên cây gậy bé nhỏ của mình.

Cái đuôi mềm mại không thô nhưng rất mạnh mẽ, lôi kéo dẫn dắt chứng tỏ chủ nhân đang rất nóng vội. Tiền Cơ hoàn toàn không thể nhận được nữa, hắn lấy cái gối đặt dưới thắt lưng của Chiêu Tài, nâng lên hang động ở sau mông của mào con.

Hạ thân của Tiền Cơ vừa thô vừa dài, không có chất làm trơn thì căn bản không thể đưa vào, trước mắt không có thứ gì để bôi trơn, Tiền Cơ đang cao hứng nên không muốn đi vào nhà bếp để tìm, tiến vào không được thì ở trước cửa đẩy vào vài cái để dập tắt lửa cũng tốt.

Hai chân bị Tiền Cơ nâng cao, cây gậy bé nhỏ không có ai an ủi, Chiêu Tài rì rầm vài tiếng, tự mình hạ hỏa cho mình. Hạ thân bị hắn tự cầm lấy, muốn vuốt ve như thế nào thì vuốt ve như thế nấy cho thỏa thích, mặt sau bị Tiền Cơ đùa nghịch, hết cọ lại đẩy, trước sau đều bị kích thích khiến Chiêu Tài chịu không nổi, nằm trên giường vừa rên rỉ vừa mơ màng, chỉ sau vài cái thì liền run rẩy lỗ tai rồi bắn ra ngoài.

Tiền Cơ liếm lỗ tai của Chiêu Tài một chút, cây gậy bé nhỏ đang run rẩy lại bắn ra một chút.

Đã có vật bôi trơn!

Tiền Cơ cảm thấy Chiêu Tài là một bảo vật, tuy rằng không chiêu được tài nhưng ít nhất cũng có thể đưa đến thứ tốt hơn.

Vừa mới bắn tinh cho nên Chiêu Tài thư giãn tứ chi, há mồm thở dốc. Tiền Cơ quét lấy dịch thể ở trên bụng của Chiêu Tài rồi sau đó bôi trơn cho cục huyết ở phía sau, lúc này có đẩy vào một chút cho nên hiện tại cục huyết hơi hé miệng, nhờ có dịch thể nên Tiền Cơ nhanh chóng cắm vào một ngón tay.

Phía sau bất thành linh trường đau khiến Chiêu Tài không thoải mái mà phe phẩy cái đuôi vài cái, Tiền Cơ bắt lấy cái đuôi đang gãi ngứa ở cục huyết của Chiêu Tài.

Chiêu Tài tò mò nhìn xuống, nhưng vừa nhìn thấy thì liền cảm thấy quá sức, bèn vội vàng nhắm mắt lại rồi giả chết.

Tiền Cơ thấy hắn nằm im ru, kêu tên của hắn mà hắn cũng không trả lời, một ngón tay biến thành hai ngón, Chiêu Tài giả chết cắn môi hừ hừ vài tiếng, khi Tiền Cơ hướng lên trên thì lại đút thêm một ngón tay vào trong, lúc này chỉ nghe thấy tiếng kêu “Meo meo...meo meo...” đứt quãng phát ra từ miệng của Chiêu Tài, nếu thoải mái thì sẽ không nói tiếng người. fynnz810

“Chiêu Tài ngoan~” Tiền Cơ dùng đầu lưỡi đẩy ra hàm răng trắng đều của Chiêu Tài, sau đó rút ra mấy ngón tay rồi nâng mông của Chiêu Tài lên, dục vọng bắt đầu giảm dần rồi tiến vào.

Chiêu Tài đau đến mức cái đuôi cũng dựng thẳng đứng, còn chưa kịp mừng ngoan cái đầu của người thì đã bị đầu lưỡi của Tiền Cơ càn quét khoang miệng, quần lấy đầu lưỡi của hắn mà dây dưa.

Cúc huyệt của Chiêu Tài nhanh chóng trở nên ẩm ướt khiến cho Tiễn Cơ không kịp đợi Chiêu Tài thích ứng thì đã muốn hoạt động. Cọ sát hai ba lần, cái đuôi dựng thẳng chậm rãi mềm nhũn, thân thể căng thẳng cũng dần dần thả lỏng, Tiễn Cơ nằm trên người của Chiêu Tài, ở giữa là cây gậy bé nhỏ của Chiêu Tài, theo động tác đưa đẩy của Tiễn Cơ mà nó cũng được cọ sát. Tiễn Cơ hôn nhẹ lên lỗ tai của Chiêu Tài, lại xoa bóp, cứ thế mà nhanh chóng làm cho Chiêu Tài tiếp tục bất tỉnh.

Chiêu Tài bị Tiễn Cơ làm đến mức đầu óc choáng váng, trong lúc mơ màng thì cảm thấy phía sau bị nhiệt dịch lấp đầy, chờ đến khi hần khôi phục tỉnh táo thì mặt trời đã lên cao, đầu giường có một nồi canh cá trắm đang bốc khói nghi ngút.

Chiêu Tài chìa tay ra, vừa mới mò lên bàn thì đã thấy cánh cửa mở toang, Tiễn Cơ chống nạnh đứng ở nơi đó, quanh thân tản mát ra một loại thịnh nộ rất khủng bố, dường như muốn lột sạch thịt trên người của Chiêu Tài thì mới hả dạ.

Chiêu Tài run rẩy không dám vói vào nồi canh cá, hần lui vào trong chăn mà nói, “Tiễn Cơ, ngươi làm sao vậy?”

Tiến Cơ hừ lạnh, trong phòng nhất thời còn lạnh hơn cả nước sông kết băng, “Chiêu Tài, ngươi thật sự là có tiền đồ mà.”

Chiêu Tài mờ mịt không hiểu gì, chỉ thấy một con mèo tam thể từ phía sau Tiễn Cơ nhảy lên giường. Con mèo nhỏ nhảy vào lòng của Chiêu Tài rồi thè lưỡi ra, vừa liếm mặt của Chiêu Tài vừa nói, “Tam ca.”

22. Chương 32

CHƯƠNG 32

Chiêu Tài ở trong nhà đứng hàng thứ ba, trên hần có một ca ca và tỷ tỷ, ở dưới thì chỉ có một đệ đệ. Người ở trước mặt gọi hần là ca ca chính là người nhỏ tuổi nhất ở trong nhà – Tiễn Bảo.

Chiêu Tài hơi nghiêng mặt để Tiễn Bảo thuận tiện liếm mặt, mèo con thường thích liếm láp nhau, ở nhà bọn họ thường xuyên làm như vậy, đã lâu không có ai liếm hần làm cho hần thật sự nhớ nhung.

Tiến Bảo liếm đến mức cả hai gò má của Chiêu Tài đều đỏ ửng thì mới dừng lại, “Cuối cùng thì đệ cũng tìm được tam ca.”

Chiêu Tài xoa xoa cái bụng của Tiễn Bảo rồi hỏi, “Tìm ta để làm gì?”

Tiến Bảo thoải mái nheo mắt lại, “A cha bảo đệ đi tìm tam ca về nhà mừng lễ tất niên.”

Chiêu Tài ngẩng đầu nhìn Tiễn Cơ, phát hiện Tiễn Cơ dựa vào cánh cửa, nhìn mình với ánh mắt ngùn ngụt lửa giận. Khi hần sinh bệnh thì Tiễn Cơ đã từng hỏi hần muốn ăn cái gì vào lễ tất niên, hiện tại có người tìm hần về nhà, chắc là Tiễn Cơ giận vì chuyện này. Trong lòng của Chiêu Tài rất rõ ràng, hần kiên quyết không theo Tiễn Bảo về nhà, để lại Tiễn Cơ một mình ở đây.

Chiêu Tài nhìn Tiễn Cơ rồi trả lời với Tiễn Bảo, “Ta không thể trở về.”

Tiến Bảo nghĩ rằng Chiêu Tài vẫn còn lo lắng vì vậy liền nói, “Tam ca, phụ thân hết giận rồi, ca cứ an tâm theo đệ về nhà.”

Về mặt tức giận của Tiễn Cơ giảm bớt một chút, nhưng vẫn đang tức giận. Chiêu Tài khẳng định suy đoán của mình là đúng, hần lắc đầu kiên trì không trở về nhà mừng lễ tất niên, cho dù hần nhớ nhà nhưng cũng không đành lòng bỏ lại Tiễn Cơ, người trong nhà đông như vậy thì thiếu hần cũng không sao, nhưng Tiễn Cơ chỉ có một mình hần, hần không thể bỏ đi.

Tiến Bảo định mở miệng khuyên bảo thì lại bị Tiễn Cơ xen vào, “Ngươi rời nhà đã lâu rồi, cũng đến lúc nên quay về.”

Chiêu Tài kinh ngạc nói, “Ngươi đi cùng ta thì ta mới trở về.”

Lửa giận hừng hực nửa ngày trời rốt cục vì những lời này của Chiêu Tài mà bị dập tắt. Nguyên nhân mà Tiễn Cơ giận Chiêu Tài thực chất không phải vì chuyện này. Sáng nay vừa thức dậy, hần thấy mèo con mệt

mỗi ngủ mê mang cho nên hắn không gọi Chiêu Tài dậy mà chỉ chạy đến nhà bếp để làm món canh cá cho thật ngon, phát hiện Chiêu Tài vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hắn bèn nhặt cái chăn ở dưới đất lên, định tìm Phó Quyền tính sổ.

Không ngờ Phó Quyền lại dẫn khách đến đây, mà người nọ lại là đệ đệ Tiến Bảo của Chiêu Tài. Tiến Bảo sau khi nghe nói tam ca của hắn ở cùng Tiễn Cơ thì câu đầu tiên mà hắn lên tiếng chính là giải thích.

Lời giải thích bất ngờ làm cho Tiễn Cơ sững sốt, chỉ nghe Tiến Bảo nói, “Thật xin lỗi, hôm qua tam ca của ta ôm người động dục.”

Tiến Cơ đỏ mặt, thầm nghĩ: Không phải là tam ca của người động dục, mà là ta ôm tam ca của người động dục.

Tiến Bảo thở dài một hơi, bộ dáng như thể rên rỉ không thành, “Tam ca thật là, ở nhà ngủ mê đến mức hồ đồ mà ôm a cha động dục, bị phụ thân hung hăng giáo huấn một chút thì lại bỏ nhà trốn đi, ta nghĩ rằng tam ca sẽ sửa lại tật xấu này, không ngờ...” Lại tiếp tục thở dài, có vẻ vô cùng đau đớn.

Chết tiệt Chiêu Tài, đây mới là lý do vì sao có đánh chết hắn thì hắn cũng không chịu nói nguyên nhân đã bỏ nhà rời đi.

Lúc đó Tiễn Cơ hận không thể lột da con mèo kia ra! Lửa cháy hừng hực, thiêu đốt cả đôi mắt của hắn, bắt chập cái chăn, hắn xoay người vào phòng tìm Chiêu Tài tính sổ.

Đẩy cửa nhìn thấy Chiêu Tài còn buồn ngủ, ngơ ngác nhìn mình, Tiễn Cơ không thể không thừa nhận ngọn nguồn của cơn thịnh nộ chính là vì hắn ghen tuông. Nhưng Chiêu Tài lại cố tình không biết, còn làm cho mình phải thương tiếc, giọng nói mềm mại mang theo một chút làm nũng muốn hắn cùng nhau về nhà mừng lễ tất niên.

Thân thể cương cứng trở nên thả lỏng, nổi giận với con mèo ngốc này để làm gì?

Tiến Cơ đưa Tiến Bảo cho Phó Quyền chăm sóc, sau đó liền quay về nhà, không nói tiếng nào mà lập tức xốc chăn lên rồi đặt Chiêu Tài nằm xuống giường, bỏ qua cái đuôi, nhắm thẳng vào cái mông tròn trịa mềm mại, bộp bộp bộp, cho vài cái tát vào mông.

Đau đến mức Chiêu Tài kêu meo meo meo, “Tiễn Cơ, vì sao ngươi lại đánh ta!”

Tiến Cơ cả giận nói, “Lần sau còn dám cọ người khác thì ta sẽ thiến ngươi ngay lập tức!”

Xong rồi, nhất định là Tiến Bảo đã kể cho Tiễn Cơ nghe.

Chiêu Tài sợ đến mức cụp đuôi, không ngờ cái đuôi đụng phải cục huyết, đau đến mức hắn run lên bần bật.

Tiến Cơ đẩy ra cái đuôi của Chiêu Tài, dùng hai bàn tay đẩy ra bờ mông tròn trịa, trên mông vẫn còn dấu ấn năm ngón tay màu hồng hồng, trong khi cục huyết thì sưng đỏ, xung quanh còn có vài vết màu trắng đã kết khối, không cần phải nói thì Tiễn Cơ cũng biết rõ đó là cái gì.

Chiêu Tài choàng hai tay ôm thắt lưng của Tiễn Cơ mà nói, “Chỉ duy nhất một lần thôi, lần sau ta không dám nữa đâu.”

Tiến Cơ cốc đầu hắn rồi mắng, “Ngươi bị ngốc hay sao? Ngay cả a cha của mình mà cũng cọ cho được.”

“Ngủ mê mà, làm sao ta biết được...”

Tiến Cơ nhấc tay dọa hắn, “Còn dám viện cớ nữa hả?”

Chiêu Tài rụt lỗ tai lại, không ngừng dùng mặt cọ vào người của Tiễn Cơ rồi nói, “Tiễn Cơ, mông đau...”

Tiến Cơ hừ hừ, Chiêu Tài cọ cọ.

Cuối cùng Tiễn Cơ chống đỡ không được cái cầu kia của Chiêu Tài, “Tiễn Cơ, rất đau...” Hắn đành nấu nước sôi rồi đổ vào thùng gỗ để Chiêu Tài tắm rửa.

Hiện tại Chiêu Tài không sợ nước, hắn ngồi vào trong thùng lắc đến lắc lui làm cho Tiễn Cơ cũng bị ướt sũng, cuối cùng hắn dùng ngón tay ngoắc ngoắc, kéo Tiễn Cơ cùng chui vào thùng mà tắm chung, vì vậy chuyện này mới trôi qua một cách êm xuôi.

23. Chương 33

CHƯƠNG 33

Tiến Cơ đồng ý cùng Chiêu Tài về nhà mừng lễ tất niên, ngày hôm sau bọn họ liền lên đường, khi đó Tiến Bảo mới biết được quan hệ của Tiến Cơ và tam ca nhà mình.

Phó Quyền ở trước cửa nhà nói lời từ biệt với ba người bọn họ, mấy ngày nay Tiến Bảo ở nhà của Phó Quyền, thư sinh ngủ đất để giành giường cho Tiến Bảo ngủ, tuy rằng Tiến Bảo cũng giúp làm một ít việc nhà nhưng trong lòng dù sao vẫn băn khoăn, liền tiến lên lẩm miệng hỏi một câu, “Người mừng lễ tất niên như thế nào?”

Phó Quyền cười một cách thâm trầm, “Thì lủi thủi một mình thôi.”

Tiến Bảo cảm thấy đáng thương cho Phó Quyền, vì vậy liền chủ động yêu cầu, “Không bằng người đi theo chúng ta đi?”

Phó Quyền lập tức chấp tay nói cảm tạ, “Đa tạ Tiến Bảo huynh.” Sau đó quay về phòng thu thập vài bộ đồ rồi cùng bọn họ lên núi.

Đỉnh núi mà gia đình của Chiêu Tài ở không phải nơi mà bọn thổ phỉ của Khai Dương lập trại, cách thôn nhỏ hơi xa, Tiến Bảo chán ghét đi bộ như thường nhân, hấn dùng pháp lực để đằng vân, đưa cả bọn đến nhà mà mắt chưa đến một canh giờ.

Tiểu miêu tinh trông cửa nhìn thấy Chiêu Tài và Tiến Bảo thì liền phái một tiểu miêu tinh khác vào phủ trước để thông báo tam thiếu gia và tứ thiếu gia đã trở về.

Miêu Ly đang ngồi uống trà trong nội đường, Miêu Thanh ngồi ở bên cạnh.

Tiến Bảo chạy vào trước, cầm lấy tách trà mà Miêu Thanh chưa uống xong, sau đó ngửa đầu uống cạn, dùng y mẹ qua loa chùi miệng, “Phụ thân, a cha, con đã đem tam ca trở về.”

Miêu Ly gạt đầu, sau đó nhấp một ngụm trà rồi nói, “Chiêu Tài, con lại đây.”

Chiêu Tài hoảng sợ, trốn ở sau lưng của Tiến Cơ, sợ phụ thân đánh hấn.

Miêu Ly đợi mãi mà không thấy người, đến khi ngẩng đầu thì thấy đứa con thứ ba của mình đang trốn sau lưng một người xa lạ, hai tay bám chặt góc y mẹ của người nọ, cử chỉ có vẻ rất thân mật. Lập tức liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, hấn bèn nhảy mắt với Miêu Thanh, bảo Miêu Thanh cẩn thận quan sát.

Hai lão miêu tiên mất đi mây lại, ra ám hiệu, cuối cùng Miêu Thanh đứng dậy nói, “Chiêu Tài, lại đây để cho a cha nhìn xem có gãy đi hay không.”

Chiêu Tài giương mắt nhìn Tiến Cơ, a cha không đánh hấn, hấn rất nhớ a cha.

Tiến Cơ gạt đầu bảo hấn tiến lên phía trước, Miêu Thanh vừa kéo tay của Chiêu Tài thì liền thấy Miêu Ly cau mày nói, “Vì sao y phục lại tả tơi như thế?” Ngón tay phẩy một cái, một bộ cẩm y hoa phục liền hiện lên người, Chiêu Tài lại trở thành thiếu niên ngày xưa khi lần đầu gặp mặt Tiến Cơ.

Miêu Ly xoay qua hỏi, “Nhị vị này là?”

Tiến Cơ và Phó Quyền đều khai báo tính danh, Tiến Bảo vừa cười vừa nói, “Tiến Cơ là người ấy của tam ca, Phó Quyền là bằng hữu mà con thỉnh về làm khách.”

Miêu Ly gạt đầu, sau đó đi thẳng vào vấn đề, “Đứa con ta nuôi dưỡng mấy trăm năm nay, dựa vào cái gì mà phải cho người?”

Tiến Cơ ngẫm lại, cũng không biết nói như thế nào, vì vậy chỉ nói lòng vòng, “Người nhìn đi, Chiêu Tài nhớ nhà nên muốn về nhà mừng lễ tất niên, qua tiết nguyên tiêu thì chúng ta sẽ xuống núi, nếu người đối với ta không hài lòng thì đến lúc đó nói sau cũng không muộn.”

Người trước mắt rất bình tĩnh, tuy rằng Miêu Ly không biết hấn nhưng cũng rất hài lòng đối với câu trả lời của hấn, phái hai con tiểu miêu tinh chuẩn bị hai gian phòng cho khách nhân, Miêu Ly phất tay để bọn họ đi nghỉ ngơi trước.

Chiêu Tài bị Miêu Thanh quần quýt không thể thoát thân, nhìn thấy Tiễn Cơ và Phó Quyền bị mang đi, hần định nói là muốn ngủ cùng Tiễn Cơ, nhưng nhìn thấy phụ thân đang uống trà thì lại không dám nói.

Tiến Cơ đi vào trong phòng thả bọc hành lý xuống thì liền hỏi tiểu miêu tinh nhà bếp ở chỗ nào, tiểu miêu tinh chỉ về hướng Bắc rồi nói, “Từ nơi này đi thẳng, sau đó đi theo ngã rẽ là có thể nhìn thấy.”

Tiến Cơ cảm tạ rồi nói với Phò Quyền rằng hần đến nhà bếp, nếu Chiêu Tài tìm hần thì bảo Chiêu Tài đến nhà bếp.

Hần vừa mới bước vào nhà bếp thì Chiêu Tài đã bám ngay theo đuôi, “Tiễn Cơ, người muốn làm gì?”

Tiến Cơ xấn y mẹ lên rồi nói, “Làm một chút chuyện để phụ thân và a cha của người yên tâm giao người cho ta.” Trong nhà bếp có đủ loại cá.

“Cái gì mà cho với không cho, ta là chính ta mà.” Chiêu Tài phát tay làm cho mấy con tiểu miêu tinh đang xem diễn đều lui xuống, hần kéo lấy băng ghế rồi ngồi ở trong nhà bếp.

Mèo con ngốc nên không biết chuyện, làm phụ thân thì làm sao để con của mình rời khỏi bên người, cho dù giao cho người khác thì người này cũng phải để cho bọn họ yên tâm. Nghĩ rằng mèo con sợ phụ thân của mình, phỏng chừng lúc này chỉ là bức bối nên nói như vậy, vì thế Tiễn Cơ liền chuyển đề tài hỏi thăm tình hình của huynh đệ tỷ muội của Chiêu Tài.

Chiêu Tài chống cằm nói rằng đại ca của hần bế quan tu luyện, phải mất thêm một trăm năm nữa mới trở về, nhị tỷ đã xuất giá, sang năm mới về, trong nhà chỉ còn hần và Tiễn Bảo.

Tiến Cơ vừa bận bịu vừa tán gẫu câu có câu không với Chiêu Tài, sau đó lại hỏi Chiêu Tài bao nhiêu tuổi.

Chiêu Tài ngửi được mùi thơm trong nồi, nước miếng giàn dụa mà nói, “Tiễn Cơ, để ta giúp người ném thử xem có chín hay chưa.”

Rõ ràng là thêm ăn mà còn viện cớ này nọ, Tiễn Cơ nhéo hai gò má của Chiêu Tài rồi cho đối phương một miếng cá chép sốt chua ngọt. Chiêu Tài liếm phần nước sốt ở mặt trên rồi nói, “Sang năm thì sẽ là hai trăm linh hai tuổi. Tiễn Cơ, cá chín rồi.”

Tiến Cơ gấp cá chép sốt chua ngọt, sau đó rửa sạch chảo rồi tiếp tục làm món cá khác, Chiêu Tài hỏi hần cần gì phải làm nhiều như vậy, chỉ cần nhiều đây là đủ cho hần ăn rồi.

Tiến Cơ nói hần ngốc, chẳng lẽ không cho người khác ăn hay sao?

Chiêu Tài nói, “Chúng ta đều ăn cá sống, nhà bếp không có ai dùng, ta cũng chỉ bắt đầu ăn cá chín kể từ ngày xuống núi mà thôi, he he...ăn ngon thật.”

Thảo nào vừa rồi nhìn thấy dụng cụ nấu nướng đều phủ kín tro bụi, Tiễn Cơ hỏi Chiêu Tài, “Thật sự ăn ngon lắm à?”

Chiêu Tài giơ ngón tay cái lên, miệng ngậm xương cá, “Đương nhiên!”

Tiến Cơ hài lòng gật đầu, tràn đầy tự tin mà làm bảy tám món cá với mùi vị khác nhau.

Đến bữa tối, cả nhà Miêu Ly và Phó Quyền vây quanh bên cạnh bàn ăn rồi hỏi, “Cá đâu? Mấy tiểu miêu tinh ở nhà bếp lại ăn không ngồi rồi phải không?”

Vừa dứt lời thì ba bốn con tiểu miêu tinh bưng mấy mâm thức ăn đi vào, mùi cá bay theo gió tiến vào lỗ mũi của đám mèo con, cuối cùng Tiễn Cơ bưng một thố canh cá đặt ở giữa rồi nói, “Lốc xương cá hơi mất thời gian một chút.”

Đám mèo con quen ăn cá sống chưa từng nhìn thấy những món như vậy, tuy rằng ngày thường xuống núi sẽ vào tủu lâu ăn cá nhưng dù sao cũng không mới mẻ, bọn họ không thích ăn.

Hiện tại tràn đầy một bàn thơm phức, các món cá với đủ hương vị đủ màu sắc được bày trên bàn, cổ họng của Miêu Ly lặn lên lộn xuống, hần nuốt nước miếng, sĩ diện bày ra bộ dáng trưởng tộc mà nói, “Làm sao lại có thể để cho khách xuống bếp như vậy?”

“Đều là người một nhà, không cần phải khách khí.”

Đối với đứa con hết ăn lại nằm như Chiêu Tài thì Miêu Ly căn bản không trông cậy Chiêu Tài thể thay mình tìm về một nàng dâu, hiện tại lại trở thành tiểu tức phụ của người khác. Khi Miêu Ly nghe tin này thì không phần nộ cũng không phần đối, hần nhìn ra Tiễn Cơ không phải là phạm nhân, coi trọng Chiêu Tài nhà hần cũng xem như tu tám đời rồi. Ở trên núi nhàm chán, tâm lý đùa dai của Miêu Ly lại phát tác, muốn cố ý khó xử Tiễn Cơ một chút, mới gặp mặt thì đã quát ngay câu Dựa vào cái gì, kỳ thật chính hần cũng không biết phải đòi Tiễn Cơ làm cái gì nữa.

Hiện tại một câu của Tiễn Cơ làm cho Miêu Ly rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, chỉ cần động đũa thì có nghĩa đã thừa nhận Tiễn Cơ là người một nhà, không động đũa thì thật có lỗi với bản thân. Miêu Thanh và Tiễn Bảo cũng thêm ăn muốn chết, Chiêu Tài đã sớm vươn ngón tay chấm vào nước canh cá rồi lén lút dút vào miệng của mình.

Một bàn ăn chờ Miêu Ly lên tiếng, Miêu Ly thầm nghĩ dù sao hiện tại cũng là lúc để khảo nghiệm Tiễn Cơ, không cần phải so đo nhiều như vậy, vì thế bèn nói một tiếng “Vất vả”, rồi cầm lấy đôi đũa gấp nửa con cá cho Miêu Thanh.

Tiến Cơ vui vẻ hơn hử cũng gấp cá cho Chiêu Tài, Tiễn Bảo xuống núi được vài ngày, Tiễn Cơ đã sớm phát hiện cái tên này cũng rất háu ăn, suy nghĩ có phải người một nhà sẽ có khẩu vị khác nhau hay không, lại đoán rằng cả nhà bọn họ đều thích ăn, vì vậy mới xuất ra công phu, trước tiên mua chuộc vị giác của cả gia đình mèo này đi đã. fynnz810

Bốn con mèo thấy cá liền liềm mạng ngậm vào miệng, chớp chớp vài cái rồi nhổ ra đầy đủ xương cá.

Trong chốc lát mâm thức ăn được giải quyết sạch sẽ, Miêu Ly bảo mấy tiểu miêu tinh dọn dẹp sạch sẽ rồi khen trù nghệ của Tiễn Cơ cũng không tệ.

Tiến Cơ mỉm cười hồi đáp, “Nếu không chê thì mấy ngày nay cứ để ta làm cơm.”

Miêu Ly ân cần nói, “Như vậy thì vất vả quá.”

Tiến Cơ mỉm cười, “Nấu cho người một nhà ăn thì chẳng có gì là vất vả.”

Miêu Ly giống như bị người ta đâm vào một đao, trên mặt căng thẳng, lập tức kéo tay của Miêu Thanh rồi nói, “Ăn no rồi, hai ta đi tản bộ thôi.”

Chiêu Tài cũng muốn đi theo để tản bộ thì liền bị Tiễn Cơ giữ lại.

“Người giữ ta lại để làm gì a?”

“Ngốc nghếch, nhìn không thấy phụ thân của ngươi cố ý tránh né hay sao?”

Chiêu Tài cảm thấy khó hiểu, “Phụ thân tránh né cái gì?”

Tiến Cơ không trả lời hần mà chỉ nói, “Chờ đến mười lăm thì người theo ta xuống núi.”

Mấy con tiểu miêu tinh ở xung quanh đang thu dọn bát đũa cũng khen Tiễn Cơ nấu ăn ngon, hóa ra là Tiễn Cơ còn làm một mâm thức ăn để mua chuộc đám tiểu nô tài miêu tinh của dòng họ Miêu nhà này.

Chiêu Tài cười ngây ngô, “Tiễn Cơ, ta dẫn người vào núi đi dạo, có rất nhiều chỗ thú vị á.”

Tiến Cơ cũng muốn xem thử nơi trưởng thành của Chiêu Tài là như thế nào, vừa cười vừa bị Chiêu Tài kéo ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn Tiễn Bảo và Phó Quyền mắt to nhìn mắt nhỏ, Tiễn Bảo nói, “Ta có vài quyển cổ thư rất hay, người muốn xem hay không?”

Phó Quyền nói, “Đa tạ Tiễn Bảo huynh, ta vội vàng đi cùng mọi người nên đã quên mang sách theo.”

24. Chương 34

CHƯƠNG 34

Tiền Cơ bị Chiêu Tài dẫn đi khắp núi đồi, cuối cùng đi về phòng của Chiêu Tài, hai người ngay cả đèn cũng không kịp tắt thì đã lăn lên giường.

Chiêu Tài gấp rút thoát sạch y phục của mình, sau đó lại phụ giúp lột đồ của Tiền Cơ.

Tiền Cơ hỏi, “Mông đau không?”

Chiêu Tài cắn cằm của Tiền Cơ rồi nói, “Hết rồi!”

Tiền Cơ sờ lên cái mông tròn trịa của Chiêu Tài rồi xoa nhẹ vài cái, “Từ từ đã, để ta đi vào nhà bếp tìm một chút dầu vừng.”

Chân còn chưa bước xuống sàn thì đã bị Chiêu Tài túm trở lại, mặt đỏ tai hồng lấy ra một hộp cao dưới gối đầu rồi nhét vào tay của Tiền Cơ.

Tiền Cơ mở ra rồi ngửi một chút, thơm thơm, trong đó còn thêm vào vài loại thảo dược giúp giảm sưng, loại cao này chuyên dùng để làm chuyện đó.

Tiền Cơ cười ha ha một tiếng, “Lấy ở đâu vậy?”

“Trộm từ chỗ của a cha.” Chiêu Tài nói mà không biết ngượng, là ban ngày khi Tiền Cơ nấu cơm thì Miêu Thanh có hỏi vị trí của hai người bọn họ khi lên giường, sau đó nằng nặc đưa thứ này cho hắn.

Có cao bôi trơn, Tiền Cơ dễ dàng tiến quân thần tốc, Chiêu Tài nằm sấp trên giường, cái mông không ngừng lắc lư, tiếng kêu *** mỹ liên tục vang lên, làm cho Tiền Cơ bắn vào cơ thể của hắn hết lần này đến lần khác, tấm chăn dưới thân cũng loang lổ vết tích, ướt đầm cả một vùng, làm ẩm ỉ đến khi những tia nắng đầu tiên ló dạng thì hai người mới rút cục chấm dứt tình sự.

Tiền Cơ ôm Chiêu Tài ngủ trong chốc lát, khi nghe thấy tiếng gà gáy trong núi cất lên thì liền khoác y phục rồi xuống giường.

Ngón tay bé nhỏ của Chiêu Tài bắt lấy Tiền Cơ, ngáp liên tục mấy cái, “Còn sớm mà, ngủ thêm chốc lát nữa đi.”

“Ta đi nấu cơm, ngươi ngủ tiếp đi.”

Chiêu Tài mơ màng ngồi dậy, ôm lấy cổ của Tiền Cơ rồi hôn vài cái, sau đó nằm xuống giường, “Phụ thân thích ăn cá ít xương.”

“Đã biết.” Tiền Cơ mỉm cười rồi đắp chăn cho Chiêu Tài, xem ra mèo con ngốc cũng có lúc rất thông minh, biết phụ thân của mình cố ý khó xử hắn cho nên bèn bày mưu tính kế giúp hắn.

Buổi sáng Miêu Ly vừa ra khỏi phòng thì liền ngửi thấy mùi cá, đi theo mùi thơm, hắn đứng trước cửa nhà bếp do dự có nên đi vào hay không.

Sau đó Tiền Cơ lại nhìn thấy Miêu Ly, hắn không hề sợ hãi hay kinh ngạc mà chỉ nói, “Vừa làm xong một nồi mì cá viên, có muốn thử một tô hay không?”

Miêu Ly gật đầu, trên mặt của tô mì không có nhiều mì mà phần lớn chỉ là cá viên, đã lóc hết xương cá, dùng chày giã cho dai thịt cá rồi mới nặn thành viên.

Miêu Ly nhanh chóng ăn xong cá viên, sắc mặt không hề thay đổi. Tiền Cơ lại cho hắn thêm một muống cá viên, Miêu Ly tiếp nhận tô, e hèm nói, “Ngươi làm nghề gì?”

“Mở quán bán mì.”

Miêu Ly hưng phấn, cuối cùng cũng tìm được cơ để quở trách Tiền Cơ, “Ngươi để cho đứa con bảo bối của ta đứng bán mì với người hả?”

Cá viên bị Miêu Ly dứt điểm nhanh chóng, Tiền Cơ tiếp tục châm vào, “Năm ngoái vừa thuê một cửa hàng mặt tiền, đã tu sửa nhiều ngày, sang năm có thể dọn vào, ta còn chưa nói với Chiêu Tài, muốn làm cho hắn ngạc nhiên.”

Miêu Ly gật đầu, “Đúng là hơi nghèo một chút, nhưng tay nghề cũng không tệ lắm.” Uống một hơi cạn sạch tô mì, phần mì bên trong vẫn còn y nguyên, hắn đặt tô xuống, liếm khóe miệng rồi bỏ đi.

Đến lúc dùng điểm tâm buổi sáng thì Miêu Ly ăn rất ít, Miêu Thanh hỏi hấn làm sao vậy thì hấn liền nghiêng đầu qua rồi nói với Miêu Thanh vài câu. Miêu Thanh vừa nghe vừa nhìn sang phía Tiễn Cơ, Chiêu Tài ham ăn ham uống nên chẳng thấy a cha của ả đang mỉm cười nhìn Tiễn Cơ, hoàn toàn là bộ dáng của một nhạc phụ đang nhìn xem nghĩa tế, càng xem càng thuận mắt.

Ngày mai chính là trừ tịch, mấy ngày nay Tiễn Cơ hiển nhiên trở thành đầu bếp chuyên dụng của Miêu gia.

Buổi sáng Miêu Ly đến tìm Tiễn Cơ, nhưng không đi đến phòng của Tiễn Cơ mà lại đi thẳng sang phòng của Chiêu Tài, ban đêm Chiêu Tài động tĩnh quá lớn, tiếng kêu ầm ĩ ngay cả Miêu Ly và Miêu Thanh ở xa nhất cũng nghe thấy rõ ràng.

Tiến Cơ mặc vào y phục chỉnh tề rồi đi theo Miêu Ly về phía thư phòng, Miêu Ly cầm lấy một cây bút lông, Tiễn Cơ liền nghiền mực cho đối phương, tuy rằng chỉ là lấy lòng nhưng dù sao cũng đã thành thân với con của người ta, đương nhiên thân phận thấp hơn Miêu Ly một chút, cung kính như vậy thì sẽ không mất lễ tiết.

Miêu Ly cầm bút lông, không nói một lời nào, chờ Tiễn Cơ nghiền mực xong thì hấn liền chấm mực một chút rồi bắt đầu vẽ lên giấy.

Tiến Cơ lộ đầu nhìn, một cái đầu mèo tròn trịa đầy lông xuất hiện trên trang giấy.

Miêu Ly vừa vẽ vừa nói, “Chiêu Tài là miêu tiên, chắc là người cũng đã biết, vậy người là ai, không nói cho Chiêu Tài biết thì cũng nên nói cho người làm phụ thân này biết đi chứ.” Lão miêu tiên ngàn năm cũng không ngốc như con của hấn, Tiễn Cơ là người hay quỷ hay là tiên thì hấn chỉ cần nhếch mũi một chút liền biết rõ.

“Ta không phải là cố ý giấu diếm, chẳng qua ngay từ đầu cũng không ngờ hai người lại trở thành quan hệ này, hiện tại ta không biết nên mở miệng như thế nào.”

Miêu Ly liếc hấn một cái rồi tiếp tục vẽ, “Người không nói thì cứ nói cho ta biết, để ta nói lại với hấn.”

“Như vậy thì không cần, để ta tự mình nói với hấn là được.” Tiễn Cơ vừa cười vừa nói, “Ta là Lộc Tồn tinh quân trong Bắc Đẩu thất tinh.”

Tay của Miêu Ly run lên, một giọt mực rơi xuống trang giấy, không ngờ Tiễn Cơ lại là đệ tam chân nhân của Bắc Đẩu. fynnz810

Mặc kệ Tiễn Cơ là ai, coi trọng con của hấn thì sẽ có thân phận thấp hơn hấn! Sau khi Miêu Ly ổn định tinh thần thì liền chấm vào giọt mực, biến giọt mực hóa thành một con bướm, “Hóa ra là Thiên Cơ, thảo nào dùng tên giả là Tiễn Cơ, như vậy Phó Quyền chính là Thiên Quyền hay sao?”

Tiến Cơ gật đầu nói, “Đúng vậy.”

Đã vẽ xong bức họa, trên giấy là một con mèo tam thể đang bắt bướm, trông rất sống động. Miêu Ly viết hai chữ Chiêu Tài ở góc, đợi khô mực thì mới đưa cho Tiễn Cơ, “Tranh này giao cho người, dám làm hư một chút, cho dù có mất cả ngàn năm tu luyện này của mình thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Đây không phải là đưa tranh, rõ ràng là mượn họa mà ám chỉ Chiêu Tài.

Tiến Cơ cẩn thận cất tranh vào trước ngực, “Thiên Cơ không dám.”

Miêu Ly phất tay, “Đi xuống đi, đêm mai làm thức ăn nhiều một chút, phòng ngừa đến nửa đêm thì bị đói.”

Lần này mới xem như chính thức được cho phép.

Tiến Cơ gật đầu lui ra, vừa đi đến bên cạnh cửa thì chợt nghe Miêu Ly ho khan hai tiếng, thần nhiên liếc mắt nhìn mình một cái rồi nói, “Nhớ làm nhiều cá viên hơn một chút.”

Quả nhiên là người một nhà! Tiễn Cơ vừa cười vừa tuân lệnh.

25. Chương 35-36

CHƯƠNG 35-36

Đêm trừ tịch, tất cả mọi người ở trên núi đều hôn hờ, nhất là người của Miêu gia.

Tiền Cơ ở trong nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu nướng, một mâm đầy đủ, đợi đến lúc nấu cơm thì sẽ bắt nổi lên.

Cá dự trữ cho mùa đông đã bị Tiền Cơ nấu gần hết, hẩn lau khô tay, tính xuống núi để câu một ít cá mang về.

Lúc này nắng lên rất đẹp, Tiền Cơ đi ngang qua hậu viện thì liền nhìn thấy có bốn con mèo nằm song song dưới đất, tứ chi duỗi ra, cái bụng ểnh lên trời, khép hờ mắt nằm phơi nắng, thỉnh thoảng hai cái đầu tựa vào nhau, cọ cọ vài cái, nhàn nhã thoải mái.

Tiền Cơ liếc mắt một cái liền nhận ra là nhà của Chiêu Tài, bất giác dừng chân ngắm nhìn Chiêu Tài trong chốc lát. Chiêu Tài lười biếng chống thất lưng, vừa lúc cọ vào đầu của Tiền Bảo thì liền nhìn thấy Tiền Cơ, hẩn thuận tiện há mồm nói, “Tiền Cơ, lại đây phơi nắng với ta.”

Nghe thấy Chiêu Tài nói như vậy thì Tiền Bảo liền mở mắt nhìn sang Phó Quyền đang đọc sách trong đình viện. Miêu Ly gồng đầu lên bụng của Miêu Thanh, không hề động đậy. Miêu Thành sờ sờ móng vuốt của Miêu Ly, vừa cười vừa nói, “Bạn rộn cả ngày như vậy cũng mệt, lại đây cùng chúng ta phơi nắng đi.”

Tiền Cơ xua tay mỉm cười, “Không được, cá trong nhà bếp dùng hết rồi, ta phải xuống núi đi câu.”

Chiêu Tài lập tức đứng dậy rồi chạy về phía Tiền Cơ. Tiền Cơ giang hai cánh tay, Chiêu Tài nhảy vào lòng của hẩn.

Chiêu Tài cọ cọ vài cái rồi nói, “Trong nhà có hồ, bên trong có cá.”

Miêu Ly này giờ vẫn im lặng thì lúc này lại chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt bình tĩnh liếc nhìn Tiền Cơ một cái, xoa bóp một chút ở trên bụng của Miêu Thanh rồi mới đứng dậy nói, “Muốn bao nhiêu, để ta đi bắt cho người.”

“Mười con là đủ.”

Miêu Ly gật đầu, vẫn ở trong hình dạng mèo, cái đuôi cong lên, bước chân tao nhã đi về phía hồ nước mà Chiêu Tài vừa nói.

Miêu Thanh và Tiền Bảo đi theo sau, Chiêu Tài dùng răng nanh kéo y mẹ của Tiền Cơ mà nói, “Chúng ta cũng đi.”

Tiền Cơ quần lấy cái đuôi của Chiêu Tài vài vòng rồi nói, “Hảo.”

Trong viện nhất thời không còn một bóng người, Phó Quyền cuộn sách lại rồi cũng đi lên phía trước.

Ba con mèo đi đến một hồ nước thì ngồi xuống, Miêu Ly ngồi trước, ở giữa là Miêu Thanh, cuối cùng là Tiền Bảo. Ba con mèo ngồi cùng tư thế, ngay cả điệu bộ vươn móng cũng giống như nhau.

Không đợi Tiền Cơ kịp phản ứng thì móng vuốt của ba con mèo đã chụp xuống nước, đến khi nâng lên thì trên mỗi móng vuốt của mỗi con mèo đều xiên một con cá.

Chiêu Tài thấy cá liền nhếch miệng cười to, hẩn nhảy xuống khỏi người của Tiền Cơ, gom ba con cá vào cùng một chỗ, thần nhiên chảy nước miếng, đồng thời cũng đề phòng không để cá nhảy xuống nước.

Thảo nào Chiêu Tài không biết câu cá, Tiền Cơ nhìn cảnh tượng trước mặt thì liền hiểu rõ.

Không quá bao lâu thì trên đất đã xếp đầy mười con cá.

Ba con mèo ngồi thẳng hàng ngay lối đồng thời phẩy móng vuốt, đợi nước trên móng vuốt nhiều xuống hết thì mèo con đã biến thành người.

Miêu Ly xách da cổ của Chiêu Tài rồi ném hẩn vào lòng của Tiền Cơ, sau khi đếm cá xong thì mới nói, “Hôm nay không ăn vụng, không tệ.”

Phụ thân ở trước mặt mọi người mà lại vạch trần tật xấu của mình, Chiêu Tài đỏ mặt, đem đầu vùi vào lòng của Tiền Cơ.

Chiêu Tài mà cũng thiết thẹn thùng.

Miêu Ly đi tới rồi kéo lấy cái đuôi của Chiêu Tài, “Cố học giỏi pháp thuật đi, nhỏ một chút thì mới trốn được.” Sau đó xoay người ra lệnh cho mấy con tiểu miêu tinh đem cá vào nhà bếp rồi kéo lấy tay của Miêu Thanh mà đi về phòng.

Phó Quyền bước đến, khen bản lĩnh câu cá của Tiễn Bảo. Tiễn Bảo vừa cười ha ha vừa ngượng ngừng gãi đầu, “Trong phòng của ta còn mấy quyển điển tịch rất quý giá, người lại đây, ta tìm cho người.”

“A!” Phó Quyền ngạc nhiên nói, “Đa tạ Tiễn Bảo huynh.”

Lần lượt mọi người đều bỏ đi, chỉ còn lại Tiễn Cơ và Chiêu Tài, Tiễn Cơ bèn kéo đuôi của Chiêu Tài rồi lôi hẳn ra khỏi lòng ngực, “Cả nhà của người chỉ có người là không biết câu cá, người nói xem, người biết cái gì?”

Chiêu Tài không biết xấu hổ mà nói, “Ta biết ăn!”

Tiến Cơ trực tiếp đánh vào mông của Chiêu Tài vài cái, nói chuyện với con mèo ham ăn này chẳng khác nào lãng phí nước miếng của mình, không bằng cứ đánh vài phát vào mông cho nguôi giận.

Chiêu Tài không phục, bèn rống to, “Tiễn Cơ, đây là nhà của ta!”

Tiến Cơ nghiêng đầu liếc mắt nhìn hẳn, “Vậy người đi cáo trạng với phụ thân của người đi?”

Chiêu Tài suy nghĩ một chút, thấy Tiễn Cơ không bị mình hù dọa cho nên buồn bực cúi đầu, một lúc lâu cũng không nói gì.

Tiến Cơ hừ một tiếng rồi nhét Chiêu Tài vào lòng của mình.

Chiêu Tài đụng đến cuộn giấy ở bên trong, liền lấy ra xem, “Đây là cái gì?”

Tiến Cơ đi về hướng nhà bếp, “Của phụ thân người đưa cho ta.”

Chiêu Tài mở ra thì liền nhìn thấy một con mèo rất giống hẳn, sau đó liền nhìn thấy tên của mình, “A, đây là ta hả?”

Tiến Cơ gạt đầu, sợ hẳn làm hỏng bức tranh, liền cầm lấy rồi cuộn lại, sau đó cất vào trong lòng.

“Phụ thân đưa nó cho người làm gì?”

“Phụ thân của người đồng ý giao người cho ta.”

Chiêu Tài hừ hừ nói, “Người bạn tâm đến ông ấy làm chi, ta nguyện ý đi theo người là được rồi, phụ thân không thể ngăn cản.”

Tiến Cơ gãi gãi cái đầu đầy lông của Chiêu Tài đang dựa vào ***g ngực rồi nói, “Cho người tốt mà người cũng không hiểu.”

“Phụ thân chỉ biết đánh mông ta, chỉ có a cha là tốt.”

Tiến Cơ mỉm cười, không nhiều lời với Chiêu Tài, hẳn nào biết rằng hai người cha của hẳn có một kẻ cáu kỉnh đóng vai phản diện chỉ vì đám mèo con làm cho bọn họ phải hao hết tâm tư này.

Bữa tối ăn thật sự muộn, bởi vì phải thức đêm đón giao thừa cho nên bốn mèo hai người cũng không sót ruột, vây quanh bên bàn ăn, vừa ăn vừa trò chuyện. Phó Quyền đọc nhiều sách, thỉnh thoảng nói ra vài chuyện thú vị khiến mọi người cười ha ha.

Miêu Ly cũng nói đến những chuyện thú vị mà mình gặp phải khi tu luyện, hẳn nói xong thì đến Miêu Thanh, Miêu Thanh nói xong là đến Tiễn Cơ, khi đến Chiêu Tài thì mèo con ham ăn ngoạm cả một họng cốm trong miệng, ê ê a a, không ai nghe rõ hẳn đang nói cái gì.

Miêu Ly nói, “Nuốt hết đi rồi nói sau, Tiễn Bảo, con nói trước đi.”

Chờ Tiễn Bảo nói xong thì Chiêu Tài mới há miệng nói, “Để con nghĩ cái đã.”

Miêu Ly hiểu rõ con của mình bèn nói, “Trong cái đầu nhỏ của con chỉ có ăn với uống, chắc là chẳng biết chuyện gì hay ho để kể, thôi thì con kể cho cả nhà nghe con quen biết với Tiễn Cơ như thế nào đi?”

Chiêu Tài làm sao có mặt mũi kể lại chuyện trước kia trước mặt mọi người, vì thể diện, hắn bóp méo sự thật, nói dối là mình đã cứu Tiễn Cơ, đảo ngược quá trình.

Tiến Cơ cũng không vạch trần hắn, bình tĩnh nhìn Chiêu Tài mà cười, Chiêu Tài được nước càng lúc càng khoe khoang nhiều hơn, Tiễn Cơ cũng càng lúc càng cười thâm hơn. Người bên ngoài đều nghe ra Chiêu Tài nói dối, chỉ có Chiêu Tài không biết, cứ tiếp tục mèo khen mèo dài đuôi.

Bên dưới gầm bàn, Tiễn Cơ đang dùng sức nhéo đuôi của Chiêu Tài, đau đến mức cả đầu của Chiêu Tài toát mồ hôi hột nhưng vẫn không dám la đau. Hắn giống như kẻ cầm điếu ăn hoàng liên – có nỗi khổ khó nói nên lời. (hoàng liên là một loại thuốc rất đắng)

Cho đến khi Chiêu Tài nhanh chóng chấm dứt câu chuyện nói dối để đến phiên người khác kể chuyện thì Tiễn Cơ mới buông tay ra rồi ghé vào tai của Chiêu Tài, nghiêng răng nghiêng lợi mà cười nói, “Đêm nay cho người biết mùi!”

Chiêu Tài xoa cặp đùi đang lạnh run của mình, nhìn thấy tiểu miêu tinh bưng rượu lên thì hắn lập tức uống vài ly.

Tiến Cơ lại ghé vào bên tai của hắn rồi nói, “Đừng hòng uống rượu say để giả vờ cho qua chuyện này.”

Có lẽ là cam chịu cho nên Chiêu Tài càng uống càng nhiều, trên mặt hoàn toàn ửng đỏ, mở miệng như con vịt kêu ồm ồm, ngã nghiêng vào người của Tiễn Cơ.

Đêm giao thừa chấm dứt, Chiêu Tài không hề buồn ngủ, những người khác mệt mỏi nên ngáp vài cái, chỉ có một mình hắn là vui vẻ nhảy nhót xung quanh bàn ăn, ăn hai miếng thì nói hai câu, cổ sống cổ chết không chịu tan cuộc.

Miêu Ly nâng dậy Miêu Thanh đã say rượu rã rời rồi nói, “Đều nghỉ ngơi đi.” Sau đó hắn dặn riêng Tiễn Cơ, bảo Tiễn Cơ phải coi trọng đứa con bảo bối của hắn.

Tiến Cơ gạt đầu bảo dạ rồi bế Chiêu Tài đưa về phòng.

“Đi...đi đâu a.” Chiêu Tài uống say, nói năng lấp bắp, ẹo tới ẹo lui, “Ta còn chưa ăn đã mà.”

Thật muốn hung hăng đánh mấy cái lên mông của hắn, bởi vì cả hai tay đang bế Chiêu Tài cho nên Tiễn Cơ tạm thời buông tha cho hắn, nhanh chân đi về phòng.

Chiêu Tài cố gắng duỗi tay, thật vất vả mới với được một củ lạc luộc, hắn dùng hai tay mở ra, lấy ra hai hạt lạc luộc bên trong rồi bỏ vào mồm, ngậm lại thấy không đúng, lại nhả ra một hạt rồi nhét vào miệng của Tiễn Cơ.

Uống say cho nên mắt mèo không còn tinh như xưa, bàn tay quơ quào cả buổi mới nhét vào đúng mục tiêu, có lúc thiếu chút nữa đã nhét vào lỗ mũi của Tiễn Cơ.

Chiêu Tài nghe thấy Tiễn Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, hắn liền cười ngây ngô, “Tiễn Cơ, ta đối với người tốt lắm phải không.” Há mồm toàn mùi rượu phả vào mặt của Tiễn Cơ.

Tiến Cơ cau mũi nói, “Nếu người bắt lấy con cá thì đương nhiên không chừa phần cho ta.”

“Mấy ngày trước người nói người không thích ăn cá mà.”

“Còn nữa câu sau sao người không nói luôn?” Tiễn Cơ hất người ở trong lòng lên một chút.

Chiêu Tài bị hắn hất lên thì lại ôm chặt hắn một chút, khuôn mặt đỏ bừng không biết là vì say rượu hay là vì thẹn thùng.

Tiến Cơ thấy bộ dáng nói không nên lời của Chiêu Tài, bộ dáng này cực kỳ giống vẻ mặt thần nhiên toát ra khi bị *** chi phối đến mức chịu không nổi ở trên giường. Tiễn Cơ nhìn không được mà cúi đầu hôn cổ của Chiêu Tài rồi hỏi, “Nửa câu sau là gì, người quên rồi sao?”

Chiêu Tài nói một câu cho có lệ, Tiễn Cơ không nghe rõ, bèn đưa tai ghé sang.

“Người muốn ăn thịt mèo.”

Bốn chữ phát âm rất nhỏ, tựa như cơn gió thổi qua rồi biến mất, Tiễn Cơ hớn hử nói, “Đúng, ta thích ăn con mèo nhỏ Chiêu Tài nhà ngươi.”

Vừa dứt lời thì Tiễn Cơ đã đá cửa phòng rồi đặt Chiêu Tài lên giường.

Chiêu Tài nói với Tiễn Cơ đang xoa tay ở dưới giường, “Đêm nay uống rượu nhiều, miêu đại tiên không muốn cho người ăn.”

Tiến Cơ vui vẻ, trêu ghẹo nói, “Đã qua giao thừa, hiện tại là ngày đầu tiên của tất niên, mong rằng miêu đại tiên cho ta một phần thưởng.”

Đề tài chuyển quá nhanh, Chiêu Tài không theo kịp, hấn nghiêng đầu nhìn về phía Tiễn Cơ rồi hỏi, “Phần thưởng gì?”

Tiến Cơ ngẫm lại, đột nhiên trên mặt xuất hiện một nụ cười gian trá, “Người chiêu chút tài cho ta đi.”

Chuyện mất mặt lần trước vẫn rõ ràng hiện ra trước mắt, không biết mèo con Chiêu Tài là gốc thật hay gốc giả, là uống say thật hay là mượn rượu giả điên, lại một lần nữa gờ lên móng vuốt rồi ngoắc ngoắc.

Tiến Cơ giả vờ cả giận nói, “Vì sao không thấy bạc bay đến?” Hết thấy giống như đang trở lại ngày đó.

Chiêu Tài hất xì một cái, thờ ơ nói, “Làm sao mà ta biết được cơ chứ.”

Mùi rượu xông vào mũi khiến người ta muốn chết ngạt, Tiễn Cơ phát tay nói, “Người chiêu Không được tài thì phải bị phạt.”

Chiêu Tài nghĩ rằng Tiễn Cơ muốn đánh mông của mình vì vậy liền lui ra sau, cẩn thận giấu kỹ cái mông.

Ai ngờ bóng đen đã nhào đến, hấn chưa kịp giấu mông thì Tiễn Cơ đã hạ gục hấn, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của hấn, hai tay thì kéo xuống hạ y của hấn, “Người hay nhĩ, hộp cao đâu?”

Lúc này Chiêu Tài mới hiểu bị phạt theo như Tiễn Cơ là phạt thế nào. Hấn đỏ mặt lấy ra hộp cao rồi nhét vào tay của Tiễn Cơ, khi Tiễn Cơ mở nắp hộp cao thì Chiêu Tài đã vênh mông chờ sẵn.

Tiến Cơ ngẩng đầu liền đối diện cặp mông tròn trịa của Chiêu Tài, nội tâm lập tức xôn xao, bàn tay run rẩy quệt lấy một lớp cao rồi thoa vào cúc huyết huyền diệu kia, không hề lãng phí thời gian, hấn lập tức vứt bỏ hộp cao rồi rút đao xuất trận.

Tùy tiện đâm vào khiến Chiêu Tài hơi kinh ngạc một chút, chẳng qua đã quen với việc này cho nên mèo con thích ứng rất nhanh, cúc huyết co rút gắt gao bao trùm lấy Tiễn Cơ.

Tiến Cơ nâng lên cái bụng của Chiêu Tài rồi ghé vào bên tai của Chiêu Tài mà thì thầm nói, “Ăn thịt mèo con quả nhiên rất ngon.”

Chiêu Tài ngượng ngùng, lúc lắc cái mông, lại làm cho Tiễn Cơ sáng khoái dựa vào người hấn mà thở hổn hển, tốc độ ra vào cũng mạnh và nhanh hơn, không quá vài cái liền làm cho mèo con bắn ra ngoài, chất dịch màu trắng vắng tung tóe trên bụng.

Chiêu Tài mềm nhũn nằm phịch ở trên giường, ba phần oán giận bảy phần làm nũng mà nói, “Người ăn thịt mèo rồi, còn cá của ta đâu?”

Tiến Cơ lật Chiêu Tài lại, làm cho hấn ngồi lên bụng của mình, bên dưới thì đẩy cúc huyết, bên trên thì sờ cây gậy bé nhỏ của Chiêu Tài, làm cho nó tiếp tục dựng thẳng, “Đêm nay làm cho ta ăn no, sau này sẽ không thiếu cá cho người.”

Tiếp tục một lần xâm nhập làm cho Chiêu Tài phải rên rỉ vài tiếng, những tiếng động khác lần lượt bị âm thanh nhảy nhua vui lấp, hai người ở trên giường tận hưởng đến gần sáng mới dừng lại.

Vài ngày sau quả nhiên đúng như lời của Tiễn Cơ, từ mừng một đến mười lăm, ngày nào Chiêu Tài cũng có cá ăn, hấn xoa cái bụng tròn xoe mà cười toe toét.

Qua mười lăm thì phải xuống núi, Chiêu Tài quyến luyến phụ thân và a cha, nhưng cũng quyến luyến Tiễn Cơ.

Phụ thân của hắn đá một cước vào mông của hắn rồi nói, “Người ở nhà ăn không ngồi rồi cả chục ngày hơn, còn không mau cút xuống núi cho ta nhờ.” Dứt lời, Miêu Ly cũng đẩy Tiến Bảo ra ngoài cửa, “Huynh đệ tỷ muội bốn người các người chỉ còn lại mình người, lần này người cùng tam ca của người xuống núi đi, không tìm được con dâu cho ta thì đừng hòng quay về!”

Tiến Bảo đột nhiên bị đuổi ra khỏi nhà, mất cả buổi mà vẫn chưa lấy lại tinh thần, “Phụ thân, con còn nhỏ mà.”

“Người đã một trăm tám mươi tuổi rồi, còn nhỏ gì nữa.” Miêu Ly mặc kệ người khác nói nhiều, hắn kéo Miêu Thanh rồi dang vãn giá vũ, chỉ bỏ lại một câu, “Ta và a cha của người đi du sơn ngoạn thủy.” Sau đó liền biến mất tầm hơi.

Tiến Bảo ngơ ngác, một lúc sau mới hoàn hồn, hắn há mồm kêu một tiếng, “Tam ca.” Vậy là hắn phải đến nhà của Tam ca để ở nhờ một thời gian.

Chiêu Tài còn chưa kịp đáp lời thì Phó Quyền đã giành nói, “Nhà của Tiễn Cơ huynh ở không tiện, nếu Tiến Bảo huynh không chê thì có thể ở tạm nhà của ta.”

Tiến Bảo thụ sủng nhược kinh, “Phó Quyền, người thật sự là người tốt.”

Phó Quyền vừa cười vừa xua tay, hắn vỗ vào tay nải của mình, “Ta còn phải cảm tạ Tiến Bảo huynh mấy ngày trước đã tặng cho ta mấy quyển sách hay.” fynnz810

Tiến Cơ như cười như không mà liếc mắt nhìn Phó Quyền, hắn đã sớm nhìn thấu tâm tư của Văn Khúc tinh quân, chỉ tiếc hai con mèo ngốc kia đều ngu ngơ, Chiêu Tài nhà mình lại còn hùa theo Tiến Bảo mà liên thanh nói cảm tạ Phó Quyền, cuối cùng còn thêm vào một câu, “Người tốt hơn Tiễn Cơ nhiều.”

Khiến cho Tiễn Cơ tức giận mấy ngày trời không cho Chiêu Tài ăn cá.

Chiêu Tài nhảy lên nhảy xuống la làng la lối, “Tiễn Cơ, người không giữ lời, uống công ta còn trộm ra mấy đỉnh vàng ở chỗ của a cha cho người!”

“Cái gì?”

Chiêu Tài vội vàng che miệng, đáng tiếc là lời nói ra khỏi miệng thì không thể thu hồi.

Tiến Cơ nhéo nhéo bờ mông tròn trịa của hắn, Chiêu Tài lập tức trở nên mềm nhũn mà nói, “Mười lăm phải lên đường, đêm mười bốn ta vào phòng của a cha mò được.”

“Để làm gì?”

“Cho người.”

Tiến Cơ cảm thấy bất ngờ, “Ta không thiếu tiền.”

Chiêu Tài vò đầu bứt tai, “Chẳng phải người đánh cược với người ta hay sao.”

Hóa ra là vì mình, Tiễn Cơ vui mừng ôm cổ mèo con rồi dùng sức hôn mấy cái, hôn cho đến khi mặt của Chiêu Tài đỏ ửng thì mới chịu dừng lại, sau đó đưa Chiêu Tài vào trong thành, chỉ về phía một cửa hàng mà nói, “Ngẩng đầu nhìn xem.”

Chiêu Tài nhìn theo hướng ngón tay của Tiễn Cơ thì liền nhìn thấy phía trên cửa hàng có treo một bảng hiệu, trên bảng hiệu viết bốn chữ to Chiêu Tài Ngư Quán.

Chiêu Tài trừng to mắt nhìn Tiễn Cơ, Tiễn Cơ xoa đầu của hắn, vừa cười vừa gật đầu.

Chiêu Tài hỏi, “Thuê hả?”

Tiến Cơ gật đầu, Chiêu Tài lập tức nói, “Lập nghiệp từ quán mì, để dành đủ tiền thì thuê hai gian tiểu ***. Kiếm đủ tiền thì tự mở tửu lâu. Sau đó một nhà biến thành hai nhà, hai nhà biến thành bốn nhà, ta muốn tửu lâu của mình trải rộng khắp cả nước!”

Đó là những gì mà ngày ấy Tiễn Cơ đã nói với Chiêu Tài, Chiêu Tài nhớ kỹ không quên một chữ, Tiễn Cơ nhéo nhéo chớp mũi màu hồng nhạt của hắn, “Là tửu lâu của chúng ta.”

Hắn muốn nơi nơi đều có ngư quán của bọn họ, hắn muốn Chiêu Tài của hắn cho dù đi đến đâu thì cũng sẽ có cá ăn.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-tai>